Alexei Panshin

Ergenlik Ayini

METİS BİLİMKURGU

Alexei Panshin Ergenlik Ayini

Dünyanız dev bir uzay gemisinden ibaret. Eğer çocukluktan genç kızlığa geçmeye çalışan biri değilseniz büyük bir sorun sayılmayabilir bu!

Gemi'den ayrılmayı düşünmenin neden bu kadar zor geldiğini keşfettim: Çamuryiyenler bizden çok farklıydı. Çoğunlukla köylü ve çiftçiydiler; çünkü onlar çok zor koşulları olan koloni gezegenlerinde hayatta kalabilecek en uygun insanlardı. Diğer taraftan biz, Gemi'deki insanlar ise teknik eğitim sahibiydik.

Sanırım Dünya yok olduğunda onlara katılabilecektik. Aslında öyle yapmamız planlanmıştı. Ama öyle olsaydı 5000 yıllık ilerlemenin en iyi yanlarını çöpe atmış olacaktık. Gördüğünüz gibi teknoloji için zamana ihtiyacınız var ve gün be gün hayatta kalmak için her an çalışmak zorunda olmak hiç boş vakit bırakmıyor. Bu yüzden Gemi'yi terk etmedik, diğer Gemilerdekiler de aynı şeyi yaptılar.

Bilimkurgu Roman
Metis Edebiyat
ISBN 975-342-121-4

Metis Bilimkurgu

Eric Frank Russell	...Ve Sonra Hiç Kalmadı ✓
Ursula K. LeGuin	Balıkçıl Gözü ✓
Robert Sheckley	Mevki Uygarlığı ✓
Robert A. Heinlein	İkiz Yıldız ✓
Harry Harrison	Paslanmaz Çelik Sıçan ✓
Ursula K. LeGuin	Rocannon'un Dünyası ✓
Robert A. Heinlein	Kaybolan Miras ✓
Poul Anderson	İki Dünya Savaşıyor ✓
F. Pohl & C.M. Kornbluth	Uzay Tacirleri ✓
Robert A. Heinlein	Kızıl Gezegen ✓
Ursula K. LeGuin	Dünyaya Orman Denir ✓
Alexei Panshin	Ergenlik Ayini ✓
Harry Harrison	Paslanmaz Çelik Sıçanın İntikamı

" İyi Bilimkurgu
İyi Edebiyattır "

Metis Yayınları
İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 14
Metis Edebiyat Dizisi: 110
Ergenlik Ayini
Alexei Panshin
Özgün adı: Rite of Passage, 1963

Birinci Basım: Şubat 1997

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Semih Sökmen
Kapak Resmi:
Tim White'ın bir resminden detay

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.
Kapak Baskı: Ayhan Matbaacılık
Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Örnek Mücellithanesi

ISBN 975-342-121-4

Alexei Panshin

Ergenlik Ayini

Çeviren: Ferhan Ertürk

METİS YAYINLARI

ALEXEI PANSHIN

1940'ta ABD'de doğdu. Yalnızca roman ve öykü yazarı olarak değil, editör ve BK eleştirmeni olarak da ün kazanmıştır. İlk ve en önemli romanı *Ergenlik Ayini*'dir. 1963'te *If* dergisinde bölümler halinde yayınlanan bu roman 1968'de Nebula ödülü almıştır. Panshin'in diğer önemli romanları 1968-69 yıllarında yayınladığı Anthony Villiers serisidir: *The Star Well* (Yıldız Kuyusu), *The Thurb Revolution* (Thurb İhtilali) ve *Masque World* (Maske Dünyası).

1968'de yayınladığı *Heinlein in Dimension: A Critical Analysis* (Heinlein'ın Boyutları: Eleştirel Bir Analiz) ve 1989'da karısı Cory Panshin ile yazdıkları *The World Beyond the Hill: Science Fiction and the Quest for Transcendence* (Tepenin Ötesindeki Dünya: Bilim Kurgu ve Aşkınlık Arayışı) inceleme kitapları BK eleştirisinde önemli yer tutan akademik metinler olarak kabul edilir.

Ergenlik Ayini, Heinlein'ın *The Orphans of the Sky* (Gökyüzünün Öksüzleri) romanıyla birlikte "bir dünya olarak uzay gemisi" temasının en önemli örneklerinden biridir.

I
Buzlar Eriyor

1

Dürüst olmak gerekirse Sınav esnasında ve öncesinde başıma neler geldiğini net olarak hatırlamıyorum sanırım; bundan dolayı da gerekli olan yerleri olasılıklarla –ya da yalanlarla diyelim isterseniz– doldurdum.

Hiç şüphesiz, daha önce hiçbir şeyi burada yazdıklarımın yarısı kadar bile açık söylemedim; hiç kimse de söylememiştir. Olayların bazıları tamamen uydurma. Gerçi, önemli de değil. Buradaki her şey olanlara oldukça yakın ve bu hikâyenin önemli tarafı, olaylardan çok, yedi sene önce bende başlayan değişiklikler. Gözünüzü ayırmamanız gereken şeyler bu değişiklikler. Onlar olmasa, düzenleyici olmak için eğitim görmeyecek, aynı adamla evlenmeyecek ve belki de hayatta bile olmayacaktım. Değişiklikler aynen –yalansız– anlatılmıştır.

Büyümemden öncesini hatırlayarak başlıyorum. Bu benim için önemliydi. On ikimdeyken kısa siyah saçlı, kısa boylu, küçük, siyah gözlü bir kızdım; gelecek vaat eden bir görüntüm bile yoktu. Ben hâlâ eskisi gibi olmaya devam ederken arkadaşlarım değişmeye başlamıştı; bense umudumu kaybetmeye. Babama göre bu halimle dondurulmuştum. Bunu, ben on yaşındayken, alaycı bir gününde rasgele söylemişti.

"Mia," dedi. "Ben seni bu halinle seviyorum. Eğer büyüyüp değişirsen gerçekten yazık olacak."

"Ama ben büyümek istiyorum," dedim.

"Hayır," dedi babam düşünceli bir tavırla. "Sanırım seni

hemen bu halinde donduracağım." Büyü yaparmış gibi elini salladı. "Kendini donmuş kabul et."

Babamın bu oyunu oynamaya devam etmesinden açıkça çok sıkılıyordum. On iki yaşıma geldiğimde oyunu önemsememek için elimden geleni yapıyorsam da işim zordu, çünkü on yaşımdan beri neredeyse hiç büyümemiştim. Küçük olduğum kadar kısa ve bir o kadar da dümdüzdüm. Benimle ne zaman gırgır geçmeye başlasa tek söyleyebildiğim hiç de donmuş olmadığımdı. Bir süre sonra da hiçbir şey söylememeye başladım. Alfing Çeyreği'ni terk etmeden önce mor bir gözle eve girdim. Babam bana baktı ve söylediği tek şey, "Kazandın mı, kaybettin mi?" oldu.

"Kazandım," dedim.

"Bu durumda," dedi, "senin buzlarını çözmem gerekmiyor sanırım. Kendi kendini idare ettiğin sürece de çözmeyeceğim."

O zaman on iki yaşındaydım. Karşılık veremedim, çünkü söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Bununla beraber babama gene de çok kızmıştım.

Problemimin önemli yanı büyümek değildi. Diğer yanı da yerden çok yukarıda bir cambaz ipinin üzerinde duruyor olmamdı. İleri gitmek istiyordum – ama orada gördüklerimden hoşlanmamıştım. Geriye gidemiyordum çünkü denemiştim, olmamıştı. Bütün hayatınızı ip üzerinde geçiremezsiniz ki! Kısacası ne yapacağımı bilmiyordum.

Gemi'de üç büyük, bir yığın da küçük tatil vardır. Ağustos'un 14'ünde Gemi'nin fırlatılışını kutlarız. Geçen Ağustos 164. yılıydı. Daha sonra 30 Aralık ve 1 Ocak arası Yıl Sonu'nu kutlarız. Okulsuz, özel derssiz, çalışmadan beş gün. Her yere asılı süsler, misafirliğe gelen arkadaşlar, hediyeler, ziyafetler, partiler. Her dört yılda bir buna bir gün ekleriz. Bunlar iki eğlenceli tatilimizdir.

Mart'ın 9'u daha farklıdır. Bu, Dünya'nın yok edildiği gündür ve tabii ki kutlanacak bir şey değil. Ama hatırlayacağımız bir şey.

Okulda öğrendiklerime göre nüfus artışının etkisi, tüm sa-

vaşların en önemli nedeniydi. 2041 yılında sadece Dünya'da sekiz milyar insan vardı ve hiç kimsenin hapşırmaya yetecek yeri bile yoktu. Yeteri kadar ev, yeteri kadar okul ve öğretmen yoktu; yollar yetersizdi, trafik çekilmezdi; doğal kaynaklar ya bitiyordu ya da bitmişti, herkes her zaman biraz açtı, ama hiç kimse de açlıktan ölmüyordu. Hiç kimse sesini yükseltmeye kalkamıyordu, çünkü, eğer denese diğer yüz kişiyi rahatsız edebilirdi. Bunu yapmamaları için gerekli yasalar konulmuştu. Bu, kibirli kütüphanecilerle dolu bir kütüphanede günün 24 saatini geçirmek gibi bir şeydi. Ve nüfus artmaya devam etti. Bunun da bir sınırı vardı, 164 yıl önce o sınıra varıldı.

Hayatta olduğum için şanslı olduğumu biliyorum. Benim dedemin dedeleri bu durumun geleceğini gördükleri için ben hâlâ buradayım.

Bu, Güneş Sistemi'nde herhangi bir yere gitmeye benzemiyordu. Çünkü etraftaki en iyi toprak parçası zaten Arz'dı. Arz yok edildiğinde, sistemdeki bütün diğer koloniler de yok edilmişti. İlk Büyük Gemi 2025'te bitti. Sekiz gemiden biri ve bitmemiş gemilerden ikisi her şeyle beraber 2041'de yok oldu. O iki yıl içinde bizim Gemiler birçok yıldız sisteminde 112 koloni kurdu. (Başlangıçta 112'ydi, ama bir kısmı başaramadı, yedi tanesi kötü davrandıklarından cezalandırıldılar ve şimdi geriye 90 kadarı kaldı.)

Biz Gemilerdekiler dersimizi aldık. Gemilerimizin nüfusu az ve sınırlı; dejenere olmak, kalabalıklaşmak istemiyoruz. Bir emniyet supabımız var. On dört yaşınıza bastıktan sonraki üç ay içinde sizi gemiden alırlar ve koloni gezegenlerinden birine otuz gün hayatta kalma mücadelesi vermek üzere bırakırlar. Herkes her koşulda katılmak zorundadır, hiçbir istisna yoktur ve ölüm oranı oldukça yüksektir. Eğer salaksanız, aptalsanız, gelişmemişseniz ya da sadece şanssızsanız bir ayı çıkaramazsınız. Eğer eve geri dönerseniz de artık yetişkin biri sayılırsınız. Ben on ikimdeyken sorunum ölümden korkmak değildi. Ben Gemi'yi terk etmekten korkuyordum. Onu bırakın, yaşadığım çeyreği terk etmenin bile lafını duymak istemezdim.

Bu bir aylık hayatta kalma mücadelesine "Sınav" diyoruz. Ve on birimden sonra "Sınav"ı en az bir defa düşünmediğim bir gün bile olduğunu sanmıyorum. On birimdeyken Chatterji isimli bir adamın oğlu Sınav'a gitmek üzereydi ve adamın çocuğunun başaramayacağı konusunda ciddi şüpheleri vardı. Çocuğun işini kolaylaştırmak için kendini büyük risklere soktu. Oğlunun hangi gezegene bırakılacağını buldu ve gezegende karşılaşacağını bildiği bütün tehlikelere karşı onu yetiştirdi. Sonra da çocuk daha gitmeden Sınav'da taşınmasına izin verilmeyen bir yığın silahı oğluna gizlice verdi ve çocuğun şansını artıracağını düşünerek yere konar konmaz emniyetli bir yer bulup etrafta hiç dolaşmadan bir ay orada saklanmasını tavsiye etti.

Çocuk gene de başaramadı. Pek uyanık değildi. Nasıl öldüğünü bilmiyorum – orada karşılaştığı tehlikelerden biriyle başa çıkamamış olabilir; hiç beklemediği bir şeyle karşılaşmış olabilir; yanında olmaması gereken silahlardan biriyle beynini parçalamış olabilir; belki de kendi ayağına takılıp düşmüş ve boynunu kırmıştır – ama eve dönecek kadar yaşamadı.

Bay Chatterji Gemi'den kovuldu. O da ölmüş olabilir.

Bu size sert görünebilir – ama bunu ben yargılayamam. Zaten acımasız olup olmaması önemli değil, çünkü bu gerekli ve ben daha on bir yaşıma gelmeden çok önce bile gerekli olduğunu biliyordum. Her şeye rağmen, o zaman bu olay üzerimde büyük bir iz bıraktı. Ve yaşadığım çeyreğin sınırlarının dışındaki şeylerle yüzleşmeye kendimi zorlayacak gücüm olsaydı çok daha rahat uyuyabilecektim.

Belki başka sebepler de vardı; ama bence Babam Gemi Meclisi Başkanı olduğunda, tam da bu nedenle, taşınmamıza karar verdi.

Gemi'deki bütün kız ve oğlan çocuklar futbol oynayarak büyürler. Eminim dört ya da beş yaşındayken nasıl oynanacağını biliyordum ve kesinlikle daha da ufakken topa vurmaya başlamıştım. Ne zaman fırsatımız olsa top oynardık. Bu yüzden çeyreğin avlusunda –Alfing Çeyreği, Dördüncü Düzey – eve gitme çağrısını duyduğumda futbol oynuyor olmam

sürpriz değildi. Avlu üç kat yüksekliğinde ve her iki yönde de iki yüzer metre uzunluğundaydı. Avluda yeşil ve güzel korunmuş, nizami bir futbol sahası vardı; fakat Sınav ayından yeni dönen bizden büyük çocuklar bu ayrıcalıklarından dolayı kendilerini iki misli büyük hissettiklerinden, sahayı kendilerine ayırmışlardı. Biz de en uzak köşedeki ufak sahaya gitmiş orada oynuyorduk.

Futbolda ileride beş forvet, ortada defansın ilk çizgisini oluşturan ve gol atmaları için topu ileriye taşıyan üç haf, geride defans yapan iki bek ve ağları koruyan bir de kaleci vardır. Futbol sadece faul yapıldığında, top saha çizgilerinin dışına çıktığında ya da gol olduğunda bir an için duran sürekli hareketli bir oyundur.

Sol ayağımla kuvvetli vurduğumdan, ileride sol iç pozisyonunda oynuyordum. Doğal olarak solaktım.

Sıkı bir depardan sonra orta sahada nefes nefese, kalecimizin sert bir şutu yakalamak için uçtuğunu gördüm. Anında ayaktaydı, topu bir defa yerde sektirdi ve yüksek, uzun bir degaj yaptı. Kaleciler, topa elle dokunmalarına izin verilen yegâne oyunculardır. Geri kalanımız ayaklarımızı, dizlerimizi, dirseklerimizi ve kafalarımızı kullanmak zorundayız. Oyunu ilginç yapan da budur zaten.

Orta sahanın sağındaki oyuncu topu yakaladı. Topu bir anda kontrol edip orta sahanın ortasında oynayan Mary Carpentier'e pas verdi ve hep beraber gol için hücuma geçtik.

Top, arkamızda ilerleyen orta saha oyuncularının arasında havada atlayan, zıplayan, sıçrayan, ama her zaman uzağa gitmesine izin verilmeden yakalanıp kontrol edilen, kahverengi, yuvarlak bir şekil gibi gidip gidip geldi.

Birden karşı takım, topu kaptı ve top tekrar orta sahaya döndü. Fakat Jay Widner kötü bir pası yakaladı ve tekrar atağa geçtik. Sonunda bir anlık boşluk yakaladığımda Mary Carpentier pası bana attı. Karşımda defans oynayan Venie Morlock'u geçmem lazımdı. Venie iri, ama yavaştı. Topu önümde sürerken bile ondan daha hızlıydım. Önümde gol atabilecek bir açıklık vardı ki Venie topa ulaşamayacağını anladı.

Üzerime doğru yüklenip, beni sıkı bir kalça darbesiyle yüzüstü ileri yolladı. Bütün gücümle koştuğumdan kendime hâkim olamadım. Havada uçtum ve sertçe yere çarptım. Şutum kale çizgilerinin oldukça açığından seke seke auta gitti.

Ağzımdan çamurları tükürerek kafamı kaldırdım. "Futbol güreş değildir," dedim.

Venie kaybedeceğini anlayınca, başka yolu da kalmadıysa, böyle şeyler yapardı, özellikle de bana karşı. Biz eski düşmanlardık, sanırım bu benden çok onun kasıtlı bir politikasıydı. Tam yerden kalktığımda duvar hoparlörleri iki defa dikkat düdüğü çaldı.

Hoparlörden her zaman anons yapılırdı. Bu seferki banaydı. "Mia Havero, evden isteniyorsunuz. Mia Havero, evden isteniyorsunuz."

Babam çoğunlukla beni çağırmak için haber yollamazdı, bana uygun olan zamanda eve dönmeme izin verirdi. Babama disiplinsiz olduğumu söyleyen Bayar Farmer isminde bir kadın vardı; ama bu doğru değildi. Babam beni çağırdığında, bir defa çağırması yeterliydi.

"Eve gitme zamanın geldi," dedi Venie. "Hadi koş."

Yere düşerken aniden patlayan kızgınlığımın yavaş yavaş geçtiğini hissediyordum, ama hâlâ için için köpürüyordum.

"Daha gitmiyorum," dedim. "Penaltı vuruşum var."

"Niçin?" diye Venie sordu. "Bana çarpman benim suçum değildi ki."

Yere yuvarlanmam benim suçum olsaydı şikâyet edecek hiçbir nedenim olmayacaktı. Ama eğer Venie faul yaptıysa bir penaltı atacaktım. Bu futbol. Galiba, Venie bir şeyi yeteri kadar uzun süre ve gürültüyle inkâr ederse, birilerinin onu ciddiye alacağını zannediyordu.

En yakın arkadaşım Mary Carpentier araya girip konuştu. "Aman, kes artık Venie. Hepimiz ne olduğunu gördük. Bırak da Mia penaltısını atsın ve evine gitsin."

Bir süre Venie kendi adına tatsız tartışmayı sürdürdü, ama herkes benim penaltı atmamı onayladı. Topu kalenin karşısındaki penaltı noktasına diktim.

Kaleci benden ufak, kalede duramayacak kadar yavaş olan Bayan Farmer'ın oğlu Peter'dı. Ellerini dizlerine koyup hazır pozisyonda bekledi. Kale iki kırk yüksekliğinde, yedi yirmi uzunluğundaydı ve top on bir metre uzağa yerleştirilmişti. Kale, korunması zor, büyük bir alandı, fakat kaleci iki hızlı adımda, kaleye giden bir topa yetişebilirdi. Ancak iyi bir şut onu geçip gol olabilirdi.

Ben toptan bir iki adım uzaklaştığımda iki takım da yerinde durmuş izliyorlardı. Bir an bekleyip koştum, sol ayağımla vuracak gibi yapıp, zayıf sağ ayağımla şutu çektim, topu kalecinin uzanan elleri arasından, köşeden ağlara gönderdim. Sonra da çekip gittim.

Dış koridora atlayıp doğruca kestirmeme yollandım. Hava kanallarına giriş sağlayan bir duvar ızgarasının mandalını açtım; ızgarayı hafifçe yukarı kaldırıp sıkışa sıkışa karanlık deliğin içine kaydım ve içeri girince de ızgarayı eski durumuna getirdim. Sona en zor kısmı kalmıştı; mandalı içeriden kapatmak. Parmağımı ızgaradan dışarı çıkarıp avucumu yukarı doğru çevirmeliydim, böylece parmağım mandala ulaşabilirdi; sonra da mandal takılana kadar yavaş yavaş kımıldatacaktım. Parmaklarım yeteri kadar uzun olmadığından her zaman başarana kadar bir-iki dakika sinirlenirdim. Izgarayı yerine yerleştirince yanaklarımı gıcıklayan hafif rüzgârla beraber karanlığın içine doğru yürüdüm. Bütün dikkatimi geçtiğim sapakları saymaya vermiştim.

Gemi'yi koloni taşıma vasıtasından bir şehre dönüştürmek, annemi sanatçı yapmak –bu onu hatırladığımdan beri tek projesiydi– kadar zor bir işti. Aralarındaki tek benzerlik de buydu; ikisi de görebildiğim kadarıyla tam başarılı olamamıştı. İkisinden de sıkı düğümlerle bağlanmış olması gereken, bir yığın başıboş uç sarkıyordu.

Örneğin bizim çeyreğin bitip de öbür taraftaki çeyreğin başladığı noktayı duvarlar değil de Gemi yönetimi belirlemiştir. Çeyrek boş duvarlardan, çıkmaz sokaklardan, sonu gelmeyen koridorlardan ve tuhaf yönlere giden merdivenlerden oluşan bir labirenttir. Bu bir amaç uğruna yapılmıştı – insan-

ları ya sıkılmaktan ya da tembellikten kurtarıyordu ve böyle bir şey bizimki gibi bir Gemi'de önemlidir.

Herhangi bir durumda gideceğiniz yolu bilmeniz ve yolu uzatmamanız amacıyla yapılmış birkaç düz hat da vardır. Yabancı olduğunuz bir çeyrekte rehbersiz kaybolmanız olasıdır. Sık sık genel anonslarla etrafta dolaşan üç yaşlarındaki çocuklara dikkat edilmesi rica edilir.

Çeyreğin avlusunu terk ettiğimde kaybettiğim zamanı kazanmak için acele ediyordum, bu yüzden doğrudan kestirmeme daldım. Eğer Gemi bir insan olsaydı, hava kanalları onun kan dolaşım sistemi olurdu. Kanınız kalbinizden akciğerlerinize karbondioksit verip oksijen almak için gider; sonra tekrar kalbe geri döner ve oradan da oksijeni kullanıp karbondioksit almak için vücuda gönderilir; sonra da tekrar kalbe geri döner. Gemi'deki hava kanallarla oksijen alacağı Üçüncü Düzey'e gider; sonra gene kanallarla solunacağı Gemi'ye yayılır, daha sonra da su-pislik-karbondioksit-mikropların temizleneceği ve temiz suyun katılacağı Mühendislikler'e gider. Orada bir müddet tuttuktan sonra da tekrar geri Üçüncü Düzey'e geri yollarlar.

Hava kanalları düz hatlarda inşa edilmiştir; içinden yürürseniz duvarların içinden geçebilir ve böylece de neredeyse her yere yollardan daha hızlı ulaşabilirsiniz. Benden daha iri birisi ızgara girişlerine sıkışıp geçemezdi – tamirciler için daha büyük girişler vardır, ama hepsi kilitlidir. Tanıdığım diğer çocukların hepsi beni takip etmeye çok korkarlardı. Böylece, kestirme benim özel yolum olarak kaldı. Hepsi de oradan gitmemin tehlikeli olduğunu düşünürlerdi. Ben de prestij uğruna, haklılarmış gibi davranırdım, ama haklı değillerdi. Dev pervanelere dikkat ettiğiniz sürece başınıza bir şey gelmezdi. Beni korkutan insanlardı aslında, başka şeyler değil.

Bizim koridora ulaştığımda, ızgarayı kaldırdım, aradan kayıp dışarı çıktım. Izgarayı yerine oturttuktan sonra, aşağı doğru düz yatması için saçlarıma bir tokat attım. Saçlarımı, gözlerimi, dik burnumu ve cildimi ailemin baba tarafındaki Hintli ve İspanyol atalarımdan almışım, bundan dolayı da

saçlarımı dikilmemesi için kısa kestiririm.

"Selam baba," dedim, bizim apartmana girer girmez. "Geç mi kaldım?"

Oturma odası tam bir mezbelelikti. Kâğıtlar ve kitaplar yığın yığın yerlere saçılmış, bütün mobilyalar bir kenara itilmişti. Evimizin genelde içinde yaşanmış bir görünüşü vardı, ama bu hali her zamankinden çok çok kötüydü.

Babam iskemlenin birinde oturmuş, kitapları ayırıyordu. Babam Miles Havero'dur. Orta yaşlı, keskin zekâlı, ifadesi zor anlaşılır bir yüzü olan, kısa boylu bir adamdı. Esasında bir Matematikçi olsa da, yıllardır Gemi Meclisi'ndeydi. Dokuz yaşında Yurdu terk ettiğimden beri bu apartmanda beraber yaşıyorduk.

Bana soru dolu bir bakış fırlattı. "Sana ne oldu böyle?"

"Geç kalmak istememiştim," dedim.

"Ondan bahsetmiyorum," dedi. "Elbiselerini soruyorum."

Kafamı önüme eğdim. Üzerimde beyaz bir tişört ve sarı bir şort vardı. İkisinin de önünde toz ve kirden şeritler oluşmuştu.

Gemi neredeyse kirlenmeniz imkânsız olan bir yerdir. Birincisi, çeyrek avlusundaki zemin gerçek ot ve toprak değildir. Plastik ve fiberden yapılmış bir zemin üzerine yerleştirilmiş bir selüloz ürünüdür – alan yıprandığında aynı oturma odanız gibi, zemini söküp yenisini döşerler. Üçüncü Düzey çok miktarda toz ve toprağın bulunduğu tek yerdir, zaten orada başka bir şey de yoktur. Belirli miktarda toz-toprak Gemi'ye Üçüncü Düzey'den taşınarak dağılır. Sonra da toplama oluklarından Birinci Düzey'deki Mühendislikler'e gider ve Dönüştürücüler'de Gemi'nin içi için ısı, ışık ve güç üretmek üzere emilir. Fakat gördüğünüz gibi genelde pislenmek için pek fazla şansınız yoktur.

Bir keresinde babama niçin bütün toz-toprağı Üçüncü Düzey'de tutup Gemi'nin kirlenmesini önleyecek bir sistem geliştirmediklerini sormuştum. Bunu yapmak zor olmamalıydı.

"Sen Gemi'nin niçin yapıldığını biliyorsun, değil mi?" demişti.

"Evet," demiştim. Bunu herkes bilir. Gemi Çamuryiyen-

ler'i –aklınızda olsun, babamın yanında onlar için bu ismi kullanmam; şaşırtıcı görünebilir, ama o bu kelimeden hoşlanmaz – Koloniler'e yerleştirmeye götürmek için inşa edilmişti.

Babam açıklamaya devam etti. Çamuryiyenler –daha doğrusu Kolonistler– gemilere çok kalabalık, tıkış tıkış yerleştirilmişti. Temiz insanlar değillerdi –bir köylüyü yıkanmaya ikna etmeyi deneyin bakalım– ve o kadar sıkışık yerleştirilmişlerdi ki, her halükârda terleyip kokacaklardı. Bundan dolayı Gemi çok etkin bir temizleme ve havalandırma sistemiyle donatılmıştı. Gemi'nin şu andaki amacı tamamiyle farklıydı, bu nedenle de bu sisteme artık ihtiyacımız yoktu.

Babam önerimin o kadar kötü olmadığını söyledi.

"Peki o zaman niçin Meclis bununla ilgili bir şey yapmıyor?" diye sordum.

"Bunu kendi kendine çöz, Mia," dedi. Babam, her zaman bana konuları daha ona sormadan ya da araştırmadan kendi kendime çözdürtmeye çalışırdı.

Çözdüm de. Çok basitti, şu anda iyi işleyen karışık bir sistemi, sadece sadeleştirmek amacıyla yapılacak bir başka sistemden dolayı kenara atmak, ufak bir amaç uğruna bir yığın sorun yaratacaktı.

Üstümü silkeledim, toz-toprağın çoğu dökülüp, gidecekleri yere doğru yola çıktılar.

"Eve kestirmeden geldim," dedim.

Babam sadece anladım gibisinden başını salladı ve başka bir şey demedi. Anlaşılması imkânsız biridir. Bir keresinde, birileri beni bir kenara çekip, babamın Meclis'te bir konuda nasıl oy kullanacağını öğrenmek için zorlamışlardı. Pek hoş insanlar değillerdi; onlara kibarca hiçbir fikrim olmadığını söyleyeceğime yalan söylemiştim. Babamın ne düşündüğünü tahmin edemem – kafasında ne olduğunu bana açıkça söylemesi lazım.

Daha önceden baktığı kitabı kenara koydu ve "Mia, sana iyi haberlerim var. Yeni bir yere taşınıyoruz," dedi.

Bir sevinç çığlığı atıp, kollarımı boynuna doladım.

Bu haberi duymak istiyordum. Gemi'deki o kadar boş ye-

re rağmen dairemiz oldukça küçüktü. Yurdu terk edip babamın yanına taşındığımdan beri bu küçük daireyi bir türlü daha büyüğüyle değiştirememiştik. Evdeki yaşantımız çok faaldi. Yurtta yaşarken en hoşlanmadığım şey, yer darlığıydı – bu hep izlendiğiniz hissini veriyordu. Taşınmak daha büyük bir odamın olacağı anlamına geliyordu. Babam söz vermişti.

"Yaşasın," dedim. "Hangi daireye taşınıyoruz?"

Gemi'nin şu andaki nüfusu 30.000 kadar, ama bir zamanlar bunun otuz mislini yükleriyle birlikte taşımıştık. İşin gerçeği onları nereye yerleştirdiklerini anlamıyorum. Fakat şimdi etrafa yayılıp fazla yerlerin bir kısmını doldurmamıza rağmen bütün çeyreklerde boş daireler var. Eğer isteseydik yan daireye taşınabilirdik.

Arkasından babam hiçbir farkı yokmuş gibi, "Geo Çeyreği'nde büyük bir yere," dedi ve bütün neşemi kaçırdı.

Anında ondan uzaklaştım, başım döndü ve oturdum. Babam benden sadece evimizi terk etmemi istemiyordu. Benden kendi kendime kazandığım istikrarımı da terk etmemi istiyordu. Dokuz yaşıma kadar hiçbir şeyim yoktu ve babam o zamandan beri kazandığım her şeyi bırakmamı bekliyordu.

Şimdi bile bu konuyu konuşmak zor geliyor. Eğer önemli olmasaydı bu konuyu atlayıp, onunla ilgili tek bir laf bile etmezdim. Dokuzumdayken çok yalnızdım. Yurtta on dört çocukla beraber yaşıyordum; izlenip ne yapmam gerektiği söyleniyordu; yurt-annelerinin gidiş gelişlerini izleyip kendimi terk edilmiş hissediyordum. Bu beş yıldır benim için böyleydi ve sonunda bir an geldi ki daha fazla dayanamadım ve kaçtım. Nereye gideceğimi bilmiyordum, bir kavşaklar merkezinde donakalmıştım ve babamı görmeye gittim.

Daha yanına bile gitmeden ona ne diyeceğimi, onun bana ne diyeceğini düşünüp endişeleniyordum, sonunda yanına girip onu gördüğümde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım ve kendimi durduramadım.

Babam durmadan "Ne oldu?" diye soruyordu, ama ona bir türlü cevap veremiyordum.

Bir mendil çıkardı, yüzümü sildi ve sonunda beni, ona an-

latmaya çalıştığım şeyi toparlayacak kadar rahatlattı. Bu oldukça zaman aldı, ama lafı bitirdiğimde ağlamam da durdu; sadece arada sırada hıçkırıyordum.

"Gerçekten çok üzgünüm, Mia," dedi. "İşin böyle olduğunu gerçekten anlamamıştım. Senin için en iyisini yaptığımı düşünüyordum. Benimle burada yalnız yaşamaktansa yurtta diğer çocuklarla beraber yaşamanın daha iyi olacağını sanıyordum."

"Hayır," dedim. "Ben seninle beraber yaşamak istiyorum, babacığım."

Bir süre düşünceli düşünceli baktı, sonra da başını sallayarak onayladı ve "Tamam. Yurdu arayıp haber vereceğim; kaybolduğunu zannetmesinler," dedi.

Böylece Alfing Çeyreği hayatımdaki iki kesin şeyden biri oldu. Yurda ve yurt-annelerine güvenemezsiniz, ama kesinlikle bir çeyreğe ve bir babaya güvenebilirsiniz. Fakat şimdi babam iki güvencemden birini terk etmemi istiyordu. Ve Geo Çeyreği Dördüncü Düzey'de bile değildi – Beşinci'deydi.

Gemi beş ayrı düzeye bölünmüştür. Birinci Düzey'de teknik bölümler, Tamirhane, Mühendislikler, kumanda, dönüştürücüler ve benzeri şeyler vardır. İkinci Düzey genelde Yönetim'e ayrılmıştır. Üçüncüde taş-toprak, tepeler, gerçek ağaçlar, otlar, kum, hayvanlar ve yabani bitkiler vardır – burası biz çocukların ölüm kalım savaşı vermek için gezegenlere atılmadan önce eğitim gördüğümüz yerdir. Dördüncü ve Beşinciler yerleşim düzeyleridir; hepimiz oralarda yaşarız. Beşinci bu beşlinin içinde en sona kalandır. Biz, bütün çocuklar, eğer Beşinci Düzey'de yaşarsak bir Çamuryiyen'den farkımız olmayacağını bilirdik. Eğer Beşinci Düzey'de yaşıyorsanız, insan olduğunuzu ispatlamanız daha da zorlaşıyordu.

İskemlemde oturup kendimi toplamak için düşünüyordum. "Beşinci Düzey'e taşınma konusunda ciddi değilsin, değil mi?" diye sorarken babamın şaka yapabileceğini umuyordum – aslında ummuyordum, sadece bu durumla yüzleşmeyi biraz daha geciktirmeye çalışıyordum.

"Kesinlikle ciddiyim," dedi, sanki ortada hiçbir şey yok-

muş gibi. "Bu daireyi bulana kadar uzun zaman aradım. Zaten taşınma hazırlıklarına başladım bile. Sanırım oradan hoşlanacaksın. Bildiğim kadarıyla oradaki okulda senin yaşında, senden biraz ileri bir oğlan var. Buradaki mücadelesiz, sıradan yaşantın yerine, bir süre için oyalanacak bir şey bulma şansın olacak."

Korkmuştum ve ümitsizce Alfing'de taşınabileceğimiz bütün yerlerin isimlerini sayarak tartışmaya başladım. Ağladım bile –artık pek sık yapmadığım bir şeydi– fakat babam etkilenmiyordu. Sonunda tişörtümün koluyla gözlerimi kuruladım ve kollarımı kavuşturup, "Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

Bu, babamla anlaşmak için iyi bir yol değildi. Sadece onu inatçılık yaptığıma iyice inandırmaya yarıyordu; ama bu inatçılık değildi ki! Tamamiyle korkmuştum. Eğer taşınırsak hiçbir şeyin benim için eskisi gibi olmayacağından emindim. Olamazdı.

Fakat bunları babama söyleyemedim, korktuğumu bilmesini istemiyordum.

Gözlerimin köşesinde akmak için biriken yaşlarla kollarımı ciddiyetle kavuşturup oturduğum iskemlenin yanına geldi ve ellerini omzuma koydu.

"Mia," dedi. "Bunun senin için kolay olmadığının farkındayım, ama iki yıldan kısa bir süre içinde kendi başına buyruk olabileceksin; ondan sonra canının istediği yerde yaşayıp, istediğini yapabilirsin. Eğer şu anda hoşuna gitmeyen bir kararı alamazsan, o zaman nasıl bir yetişkin olacağını düşünebilirsin? Ben hemen şimdi taşınıyorum – tartışma da yok. Tercih senin. Ya benimle Beşinci Düzey'e ya da Alfing Çeyreği'ndeki yurda taşınacaksın."

Yurtta yaşamıştım ve oraya geri dönmeyi hiç istemiyordum. Babamla kalmak istememe rağmen, benim için hâlâ zor bir karardı. Bu, benim iki garantimden hangisini isteyeceğim sorusuydu. Sonunda kararımı verdim.

Ardından tişörtümün eteğiyle gözlerimi bir daha kuruladım ve çeyreğin avlusuna doğru yavaş yavaş yürüdüm. Oraya

vardığımda iki maç da bitmişti, bütün avlu şort ve tişört renklerinden bir kaleydeskopa dönüşmüştü. Venie Morlock'u, oynayan çocukların arasında da göremeyince, oradaki çocuklardan birine onu görüp görmediğini sordum.

İşaret edip, "Bak tam orada," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

Onu yere yıktım. Burnunu yere sürttüm. Sonra da ayağa kalkmasına izin vermem için yalvarttım. Bu arada bir gözüm de morardı, ama şu anda Beşinci Düzey'de yaşamama rağmen, ona kimin kim olduğunu hatırlatmama değdi.

Bu olayın arkasından da taşındık.

2

Okullarımızı yöneten insanlar çok tutucudurlar – bu sadece Gemi'de değil, diğer her yerde de geçerli bir gerçektir. Genelde bir özel öğretmenden ders almaya başladığınızda onu kesinlikle yıllarca değiştiremezsiniz. Alfing Çeyreği'nde özel öğretmeninden nefret eden bir erkek çocuk biliyordum, araları o kadar kötüydü ki ikisinin de yüzünde yara izleri vardı. Ama buna rağmen, ancak üç yılda öğretmenini yenisiyle değiştirtebildi.

Bununla kıyaslanınca geri kalan her şey pek önemsiz görünüyordu.

Taşındığımızdan iki gün sonra, pazartesi sabahı Geo Çeyreği'ndeki yeni okul danışmanıma kendimi tanıttım. Masasının önünde ayakta dururken bana bakıyordu, mor gözümü görünce kaşlarını çattı, incelemeyi bitirdi ve "Otur," dedi.

Danışman okulun bütün yönetim işlerinden sorumludur – özel öğretmenleri atamak, sınıf değişikliklerini ayarlamak, öğretim makinelerini programlamak, eğer kavga çıkarsa çocukları ayırmak gibi işler yapar. İnsanların en az hoşuna giden işlerden biriydi, bundan dolayı hiç kimseyi üç seneden fazla bu işte çalışmaya zorlamazlardı.

Bay Quince, kâğıtlarıma büzüşmüş dudaklarla, uzun uzun baktıktan sonra dosyaya itinayla bir şeyler yazdı ve "Bay Wickersham," dedi.

"Pardon," dedim, şaşırmıştım.

"Bay Wickersham, senin özel öğretmenin olacak. Geo'da C/15/37'de kalıyor. Çarşamba günü öğleden sonra ikide evinde buluşacaksınız ve ondan sonra haftada üç gün beraber çalışacaksınız. Lütfen, çarşamba günü geç kalma. Şimdi beni takip et, sana ilk dersin için hangi sınıfa gideceğini göstereyim."

Okul dörtle on dört yaş arası çocuklar içindir. On dördünüzden sonra eğer yaşarsanız, işe yaramayan bölümleri bırakmanıza izin verirler. Sadece özel hocanızla ya da bir meslek uzmanıyla beraber çalışır ve ilgi alanlarınızdan hedeflerinize ulaşmak üzere ilerlersiniz.

İki yıl içinde bu konuda bir karar vermem gerekiyordu.

Sorun, geçen yıldan bu yana matematik ve eski romanlar okumak hariç tüm ilgi alanlarımın değişmiş olmasıydı; matematiğe fazla yeteneğim olmadığı, eski romanları okumanın da pek bir işe yaramadığı düşünülürse, kendime kesin bir şey bulmalıydım. Uzmanlaşmak istemiyordum. Parçaları birleştirmeye yetecek kadar her şeyden bir parça anlayıp sentezci olmak istiyordum. Bu bana uyabilecek bir işti, ama bunu kimseye söylememiştim. Çünkü bu işi başaracak kadar zeki olmadığımı sanıyordum ve böylece de istediğim anda kendimi işin içinden sıyırabilecektim.

Bunalım anlarımda, yurt-anneliği ya da benzeri bir şeye çakılıp kalacağımı düşünürdüm.

Herkes, on dört ile yirmi yaş arasında normal eğitimini bitirir. Beğendiğiniz bir şeyi seçer ve onunla uğraşmaya başlarsınız. İleride, yirmiden sonra araştırmanız halen devam etmiyorsa bir proje üzerinde çalışmaya başlarsınız. Annem böyle bir şeyle uğraşıp duruyor.

Programdaki ilk saatime uymak için Bay Quince'ı odaya kadar takip ettim. Orada olmaktan tam olarak endişe duymuyordum; ilerleyen dakikalarda hangisinin daha baskın çıkacağını bilmediğim iki duygum vardı; bir taraftan korkuyor-

dum, ama öbür taraftan da kavgaya hazırdım. İçeri girdiğimizde etrafta bir koşuşturma oldu. İçerdekiler yerlerine yerleştiklerinde, odada dört çocuk gördüm; iki kız, iki oğlan.

Bay Quince, "Burada ne oluyor?" diye sordu.

Hiç kimse bir şey söylemedi – hiç kimse korksa bile bir danışmana hiçbir şey söylemez.

"Sen, Dentremont. Ne yapıyordun?" diye sordu.

Çocuğun saçları kızıldı, benden bile daha ufak tefekti ve çok göze batan kulakları vardı. Çok ufak görünüyordu, bundan dolayı benimle aynı sınıfta olamazdı.

"Hiçbir şey, efendim," dedi çocuk.

Bay Quince bir süre keskin bakışlarla etrafı süzdükten sonra söylediğini kabul etti ve beni tanıtacak kadar gevşedi. İleride kendi kendime öğrenebileceğimi düşünerek diğerlerini tanıtmadı. İlk ders saati zili çaldı ve "Tamam. Hadi çalışmaya başlayalım," dedi.

Bay Quince gidince kızıl saçlı çocuk ders makinelerinden birinin arkasına geçti ve siyah levhayı sökmek için uğraşmaya başladı.

Bana en yakın kız, "Bay Quince seni bir gün yakalayacak Jimmy," dedi, "o zaman başın gerçekten belaya girecek."

"Ben sadece merak ediyorum," dedi Jimmy.

Herkes, bana aldırış etmez görünmeye çalışıyordu, büyük ihtimalle ben onları nasıl değerlendireceğimi bilmediğim gibi onlar da beni nasıl değerlendireceklerini bilmiyorlardı. Beni izleyip durdular, ilk fırsatlarında Dördüncü Düzey'den gelen yeni kız hakkındaki düşüncelerini herkese söyleyeceklerinden hiç şüphem yoktu. Bir süre sonra onların da bizi, biz Dördüncü Düzeyliler'in onlara dikkatle baktığı gibi, şüphe ile izlediklerini anladım. Aradaki tek fark, biz onlar konusunda haklıydık; onlar değillerdi. Kızların bana bakmalarından hiç hoşlanmadım; daha sonra kafa kafaya verip fısıldaşıp fıkırdadılar; eğer kendime biraz daha güvenebilseydim onlara bulaşacaktım. Böyle olunca, derslerime dalıp onlarla ilgilenmiyor gibi görünmeye çalıştım.

İlk saatin sonunda çocuklardan üçü çekip gitti. Jimmy

Dentremont olduğu yerde kaldı; ders programım ikinci saatte burada bulunmamı söylediğinden ben de kaldım. Bana hoşlanmayacağım kadar yakından baktı. Ne diyeceğimi bilemedim. Zaten Geo Çeyreği'ne geldiğimiz andan beri, insanlar tuhaf tuhaf bakıyorlar, araştırıyorlar, hatta dürterek sinirlendirmeye çalışıyorlardı.

Cumartesi sabahı mobilyalarımız taşındı –hâlâ kullanmak istediklerimiz– ve babamla beraber sahip olduğumuz her şeyi getirdik. Kişisel eşya ve elbiselerimle dolu dört kolim vardı, bir de bulduğum pirinç kaval. Yirmi santim kadar uzunluğundaydı, parmak delikleri ve pirinç bir ağızlığı vardı. Eşyalarımızı toplarken babamın "atılacak" diye ayırdığı şeyleri koyduğu eski bir koliden anında kapıp kurtarmıştım. Bazen babamı hiç anlamıyorum.

Koliler, eskisinden daha büyük olan yeni odama kondu. Oda hem büyüktü hem de daha fazla kitap rafı vardı; buna çok sevindim, çünkü kitaplarımın yer darlığından bir yerde saklanmasındansa onları rahatça kullanacağım bir yerde, el altında olmalarından hoşlanırım.

Onlara anında saldıracak cesareti kendimde göremediğimden kolilere bakıp kaldım, sonra da kavalla ne gibi sesler çıkaracağımı görmek için denemelere başladım. Yalnızca üç dakika çalabildim – sonra kapı çalındı.

İlk gelenler komşularımızdı. İçeri doluşup konuşmaya başladılar. Oh Bay Havero, sizi burada, koridorumuzda görmekten çok heyecanlandık, umarız burasını bizim kadar seversiniz, aklınızda olsun biz erkekler arada akşamları toplanırız; ah, bu kızınız olmalı, çok tatlı, çok sevimli, gerçekten Bay Havero, içten söylüyorum; şey bildiğiniz gibi Bay Havero Meclis'teki temsilcimizle konuşmak istiyordum, ama artık siz buradasınız, doğruca size söyleyebilirim, böylece konu doğrudan üsttekilere ulaşır, konuşmamız...

Daha sonra meraklılar ve kıyak isteyenler geldiler. Bir yığın kıyak isteyen vardı. Onları komşulardan ayırıyordum, çünkü onlar bana da en az babam kadar yağ çekiyorlardı, komşularsa sadece babama.

Niye olduğunu bilmiyorum ama, bu durumlarda tanımaktan hoşlandığım kişiler, evlerinde oturup sizi rahatsız etmeyenlerdir. Bu çözümsüz bir sorun galiba.

Birkaç dakika içinde babam ofisine kaçtı ve onunla konuşmak için bekleyenler oturma odasını işgal etti. Yeni dairemiz, ortasında sandviçin içindeki peynir gibi bir oturma odası olan iki bölümden oluşuyordu. Birinci bölümde üç yatak odası, bir banyo ve bir mutfak vardı. Öbüründe babam için bir çalışma odasıyla bir ofis vardı. En uçtaki ofise bitişik daha ufak ve boş bir daire daha vardı. Bu sonradan bekleme odası olacaktı, fakat daha hazır olmadığından insanlar bizim evde bekliyorlardı.

İnsanları bir müddet izledikten sonra kalabalıkta kendime yol açarak yatak odaları bölümüne geçtim. Oradan Mary Carpentier'i aradım.

"Selam Mia," dedi. "Seni ekranda böyle gördüğüme göre hâlâ evde olmalısın."

"Hâlâ evdeyim," dedim. "Daha taşınmadım."

"Oh!" dedi ve yüzü asıldı. Uzaktan arayacağımı sanıyordu.

"Gırgır geçiyordum canım," dedim. "Taşındım."

Bu onu tekrar rahatlattı ve bir süre konuştuk. Ona oturma odamızı dolduran insanları anlattım, onların gelme nedenleri hakkında hayali nedenler yaratıp, çılgınlar gibi güldük. Ve tekrar ölene kadar hep dost kalacağımıza yemin ettik.

Konuşma bitince, dışarı hole çıktım ve tam o anda odamdan çıkan iriyarı bir adam gördüm. Onu daha önce görmediğimi biliyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Cevap vermeden önce kafasını diğer odaya sokup etrafa iyice göz attı. Sonra da "Ben de senin gibi etrafı araştırıyorum," dedi.

"Ben etrafı araştırmıyorum," dedim sakince. "Ben burada yaşıyorum."

O anda yanlışlık yaptığını anladı. Hiçbir şey diyemedi. Kızardı ve yanımdan beni iterek hızla geçti. İşte o zamandan beri yaşam böyle gidiyor.

Şimdi de Jimmy Dentremont, yakından yüzüme bakıyordu ve "Gözüne ne oldu?" diye sordu.

Başa çıkamayacağım, doğrudan soruları cevaplamam gerektiğine inanmıyorum; zaten bunun ötesinde de gözüme ne olduğunu herkese anlatmak niyetinde değildim.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum aynı ses tonuyla.

"Niçin soruyorsun?"

"Eğer tahmin ettiğim kadar ufaksan bana bir şey soracak konumda değilsin. Çocuklar görülür, ama sesleri duyulmaz."

"İyi, ben senden büyüğüm," dedi. "Ben 8 Kasım 2185'te doğdum."

Eğer doğruyu söylüyorsa benden tam üç hafta büyüktü.

"Benim kaç yaşımda olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Buraya taşınacağını öğrenince soruşturdum," dedi rahatça.

Gördünüz mü, ben ne demiştim? Bakıyorlar ve araştırıyorlar.

Sınıfın zili ikinci ders saatinin başladığını bildiren sinyali verdi.

"Bu Birinci Sınıf mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Jimmy Dentremont. "Sana bunu söylemezler."

Tabii ki söylemediklerini biliyordum. Hiç kimsenin okuduğu sınıfın düzeyinden dolayı kendisini kötü hissetmesini – ya da iyi hissetmesini– istemezlerdi; ama herkes birbirine sora sora hangi düzeydeki sınıfta okuduğunu öğrenirdi sonunda.

Jimmy Dentremont sadece terslik yapıyordu. O ana kadar birbirimizi anlamaya çalışmıştık ve ona nasıl bakacağım ya da onunla uyuşup uyuşmayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bay Quince öğlen yemeğinden sonra beni tekrar çağırdı, mor gözüme bakıp bir daha kaşlarını çattı –bunu onaylamadığını hissediyordum– ve programımda bir değişiklik yapmak zorunda kaldığını söyledi.

"Bay Mbele," dedi ve bana bir adres verdi.

"Anlayamadım," dedim.

"Artık senin yeni özel öğretmenin Bay Mbele. Sabah söylediğim gibi Bay Wickersham değil. Sana bu sabah söylediğim diğer her şeye uyacaksın. Çarşamba günü saat ikide orada ol ve lütfen geç kalmakla ilgili söylediklerimi hatırla. Bana bağlı olan öğrencilerin geç kalmasından hoşlanmam. Kötü ün her zaman bana geri döner ve o zaman açıklama yapmak zorunda kalan ben olurum."

"Bana niye değiştirildiğini söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

Bay Quince kaşlarını kaldırdı. Ters ters söylendi: "Bu beni ilgilendirmez. Bana değişiklik bildirildi ve ben de sana bildiriyorum. Bunun benim fikrim olmadığına inanabilirsin. Şimdi iki kayıt değiştirmem gerekiyor, kendime bile bile iş çıkarmam. Benden başka bir cevap bekleme. Zaten hiçbir cevabım yok."

Daha birbirimizin yüzünde iz bile bırakmadan özel öğretmenimin değiştirilmesi, bana biraz tuhaf bir işmiş gibi göründü. Tamamiyle anlamsızdı.

Çarşamba öğleden sonra tek başıma kalmaktansa Jimmy Dentremont'la karşılaşmaktan memnundum. Bay Mbele'nin dairesini bulmakta zorlanıyordum ve yolumu bulmama yardım etti.

"Zaten ben de oraya gidiyordum," dedi. Elinde adres kâğıdıyla holde dikilip dururken dostça görünüyordu, belki de etrafta başka çocuk olmadığından öyleydi.

Geo Çeyreği'ne geldiğimden beri hiç arkadaşım olmamıştı, aksine sivri dilimden dolayı bir-iki düşmanım olmuştu, bu durumda bana nazik davranan birine hiç itirazım yoktu.

"Bay Mbele senin de mi özel öğretmenin?"

"Evet, dünden beri. Bay Wickersham'ı arayıp niçin değiştirildiğimi bulmaya çalıştım, o da kendisine bunu Bay Quince'in bildirdiğini söyledi."

"Yani sen değiştimek istemedin?"

"Hayır."

"Bu biraz komik görünüyor," dedim.

Zili çalınca kapıyı Bay Mbele açtı. "Merhaba," dedi ve gülümsedi. "İkinizin de tam şu anda geleceğinizi düşünüyordum."

Beyaz saçlı ve yaşlıydı –kesinlikle yüzün çok üzerinde– ama uzun boylu ve yaşına göre dimdikti. Yüzü koyu ve kırış kırıştı; geniş bir burnu ve beyaz, çizgi gibi kaşları vardı.

Jimmy, "Nasılsınız efendim?" dedi.

Ben hiçbir şey diyemedim, çünkü onu tanımıştım.

Gemi'de bir yığın Mbele ve bir o kadar da Havero tanıyordum, hiçbir isim yabancı gelmezdi. Fakat özel öğretmenimin Joseph L. H. Mbele olacağını hiç beklemiyordum.

Gemi Meclisi'ndeyken babamla devamlı çekişirlerdi. Babam, onun küçültülmüş kütüphanelerin kolonilere dağıtılması planına karşı çıkanların başındaydı. Plan üçüncü kez iptal edilince, Bay Mbele istifa etti.

Bir keresinde yurttayken kızın biriyle saç saça, baş başa kavga etmiştim. Kız, Bay Mbele bir şeyi Meclis'ten geçirmek istiyorsa, tek yapacağı tam tersini önerip yerine oturmak, demişti. Babam anında ortaya fırlayıp aksini iddia ederek onun lehine çalışacaktı.

Kızın bu şakanın ne anlama geldiğini bilmediğini sanırım, ben de bilmiyordum, ama niyeti aşağılamaktı ve ben onun bu niyetini biliyordum; tabii ki kavgayı başlattım. O zamanlar babamı iyi tanımıyordum, fakat sonuna kadar aileme sadıktım.

Bay Mbele'yi benim özel öğretmenim yapmak da kötü bir şakaymış gibi göründü; bunu kimin düşündüğünü merak ediyordum. Kesinlikle Bay Quince değildi – bu ona kıymetli vaktinde fazladan iş çıkaracaktı.

"İçeri gelin," dedi Bay Mbele. Jim beni iteledi ve içeri girdik. Bay Mbele kapı düğmesine hafifçe vurdu ve kapı arkamızdan kapandı.

Bizi oturma odasına doğru götürdü ve "Bugün sadece birbirimizi tanıyıp, hepimize uygun buluşma zamanları ayarlarız, sonra da yemek yeriz diye düşündüm," dedi. "Çalışmaya bir dahaki sefer başlayabiliriz."

Oturma odasına yerleştik; bana göre aramızda kimin kim olduğu konusunda pek fazla bir şüphe yoktu ve kendimizi tanıttık.

"Evet, Jimmy, sanırım ikinizin de aileleriyle tanıştım," dedi Bay Mbele, "tabii senin büyükbabanı da tanıyorum. Gelecekte hangi dalda uzmanlaşmayı düşünüyorsun, beni asıl bu ilgilendiriyor."

Jimmy bakışlarını kaçırdı. "Daha karar vermedim."

"Peki seçeneklerin neler?"

Jimmy uzun süre hiçbir şey söylemedi, sonra zayıf ve kendinden emin olmayan bir sesle, "Sanırım düzenleyici olmak istiyorum," dedi.

Eğer çok meşgul, inanılmaz derecede dağınık, miyop, dünyadan elini ayağını çekmiş insanların, çok kalabalık yaşadığı, büyük odalardan oluşan daireleri düşünürseniz o zaman bir düzenleyiciyi, oraya sık sık gelip ortalığı düzelten birisi olarak görebilirsiniz. O, etrafa dağılmış kitapları toplar ve yerlerine yerleştirir. Her şeyi düzeltir. Dünyadan kopmuş insanların saklayıp kıymet verdiği eski püskü şeyleri atar. Ve odayı diğerlerinin ziyaretine uygun durumda bırakıp, diğer odaları düzeltmekle uğraşır. Bir tarım uzmanı ilkel bir Çamuryiyen çiftçiye ne kadar benzerse, bir düzenleyici de çeyrek kütüphanesindeki kitapları kontrol eden yaşlı kadına o kadar benzer; ama, biraz abartırsanız ona da kütüphaneci diyebilirsiniz.

Bir sentezci –benim olmak istediğim şey– ise düzgün odaya girip onu takdir eden, sonra eşyalardan bir kısmının diğer bir odada ne kadar güzel duracağını ve ne kadar işe yarayacağını fark edip bu fikri ortaya atan kişidir. Düzenleyici olmadan sentezci işe başlayamaz. Şüphesiz sentezci olmadan da düzenleyicinin her şeyi düzeltmesi bir işe yaramaz, çünkü yaptığını kullanacak hiç kimse olmayacaktır.

Bu işlerin herhangi birinde başarılı olmuş insanlar oldukça azdır. Bilgi toplamak ve tuhaf bilgi kırıntılarını birleştirmek kafa, hafıza, içgüdü ve şans gerektirir. Bunların hepsine sahip olan insan sayısı da fazla değildir.

"Düzenleyicilik hakkında neler biliyorsun?" diye sordu Bay Mbele.

"Pek fazla bir şey bildiğim söylenemez," dedi Jimmy. Sonra gururla, "Büyükbabam düzenleyiciydi," dedi.

"Öyleydi, hem de en iyilerinden biri. Tamamen başarısız değilsen onu izlemeye çalışman anlaşılır bir şey," dedi Bay Mbele, "tamamen başarısız olmayacağından da eminim." "Ben sırf iş olsun diye her zamanki sıradan yöntemi izlemekten yana değilim. Eğer kimseye söylemezsen, senin düzenleyiciliği ayrıntılı bir biçimde incelemeni sağlayabiliriz, böylece de isteyip istemeyeceğine karar vermen için bir temelin olur. Tamam mı?"

Böylece Bay Mbele'nin Ortodoks bir özel öğretmen olmadığı ortaya çıktı. Normalde böyle bir şansa on dört yaşını geçip Sınav'dan geri dönene kadar sahip olamazdınız.

Jimmy dişlerini göstererek gülümsedi. "Evet," dedi. "Teşekkür ederim."

Bay Mbele sonra bana döndü. "Geo Çeyreği'nde yaşamaktan hoşlanıyor musun?"

"Hoşlanacağımı sanmıyorum," dedim.

Jimmy Dentremont bana bir bakış fırlattı. Bunu söyleyeceğimi beklemiyordu sanırım.

"Sorun ne?" diye Bay Mbele sordu.

"Çeyreğe geldiğimizden beri evimizi dolduran yabancılar olmadan bir anımız bile geçmedi. Bizi bir an bile kendi halimize bırakmıyorlar. İnanın ki biz Alfing Çeyreği'ndeyken böyle bir şey olmamıştı."

Bay Mbele açıkça gülümsedi. "Bundan dolayı Geo Çeyreği suçlanmamalı," dedi. "Bu, Başkan olan herkesin başına gelir. Birkaç hafta içinde yenilik özelliğini kaybedecek ve her şey eski haline dönecektir. Bekle ve gör."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Bayan Mbele bize yiyecek bir şeyler getirdi. Genç sayılmasa bile, kocasından daha gençti. Yuvarlak yüzlü, açık kahverengi saçlı, iri bir kadındı. Çok hoş görünüyordu.

Yemek yerken, haftadan haftaya programı değiştirebilecek

olasılıkları da göz önüne alarak, pazartesi ve salı öğleden sonraları, cumaları ise akşamları buluşmaya karar verdik.

Bay Mbele, "Başlamadan önce açığa kavuşturmak istediğim bir şey var; sizin amacınız öğrenmek ve benim amacım öğrenmenize yardımcı olmak, ya da sizi öğrenmeye zorlamak; ama ikinizin de zorlanmaya ihtiyacı olmadığından şüphem yok. Sizinle ilgili rapor yazmak, karne doldurmak gibi esas amacımızla çelişecek şeylerle pek ilgilenmiyorum. Eğer öğrenmek istediğiniz herhangi bir şey varsa, bu size öğretmemem gereken bir şey bile olsa gerekli yardımı yapmaya hazırım. Eğer yeterli temeller yoksa onları bulmanıza yardımcı olacağım. Bunun karşılığında sizden benim için bir şey yapmanızı istiyorum. Son özel öğretmenliğimden beri yıllar geçti, bu yüzden Bay Quince'in önem verdiği işlemleri takip etmekte başarısız olursam sizden bunları bana göstermenizi bekliyorum. Yeteri kadar açık mı?" Bu sözlerle toplantıyı bitirdi.

Babama olan tüm sadakatime rağmen, hatta bunlarla çelişen bir biçimde, Bay Mbele'den hoşlandığımı fark ettim; herkesin içinde bunu kabul etmesem de, beni ona gönderen şanstan hoşnuttum.

Eve dönmek için hole çıktığımızda Jimmy aniden "Dur," dedi.

Durduk ve yüzüme baktı.

"Bana bir konuda söz vermeni istiyorum," dedi. "Hiç kimseye büyükbabamdan ve düzenleyici olmak istediğimden bahsetmeyeceğine söz ver."

"Bu iki şey oldu," dedim.

"Şakayı bırak," dedi yalvararak. "Eğer diğer çocuklar böyle tuhaf bir şey olmak istediğimi öğrenirlerse, canımı çok sıkarlar."

"Ben de sentezci olmak istiyorum," dedim. "Eğer sen benimle ilgili bir şey söylemezsen ben de seninle ilgili bir şey söylemem."

Bunu ciddi bir anlaşma gibi kabul ettik ve o andan itibaren Bay Mbele'nin dairesinde söylenen her şeyi ikimiz arasında gizli tutup, başka kimseyle konuşmadık. Orası çocukların

ve büyüklerin cahilliklerinin büyük çölünde, bazen saçma olsalar bile düşüncelerimizi gülünmeden, kara çalınmadan, ayaklar altında çiğnenmeden güvenle söyleyebileceğimiz bir vahaydı. Böyle bir yer kıymetlidir.

Jimmy, "Biliyor musun," dedi, "ben bu değişiklikten çok memnunum. Sanırım Bay Mbele'yle çalışmaktan çok zevk alacağım."

Tedbirlice, "Eh, onun farklı olduğunu kabul etmeliyim," dedim.

Sonradan özel öğretmenimizi soranlara söylediğimiz tek şey de bu oldu.

Babamı o gün için ofisini kapattıktan sonra gördüm. Oturma odamız yeni gelenlere beşte kapanmıştı ve bekleyen son kişiyle görüşmesi neredeyse on birde bitmişti.

Heyecanla, "Baba, biliyor musun, yeni özel öğretmenim Bay Joseph Mbele!" dedim.

"Hımın, evet, biliyorum," dedi babam sakin bir tavırla; masasının üzerindeki kâğıtları istif edip düzeltti.

"Biliyor musun?" diye şaşkın şaşkın sordum. Yanındaki iskemleye oturdum.

"Evet, işin doğrusu, bana bir iyilik yapmak için seni kabul etti. Bunu ondan ben istedim."

"Fakat sizin birbirinize karşı olduğunuzu düşünüyordum," dedim. Daha önce söylediğim gibi babamı tam olarak anlayamam. Ben merhametli birisi değilimdir – bir kişiye karşı olmaya karar verirsem, ona ters giderim. Babam karşı olduğu kişiden özel öğretmenim olmasını isteyebiliyor oysa.

"Bazı konularda uyuşamayız tabii," dedi babam. "Onun kolonilere karşı tutumunun çok yanlış olduğunu düşünüyorum. Fakat bir insanın benimle uyuşmaması onu ne hain ne de salak yapar ve onun tutumunun sana hiçbir şekilde zarar vermeyeceğine samimiyetle güveniyorum. Altmış yıl önce onunla Sosyal Felsefe çalışırken bana zarar vermemişti."

"Sosyal Felsefe mi?" diye sordum.

"Evet," dedi babam. "Bu Bay Mbele'nin esas ilgi alanıdır." Gülümsedi. "Senin, sana öğretecek bir şeyi olmayan birisin-

den ders almana izin veremezdim. Sanırım yüksek dozda Sosyal Felsefe sana zarar vermez."

"Oh," dedim.

Bay Mbele için söyleyebilecek tek bir şeyim vardı. Morarmış gözüm için ne o, ne de karısı kaşlarını çatmıştı. Bunu beğendim.

Ama gene de babamın beni önceden uyarmasını isterdim. Bay Mbele'den hoşlanmama rağmen, eğer bilseydim bu beni daha başlangıçtaki bir yığın saçma düşünceden kurtarırdı.

3

Taşındıktan iki hafta sonraydı. Babamın çalışma odasına girdim ve ona öğle yemeğinin hazır olduğunu söyledim. Ekranda başka bir Meclis üyesi olan Bay Persson'la konuşuyordu.

Bay Persson'un görüntüsü içini çekti ve "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Fakat diğerlerine örnek olmasını istemiyorum. Eğer başka bir çocuğu o kadar çok istiyorsa niçin yurtannesi olmadı ki?"

"Onu bu konuda ikna etmek için biraz geç oldu, bebek yolda," dedi babam.

"Ben de öyle düşünüyorum. Hâlâ çocuğu kürtajla alıp ona da bir uyarı verebiliriz. Peki, hepsini yarın konuşur, tartışırız," dedi Bay Persson ve yayını kesti.

"Öğle yemeği hazır," dedim. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

Babam, "MacReady adında bir kadın. Dört çocuğundan hiçbiri Sınav'ı geçemedi. Bir daha denemek istedi ama Gemi Öjenisti* hayır dedi. O gene de kendi kafasına göre davrandı," dedi.

* Öjenist: İnsan çiftleşmeleri ve üremelerinin sosyal kontrolüyle, soy ve ırkların nesilden nesile genetik kalitesinin gelişmesiyle ilgilenen kimse. (ç.n.)

Bu, iştahımı kaçırmıştı.

"Çıldırmış olmalı," dedim. "Ancak çılgın bir kadın böyle bir şey yapabilir. Onu niçin muayene etmediniz? Her neyse, ona ne yapacaksınız?"

"Meclis'in neye karar vereceğinden emin değilim," dedi babam, "fakat sanırım bir koloni gezegeni seçmesine izin verilecek ve oraya bırakılacak."

Kesinlikle ödün veremeyeceğimiz iki şey var – biri nüfus artışı, diğeri de Sınav. Eğer ödün verseydik Gemi şu anda var olmazdı. İnsanların akıllarına geldiğinde çocuk yaptığını hayal edin. Ancak sınırlı yiyeceği yetiştirebilecek kadar yerimiz var. Biz insanların yaşayabileceği oda sayısı da sınırlı. Şu anda yeterinden fazla görünse bile sınırsız üremeyle elli yıl bile dayanamazlar. Bu kadının dört çocuğu vardı, hiçbiri yaşayacak kadar başarılı olamadı. Dört şans yeterlidir.

Babamın kadın hakkındaki önerisi bana çok cömert göründü ve bu fikrimi söyledim.

"Bu cömertlik değil," dedi babam. "Açıkçası Gemi'de düzen içinde yaşamamız için gerekli kurallarımız var. Ya kurallara uyarsın ya da başka yere gidersin."

"Ben hâlâ çok yumuşak olduğunuzu düşünüyorum," dedim. Bu bana göre hiç de hafif bir konu değildi.

Babam aniden konuyu değiştirdi. "Orada dur bakayım," dedi. "Bugün gözün nasıl? Sanırım daha iyi görünüyor. Evet, kesinlikle daha iyi."

Babam benimle aynı fikirde olmadığında tartışmak istemez, kızdırarak konudan sıyrılır.

Kafamı çevirdim. "Gözüm iyi," dedim. Çürük neredeyse tamamen iyileşmişti.

Yemekte babam "Eee, iki hafta geçti, Geo Çeyreği'ni beğeniyor musun? Düşündüğün kadar kötü çıktı mı?" diye sordu.

Omzumu silktim ve dikkatimi yemeğime verdim. "Sanırım fena değil," diye mırıldandım.

Bütün söyleyebileceğim buydu. Mutsuz olduğumu ve kimse tarafından sevilmediğimi kabul etmek, ikisi de gerçek olsa da, benim için çok zordu. Biri küçük, biri büyük iki ne-

denden dolayı Geo Çeyreği'nde yanlış bir başlangıç yapmıştım.

Küçük neden okuldu. Söylediğim gibi çocukların sadece kendi seviyelerindeki derslerde bulunan diğer çocukları tanıdıkları sanılırdı. Ama yaşamda öyle değildi, herkes diğer herkesin yukarıdan aşağı hangi seviyede olduğunu bilir ve o seviyeye göre davranmasını beklerdi. Asla emre göre davranmayı becerememişimdir; yeni geldiğim için bu benim için her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Tek başına bırakılarak başlamak hiç de iyi değildi.

Diğer taraftan büyük neden tamamiyle benim hatamdı. Taşındığımda Geo Çeyreği'nden hoşlanmayacağımı biliyordum ve oradakilerin benim hakkımdaki düşünceleri umurumda değildi. Zamanla Geo Çeyreği'ne gerçekten çakılı kaldığımı anlamaya başladım ve bundan dolayı daha yumuşak adımlar atmam gerektiğini fark ettim; ama daha şimdiden birçok kişinin düşmanlığını kazanmıştım.

Göründüğü gibi, durumum ve davranışlarım başımı belaya sokmak için birleştiler. İşler böylece kötüleşti – alın size bir örnek.

Hafta başında bütün okul bir eğitim gezisi için Üçüncü Düzey'e gitti. Öğleden sonrası daha çok bir tatil havasındaydı, çünkü biz büyükler daha önce geniş yapraklı bitkilerin karbondioksit-oksijen değişimini birkaç kez görmüştük. Günün sonunda mekikte Geo Çeyreği'ne dönerken kızların bir kısmıyla vakit geçirmek için bir el oyunu oynuyorduk. Ben de dahil edilmiştim, çünkü oradaydım ve oyunu güzelleştirmek için mümkün olduğu kadar kalabalığa gerek vardı.

Oyun şöyleydi: Herkesin hatırlaması gereken üç numarası vardı. İşaretle herkes ellerini dizlerine vurur, el çırpar, sonra da oyunu başlatan bir numara söyler. Dizler, eller ve numarası söylenen başka bir numara söyler. Dizler, eller, numara. Dizler, eller, numara. Böyle devam ederken ritim hızlanır; ta ki birisi yanlış vuruş yapana ya da numarasını kaçırana kadar. O zaman herkes hata yapanın bileğine parmaklarıyla sert bir tokat atar.

Oyun oldukça basit. Ama hızlandığında kolayca hata yapılabilir. Biz kızlar arada ayakta duruyorduk, içimizden şanslı bir ikisi mekik vagonunun önünde oturuyordu.

Başladık – şak, şak. "On iki," dedi başlayan kız.

Dizlerde şak, şak hep beraber, "Yedi."

Şak, şak. "On yedi."

Şak, şak. "Altı." Altı benim numaralarımdan biriydi.

Ellerimi dizlerimde şaklattım, ellerimi çırptım ve "Yirmi," dedim.

"Şak, şak. "İki."

Şak, şak. "—"

Birisi unuttu.

On bir yaşındaki tombul Zena Andrus'du unutan. Kaybetmeye devam etti; kaybettikçe canı yanıp duruyordu. Yedi kız oynuyorduk ve o beş ya da altı defa kaybetti. Eğer bileğinize otuz-otuz beş defa tokat yerseniz bileğiniz gerçekten çok ağrır. Zena'nın hem ağrıyan bir bileği vardı, hem de üzerine gelindiğini düşünüyordu.

Biz vurmak için sıralanırken, "Benim numaralarımı çok sık söylüyorsunuz," dedi. "Haksızlık bu."

Çok ağlayınca biz de onun numaralarını söylemekten tamamen vazgeçtik – sadece dışlandığı hissine kapılmasın diye arada bir söylüyorduk. Onaylamadıysam da, ben de buna uydum. Yanılıyor olabilirim, ama kazanmayı kabul edip, kaybetmeye katlanamayacak biriyle oynamanın ne anlamı olabilir ki? Risksiz oyun olmaz.

Bir dakika sonra başka biri kaybettiğinde Zena'nın başkasına biraz da olsa zarar verme fırsatına sevinerek hevesle sıraya girdiğini fark ettim.

Şüphesiz bütün sınıf yedi kişi değildi. Birileri konuşuyor, birileri okuyor, bazıları sadece oturuyordu. Jimmy Dentremont başka bir çocukla satranç oynuyordu; üç dört çocuk da koridorda aşağı yukarı birbirlerini kovalıyorlardı. Öğleden sonrası için başımızda olan Bay Marberry, her gürültü yapışlarında ya da kendilerine zarar verdiklerinde bıkmış bir sesle, "Geo Çeyreği'ne gelene kadar yerlerinize oturun," diyordu.

Bay Marberry konuşup konuşup bir şey yapmayan bir adamdı. Bu yüzden pek umursanmıyordu.

Geo Çeyreği'ne gelmeden bir önceki istasyona varmadan önce bir tur daha oynamayı önerdi birisi. Eve yaklaştığımızdan oğlanlar yerlerinden kalkıp vagondan önce inmek için aramızdan geçmeye başladılar. Etrafta zıplayıp birbirlerine vurup duruyorlardı, yanımıza geldiklerinde ne oynadığımızı gördüler ve hata yapıp canımızın yanmasını sağlamak için dikkatimizi dağıtmaya başladılar. Onları umursamamak için elimizden geleni yapıyorduk.

Çocuklardan biri, Thorin Luomela numaralarımıza çok dikkat ediyordu. Böylece numaramız söylendiğinde doğru kişinin dikkatini dağıtabilecekti. Şanssızlık, onun ilk duyduğu numara benimkiydi.

"On dört."

Thorin tam anını bekleyip bana arkadan bir tokat attı. Çok da canımı acıttı.

"On beş," dedim ve ona tokatını iade ettim. Elimin tersiyle o kadar sıkı vurdum ki ileri geri sallandı. O zamanlar ufak ama sağlamdım, sıkı vururdum. Bir an karşılık vereceğini düşündüm, ama sonra cesareti kırıldı.

"Bunu niye yaptın?" diye sordu. "Ben sadece eğleniyordum."

Oyuna geri döndüm. "On beş" Zena Andrus'tu ve her zamanki gibi kaybetti, biz de vurmaya başladık.

Tam sıra bana geldiğinde, Zena bana sanki kaybetmesinden ve ağrıyan bileğinden sorumlu tek kişiymişim gibi baktı. Çok talihsiz olduğundan hızlı vurmamaya kararlıydım, ama o bakışı beni çileden çıkardı; kötülükle doluydu. Kolunu sıkı sıkı tuttum, parmaklarımı kasıp bileğindeki kızarmış yere bütün gücümle vurdum. Parmaklarım acıdı.

Mekik durmaya başladığında, Zena kendine acındırmak için ağlayarak bileğini ovuştururken, ona aldırmadan arkamı dönüp, "İşte geldik," dedim.

Mekik bizi Geo Çeyreği'nde bıraktıktan sonra serbesttik; eve doğru yürümeye başladık, ama daha uzaklaşmadan Zena

bana yetişti.

"Babanın Gemi Meclisi'nin Başkanı olması benim için bir şey değiştirmiyor," dedi. "Öyle sanıyorsun, ama diğerlerinden daha iyi değilsin."

Ona baktım ve "Ben başka hiç kimseden daha iyi olduğumu iddia etmedim, ama senin yaptığın gibi etrafta dolaşıp diğerlerine öyle olmadığımı söylemem."

Anında hata yaptığımı gördüm. Çok sık iletişim kuramadığım birileriyle karşılaşıyordum. Bu bazen bir yetişkin, ama sık sık kendi yaşıtım biri oluyordu. Bazen de benimle aynı boyutta düşünmeyen birisi oluyordu. Bu yüzden de kelimeler, ikimiz için ayrı anlamlar taşıyordu. Zena gibiler ise dinlemiyorlardı bile.

Söylediğim bana göre çok açık görünüyordu, ama Zena hiçbir şey anlamamıştı. Kendimi hiç de iyi olarak düşünmediğim zamanlar sık sık olurdu, ama o anlarda bile kendi kendime *kabahat bende* diye fısıldardım; kendimin diğer insanlardan daha aşağı seviyede olduğumu hiç kabul etmedim. İnsanların çoğundan daha uyanık, çoğundan daha kısa, çoğundan daha sakar, sanatta yeteneksiz (bu kalıtsaldı), çoğundan daha az güzel olduğumu biliyordum ve biraz kaval çalabiliyordum – en azından, çoğunda olmamasına rağmen bende bir kaval vardı. Ben neysem oydum. Bundan dolayı üzülüp ağlamanın ya da alçakgönüllü olmanın gereği neydi ki? Bunu gerçekten anlamıyordum.

Zena, ya söylediklerimi farklı duymuştu ya da bu kadar basit bir şeyi bile anlayamıyordu.

"Ben de zaten böyle düşünmüştüm," dedi. "Sen herkesten daha üstün olduğunu düşünüyorsun! Bunu kabul etmeyeceğini düşünmüştüm. Zaten ben de herkese senin öyle olduğunu söyleyip duruyordum. Kasıntı sen de!"

Tam karşı çıkacaktım ki bir çikolata almış gibi mutlu bir tavırla dönüp gitti. Söylediklerimden dolayı değil, daha baştan kontrolümü kaybedip nazik davranmadığım için; bunda benimde hatam olduğunu biliyordum. İnsanları ezerseniz karşılığında siz de zarar görürsünüz.

Olay burada bitmemişti. Zena söylediğimi düşündüğü şeyi bazı değişikliklerle, ne kadar tarafsız ve ne kadar mükemmel olduğunu gösteren açık yorumlarıyla bütün çeyreğe yaydı; etrafta dinleyip inanmaya hazır bir yığın çocuk vardı. Niye olmasın ki? Beni tanımıyorlardı. Zaten umurumda değildi. Geo Çeyreği benim için hiçbir anlam taşımıyordu.

Zamanla öyle olmadığını gördüm ve bir köşeye çekilip kendime dikkatle çekidüzen verdim. Birkaç düşmanım – belki de daha çok– ve oldukça çok tanıdığım vardı. Ama hiç dostum yoktu.

Gemi'den ayrılmayı düşünmemin zorluğunun ana nedeninin, Çamuryiyenler'in bizden farklılıkları olduğunu anladım. Çoğunlukla köylü ve çiftçiydiler; çünkü onlar, bazılarında koşullar, çok ağır olan koloni gezegenlerinde hayatta kalabilecek en uygun insanlardı. Diğer taraftan biz Gemi'deki insanlar ise teknik eğitim sahibiydik.

Sanırım Dünya yok olduğunda onlara katılabilirdik – aslında öyle olacağı planlanmıştı– ama öyle olsaydı bu 5000 yıllık ilerlemenin en iyi tarafını atacaktık. Gördüğünüz gibi teknoloji için zamana ihtiyacınız var ve hiç boş zamanınız kalmadan, günbegün hayatta kalmak için her an çalışmak zorundasınız. Bundan dolayı Gemi'yi terk etmedik, diğer Gemilerdekiler de aynı şeyi yaptılar.

Kolonilerden birinde bulunan bir şeye ihtiyaç duyarsak bu kadar zamandır sakladığımız bilgilerin bir kısmını ya da teknolojiyle ürettiğimiz ürünleri verip karşılığında hammadde alırız – bizde olana karşılık onlarda olan. Dürüst bir alışveriş.

Sanırım bundan dolayı insanlardan çok, nesnelerle uğraşmak bana daha kolay geliyordu. Alfing Çeyreği'ne geldiğimde herkesi tanımam gerekiyordu. Buraya iyice yerleştiğimi düşündüğümde köklerimi saldım, ya da canım pahasına tırnaklarımı yere sapladım diyebilirsiniz. Ama Geo Çeyreği'ne geldiğimde, tamamiyle yeni bir yığın yeni insanla karşılaşmam gerekti. Pek iyi başaramadım ama yapabilirdim, çünkü onlar da Gemi insanlarıydı. Yani insan gibi insanlar. Ama gezegenlerdekiler bizim gibi değillerdi.

Dünya'yla yüzleşebileceğimi gerçekten düşünüyorum. Herhalde otuz mil uzunluğunda, yirmi mil genişliğinde, on mil yüksekliğinde bir asteroidi alıp Gemi'ye dönüştüren herkesi anlayabilirim. Asteroidi ikiye bölmüşler, iki taraftaki kayaların yüzde kırk-ellisini, karşılıklı oturan çıkıntılar bırakarak oymuşlar, sonra tekrar birleştirip, içini bir Gemi yapmak için gereken her şeyle doldurmuşlar. Hem de hepsini bir yılda yapmışlar.

Bu insanlar bana göre muhteşem ve inanılmazdı; kendilerini havaya uçurup yok ettiklerini düşünmek beni hâlâ üzer. Fakat o Dünya'ydı. Çamuryiyenler değil.

Geo Çeyreği'ne taşınmayı tamamladıktan sonraki ikinci pazar günü, odamda kitabımı okurken babam kapımı çaldı. İçeri girdiğinde kitabı yanıma koydum.

"Önümüzdeki hafta sonu için planın var mı, Mia?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Niye sordun?"

"Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir fikrim var."

"Ya?"

"Malzeme Sorumlusu'yla konuşmamı yeni bitirdim. Alışveriş yapmak zorundayız, bu yüzden bu hafta sonu Grainau'da duracağız. Meclis bana onlarla pazarlık etme işini verdi. Bizimle gelmekten hoşlanacağını düşündüm."

Bunu daha önceden bilmesi gerekirdi. Kafamı salladım ve "Çamuryiyenleri görmek isteyeceğimi sanmıyorum," dedim.

"O kelimeyi kullanma," dedi babam. "Onlar ilkel olabilir ama hâlâ insan. Onlardan öğreneceklerin karşısında şaşırabilirsin. Dünya bir çeyrekle sınırlı değil. Gemi'yle de."

Kalbim hızla atıyordu. "Teşekkür ederim, ama sanırım ilgilenmiyorum," dedim ve tekrar kitabımı kaptım.

"Bu konuyu düşünmelisin," dedi babam. "Yirmi ay sonra üzerinde böyle insanlar olan bir gezegende tek başına olacak ve onlarla yaşayıp, hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Eğer şimdiden onların yanında olmaya dayanamazsan, o zaman ne yapacaksın? Bence ilgilenmelisin."

Kafamı olumsuz anlamda salladım; ama hemen arkasın-

dan, kayıtsız gibi görünmeyi daha fazla başaramadım. Gözümden aniden dökülen yaşlar arasında, "İlgileniyorum. Ama korkuyorum da, "dedim.

"Hepsi bu mu?"

"Ne demek hepsi bu mu?"

Babam, "Özür dilerim," dedi. "Ben başka bir şey söylemek istedim. Bu fikrin seni nasıl korkuttuğunu görebiliyorum. Uygar standartlarla karşılaştırıldığında koloni gezegenlerinin çoğu oldukça tatsız yerlerdir. Söylemek istediğim, benimle gelmek istememenin tek nedeni bu mu?"

"Evet," dedim. "Fakat beni korkutan gezegen değil. İnsanlar."

"Oo," dedi babam. İçini çekti. "Biliyor musun, böyle bir şeyden korkuyordum. Taşınma nedenlerimizden biri senin Alfing Çeyreği'ne çok bağımlı olduğunu düşünmemdi. Çok küçük bir dünyada yaşıyordun. Sorun, etrafta sana tanıdık olanların ötesinde, gerçek bir şeylerin olduğunu bilmemendi. Eğer seni Grainau'ya götürebilirsem, yeni bir şeyler gösterip, orasının o kadar da kötü olmadığını ortaya koyarsam, korkularından sıyrılacağını düşündüm."

Midem korkudan altüst oldu. "Beni zorla götürmeyeceksin değil mi?" diye çaresizce sordum.

"Hayır. Seni zorla götürmem. Hiçbir zaman sana zorla bir şey yaptırmak istemem, Mia. Bak sana ne söyleyeceğim," dedi ve anında tavrı değişti. "Eğer fikrini değiştirip bu hafta sonu benimle beraber Grainau'ya gelirsen buzlarını eriteceğime söz veriyorum. Buna ne dersin?"

Gülümsemeliydim, fakat kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Bunu düşün," dedi babam. "Fikrini değiştirebilirsin."

Babam çıkıp gidince, onun hayal kırıklığına uğradığını sezdim, aniden canım sıkıldı ve kendimi daha da üzgün hissettim. Bu, tıpkı güvenliğim için tırnaklarımı geçirip bütün gücümle tutunmaya çalışmam gibiydi; birden artık bunu yapmama izin verilmiyordu ve babam parmaklarımın teker teker açılmasını merakla izliyordu. Eğer babam bulunduğum

yeri bırakmadığım için hayal kırıklığına uğramasaydı bu durum o kadar kötü olmayacaktı.

Böylece tam niye olduğunu bilmeden Alfing Çeyreği'ne gittim. Belki de beni olduğum gibi kabul eden tek yer olduğu içindi. Mekikle Dördüncü Düzey'e gittim, oradan da düzeylerarası trenle Alfing Çeyreği'ne.

Önce eski dairemize gittim, geri vermem gereken, ama vermediğim anahtarla kapıyı açıp içeri girdim. Etrafta tek bir şey bile kalmamıştı. Ne kitaplar, ne kitap rafları. Odalarda dolaştım durdum, hepsi birbirinin benzeriymiş gibi göründü. Artık bir ev gibi görünmüyordu, çünkü onu ev yapan her şey ortadan kalkmıştı. Bu sadece hayatımın başka bir boş köşesiydi. Kısa süre sonra oradan çıktım.

Dışarı çıktığımda Bayan Farmer holde dikilmiş bana bakıyordu ve hiç şüphesiz bende olmaması gereken anahtar dikkatini çekmişti. O ve ben asla birbirimizle pek fazla konuşmazdık. Oğlu Peter'ın yapmasına asla izin vermeyeceği bir şeyi yaptığımda, bunu her zaman babama söylemeyi bir şeref meselesi yapmıştı; aslında bunların çoğu da babamın yapmama izin verdiği şeylerdi. Babam onu her zaman nazikçe dinler, sonra kapıyı arkasından kapatır ve söylediği her şeyi unuturdu. Bayan Farmer bana baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Arkasından çeyrek avlusuna gittim, orada hiç kimse yoktu. Onun üzerine ben de Ortak Salon'a gittim. Biraz tuhaftı ama kendimi bu tanıdık hollerde yabancı gibi hissettim; beni tanıyacak birisiyle karşılaşmamak için parmak uçlarımda yürüyüp köşelerde saklanarak ilerlemeliymişim gibi sanki. Kendimi davetsiz bir misafir gibi hissettim. Bu, eve döndüğünüzde hissetmemeniz gereken bir duyguydu, ama her nasıl olduysa taşınmamızla Alfing Çeyreği benim için rahatsız edici bir yere dönüşmüştü.

Daha oraya varmadan Ortak Salon'daki çocukların yaptığı gürültüyü duyabiliyordum ve içeri girmeden önce cesaretimi toplamak için durakladım. Ortak Salon gerçekte tek bir oda değildi. Bir odalar grubuydu; bir dinlenme odası, bir kütüphane, iki oyun odası, ders çalışma odaları, bir müzik ça-

lışma odası, bir müzik dinleme odası, küçük bir tiyatro ve yemekhane. Yemekhane, arkadaşlarımı görmeyi umduğum yerdi.

Bugün benim Farmer'larla karşılaşma günümmüş gibi görünüyordu, çünkü durakladığımda Peter Farmer dışarı çıktı. Benim sevdiğim insanlardan biri değildi ve annesi onu hep denetimi altında tutuyordu, ama dostça davranmamak için hiçbir neden görmedim.

"Selam," dedim.

Peter doğruca yüzüme baktı ve "Burada ne arıyorsun?" dedi. "Annem kötü bir örnek olduğunu ve gittiğine memnun olduğunu söyledi."

Bunun üzerine gözlerinin içine baktım ve "Peter Farmer, böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin? Anneni biraz önce gördüm ve çok şekerdi. Eğer seninle karşılaşırsam sana eve gitme zamanının geldiğini söylememi istedi," diye yalan söyledim.

"Yok canım, annemle karşılaşmamışsındır!"

"Tabii ki karşılaştım," dedim ve Ortak Salon'a girdim.

İçeride on dört yaşın altındaki ve üstündeki çocuklar arasında sosyal bir sınır çizilmişti. Bir yetişkinin, bir vatandaş olarak ufakların sahip olmadığı hakları vardı ve yetişkinler ufaklıkların bunları hemen öğrenmelerini sağlıyorlardı. Ortak Salon her iki grubun da geldiği bir yerdi, ufakların da büyüklerin de kendi yerleri vardı. Aralarında gerçek bir fark olmasa da yetişkinler tarafı bir şekilde ufaklar tarafında olmayan mistik bir çekiciliğe sahipti. Köşenin arkasında arkadaşlarımın toplandığı yere gittim.

Mary Carpentier, Venie Morlock ve birkaç başka çocukla bir masada oturuyordu. Onlara doğru ilerledim.

Beni gördüğünde Mary, "Selam Mia. Gel, otur. Burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Ben sadece nasıl olduğunuzu görmek için uğradım," dedim ve masaya oturdum. Geo Çeyreği'nde ne kadar mutsuz olduğumu söylemeyecektim – Venie'nin orada söylediğim her kelimeyi dinleyip mutluluktan uçmaya hazır olduğunu görüyordum.

"Selam," dedim ve masadaki herkes, "Selam Mia," diye karşılık verdi.

Mary, "Eee Mia, buraya geri geleceğini beklemiyordum," dedi. "Niçin beni arayıp geleceğini söylemedin?"

"Bir anda aklıma geldi," dedim.

"Seni tekrar görmek çok güzel! Hey, bulunduğun yeni yeri seviyor musun?"

"Sanırım her şey yolunda," dedim. "Ortama alışmaya çalışıyorum. Henüz herkesi tanıyıp her yeri öğrenemedim."

"Hey, o toplama oluklarında dolaşma çılgınlığını orada da hâlâ yapıyor musun?" diye sordu diğerlerinden biri.

"Hayır," dedim. "Daha etrafı tanımıyorum, ama herhalde dolaşırım."

"Hangi çeyreğe taşındınız?"

"Geo Çeyreği'ne," diye benim yerime Mary cevap verdi.

"Beşinci Düzey'de değil mi?" diye diğer bir çocuk sordu.

"Evet," dedim.

"Ah, evet," diye Venie araya girdi. "Hatırladım. Geo Çeyreği'ni duymuştum. Orası bütün antika tiplerin yaşadığı yer."

"Öyle olmadığını biliyorsun, Venie," dedim tatlıca. "Sen daha oraya taşınmadın. Aklıma gelmişken sorayım, niye taşınmıyorsun? Üçüncü futbol takımımızda seni bekleyen bir yerimiz var."

"Belki iyi oynayamıyorum," dedi Venie acı acı, "ama ne zaman istesem gözüm kapalı seni oyundan silerim."

"Mary," dedim, "ailen nasıl?"

"İyiler galiba," dedi mutsuzca.

"En azından benim ailem hâlâ evlilerken benden kurtulmak için beni Yurt'a atmadılar," dedi Venie.

Ona bakmadan, "Venie, burnuna bir yumruk daha istiyorsan böyle şeyler söylemeye devam et," dedim. "Mary, niye size gitmiyoruz? Böylece konuşmamız kesilmez."

"Benim için rahatınızı bozmayın," dedi Venie. "Ben gidiyorum. Buradaki hava fazla sıkıcı olmaya başladı. Geliyor musunuz çocuklar?"

İskemlesini geri itti, diğer üç kız da kalktılar ve kırmızı, sa-

rı, yeşil, mavi örtülü masalarının arasından rahatça ilerleyen Venie'yi takip ettiler.

"Size gidelim mi, Mary?" dedim.

Mutsuzca, "Şey, Mia, gidemem," dedi. "Biz şimdi gidip top oynayacaktık."

"O da iyi," dedim ve ayağa kalktım. "Hadi gidip oynayalım."

Mary, "Sanırım Venie bundan hoşlanmaz," dedi.

"Sana ne oldu?" diye sordum. "Ne zamandan beri Venie'nin ne düşündüğüne aldırıyorsun?"

Mary orada durmuş bana bakıyordu, sonunda, "Mia seni çok seviyorum, ama sen artık burada yaşamıyorsun, ben ise yaşıyorum. Bunu anlayabiliyor musun? Şimdi gitmem lazım. Beni arada sırada arar mısın?" dedi.

"Evet," dedim ve Venie Morlock'a yetişmek için arkasından koşturmasını izledim. "Arayacağım," dedim yavaşça, ama aramayacağımı biliyordum. Bir parmağımın daha açıldığını da biliyordum.

4

Yapacak fazla bir şey kalmayınca Ortak Salon'u bırakıp Geo Çeyreği'ne geri döndüm. Dışarıdan sakin görünüyor olabilirdim –sanırım öyleydim– ama içim kaynıyordu, çileden çıkmıştım. Bir keresinde, yaklaşık on yaşındayken Üçüncü Düzey'de gezideyken ısırgan otları kümesinin içine girmiştim. Tam içlerine girene kadar ne olduklarını anlayamamıştım ve aralarından yol açıp geçmek dışında bir şansım yoktu. Sonunda öbür taraftan çıktığımda bacaklarım ve kollarım delicesine kaşınıyordu, alev alev yanan dikenlerden neredeyse delirmek üzere, aşağı yukarı zıplayarak dans edip duruyor, bunu durduracak herhangi bir şey istiyordum. Şu anda beynimde hissettiğim de buna çok yakın bir şeydi. Yerini bulup, durduramadığım bir kaşıntım vardı; sinirli, mutsuz ve çok sıkılmıştım.

Uzaklaşmak istiyordum. Saklanmak için karanlık bir yer istiyordum. Kafamı meşgul etmek için bir şeyler yapmak istiyordum. Dairemize –içinde eşya bulunan ama ev hissi vermeyen yere– dönünce bir parça tebeşir ve yurt-annelerinin ışıklar söndükten sonra kafa saymak için kullandıkları ufak bir fener buldum. Sonra da tekrar dışarı çıktım. Saat öğleden sonra iki civarıydı, saatlerdir bir şey yememiştim, ama yemeği düşünemeyerek kadar çok dolmuştum.

İçine bir an önce dalmak için dairemize en yakın ızgarayı seçmedim. Çok uzakta olmayan sakin bir koridor bulana kadar kısa bir müddet etrafta dolaştım. Kendimi yetişkinlere dert anlatmaya çalışacak gibi hissetmediğimden Beşinci Düzey toplama oluklarına giriş olarak kullanacağım ızgarayı kararlaştırmadan önce etrafı biraz araştırdım.

Izgaranın yanında diz çöküp, çalışmaya başladım. İki tarafındaki mandallardan asılıydı ve uzun zamandır kullanılmadığından sertleşip sıkışmışlardı. Devamlı kullanmaya başladığımda sorun olmayacaktı, ama şimdi onları açılmaya zorlayan parmaklarıma teslim olmayı kabul etmiyorlardı. Pek halim olmadığı için yavaş çalıştım ve beş dakika dolmadan dikkatle hafif hafif oynattığım sol tarafımdaki mandal açıldı. Tam öbürüyle uğraşmaya başlayacaktım ki bir ses, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Suçluluk duygusuyla sıçradım. Etrafa bakınmadan önce becerebildiğim kadar kendimi yatıştırdım. Arkamda duran Zena Andrus'tu.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum.

İleride yolun çok aşağısında olmayan bir kapıyı göstererek, "Orada yaşıyorum," dedi. "Ne yapıyorsun?"

Toplama oluğunun ızgarasından içeriyi gösterip, "Oraya gireceğim," dedim.

"Kanallara mı demek istiyorsun?"

"Evet," dedim. "Niye olmasın ki? Bu fikir seni korkutuyor mu?"

Öfkelendi. "Korkmadım. Senin yapabildiğin her şeyi yapabilirim."

İhtiyatlı bir muziplikle, "O zaman benimle gel," dedim.

Zorlukla yutkundu, sonra da yanıma diz çöktü, ızgaranın içine bakarken içeri çekilen havayı hissedip pervanelerin uzaktan gelen sesiyle kendine gelmeye başladı. "İçerisi korkunç karanlık."

"Işığım var," dedim. "Zaten fazla ışığa da ihtiyacımız yok. Karanlıkta koşmak daha da eğlenceli olur."

"Koşmak mı?"

"Yürümek yani."

Tekrar kuşkulu kuşkulu ızgaraya baktı. Acı tek başına çekilmez derler, ben de başka birine acı çektirmek zorundaydım.

"Peki, tamam," dedim. "Eğer gelmeye korkuyorsan..."

Zena ayağa kalktı. "Hayır korkmuyorum."

"Tamam," dedim. "Eğer geliyorsan kenara çekil de ızgarayı kaldırayım."

Bir dakikada diğer taraftaki mandalı açmıştım, ızgarayı kaldırıp yere koydum ve siyah deliği gösterip, "Önce sen," dedim.

"Beni oraya kapatmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Hayır, ben arkanda olacağım. İlk sen gir."

Şişman olduğundan ızgara girişi ona göre dardı, fakat zorlayınca pat diye içeri düştü. Tebeşiri ve feneri ona verdim, arkasından ben de içeri süzüldüm. Kanal zemininde ayağa kalkınca tebeşiri ve feneri geri aldım.

"Izgarayı tekrar yerine koy," dedim ve uğraşırken bir X işareti yapıp etrafına güzel bir daire çizdim, tebeşir metal üzerinde hafifçe gıcırdadı.

"Bu ev yolunu gösteren işaret," dedim. Kanallar, üfleyen pervane yolları ve emen pervane damarlarından oluşmuştu. Çizdiğim işaretlere ve hissettiğim rüzgârın yönüne göre, burası gibi yabancı bir yerde bile, nerede olduğumu bilecek kadar fikrim olurdu, en azından tekrar eve dönebilecek kadar yolumu bulurdum. Geo Çeyreği'nin kanallarının düzenini Alfing Çeyreği'ninkilerle kıyaslarsam, burası bizim evin düzensizliğine daha çok benziyordu. Sanırım yönümü bulmakta zorlanmayacaktım.

Zena ızgarayı yerine koyunca yola koyulduk.

İlk olarak metal koridordan aşağı yürüdüm. Zena arkamdan tereddütle yürüdü, ayağından başka takılacak hiçbir şey olmamasına rağmen bir şeye takıldı ve kaydı. Kanal bir metre seksen santim yüksekliğinde ve bir metre seksen santim genişliğinde, pürüzsüz, düz metalden yapılmıştı. Karanlık, fenerimin ışığı ve ızgaranın tellerinin arasından süzülüp tozların üzerine düşen ışık hariç etrafa tamamen hâkimdi. İçlerinden geçtikçe, çapraz koridorlar ve ızgaralar evden ne kadar uzak olduğum hakkında bir fikir oluşturmamı sağlıyordu.

Izgaraları geçtikçe dış dünyadan gelen sesler içeri doluyordu, ama bunlar kesinlikle içinde bulunduğumuz dünyadan değil, başka bir dünyadan geliyorlardı. Bizim dünyamızın sesleri, fısıltılarımızın metalik yankıları, sandaletlerimizin donuk adım sesleri ve pervanelerin değişmez gürültüleriydi.

Dünya'nın yok oluşundan iki yüz yıl kadar önce Amerika' nın batısında geçen birkaç roman okumuştum. Buranın koşulları en az koloni gezegenlerinden biri kadar ilkeldi. Öncülerin yabancı bir bölgedeyken hissettiklerini hatırlıyordum ve ben de kendimi aşağı yukarı onlar gibi hissediyordum. Havayı ve sesleri hissetmenin benim için özel bir anlamı vardı. Zena bunları hissetmediği için korkuyordu. Karanlığı da hiç mi hiç sevmiyordu.

Koridorların kesiştiği yerlerde bazen pervaneler oluyordu; bunların yanından eğilerek geçmek gerekiyordu. Kavşaklarda ise koridorlar keskin virajlar yapmıyor, kıvrılıyordu. Bazen karşılaştığınız koridor yukarıdan aşağı gidiyordu, bu koridor küçük bile olsa açıklığın üstünden atlamak gerekiyordu.

Zena karşılaştığımız ilk boşlukta durdu ve karşıya geçmesi için onu dürtüklemek zorunda kaldım.

"İstemiyorum," dedi. "O kadar uzağa atlayamam."

"Peki," dedim. "Ama benimle gelmezsen orada karanlıkta kalacaksın."

Bu onun aklını başına getirdi ve ufak bir gayretle atlayabileceğini anladı.

Bir sonrakinin bir toplama oluğunun kolu olup olmadığı-

nı anlayamadım, çünkü orada karşılaştığımız şeye karşı hiç hazırlıklı değildim. Karanlıkta, önümüzde ne tavan, ne de zemin vardı. Fenerimin ışığı iki metre uzakta devam eden koridorumuzun girişini gösteriyordu. Zemin dik olarak aşağı iniyordu ve aşağı doğru giden kuvvetli bir hava akımı vardı. Daha önce hiç bu büyüklükte aşağı-yukarı giden bir kanalla karşılaşmamıştım.

"Eee, bu da ne?" diye sordu Zena.

Kenarda tırmanmak için tutamaklar vardı, birine tutunup sarkarak kanalın derinliğini ölçmek için küçük bir tebeşir parçasını boşluğa attım. Dikkat kesilmeme rağmen hiçbir ses duymadım.

"Bir alt düzeyle birleşiyor olmalı," dedim. "Bir ana hat. İddiaya girerim ki Birinci Düzey'e kadar gidiyordur."

"Yani bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," dedim. "Daha önce buraya hiç gelmemiştim."

Bu mesafeyi atlamayı düşünmüyordum, el ve ayak tutamaklarını dikkatlice inceledim. Eğer tahmin ettiğim kadar derinse ve kayıp düşerseniz sizden geriye pelte dışında bir şey kalmaz. Işığımı aşağı yukarı gezdirdim, ama ışınlar karanlığın içinde kayboldu. Aşağı yukarı devam eden tutamaklar vardı ve görebildiğim kadar ilerilere doğru devam edip gidiyorlardı.

"Aşağısı, belki Dördüncü Düzey'le birleşiyordur," dedi Zena. "Ya yukarısı nereye gidiyor?" diyerek parmağıyla yukarıyı işaret etti.

Bilmiyordum. Beşinci Düzey en sondu, ama bu kanal Beşinci'den de öteye gidiyordu. Bilmediğim bir yerden hava geliyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama burada olduğumuza göre niye çıkıp nereye gittiğine bakmıyoruz?"

Uzanıp ayağımın ucunu duvardaki basamağa koydum. Sonra da uzanabildiğim ilk tutamağı kavrayıp içeri doğru sallandım. Tutamaklar sağlamdı, aşağı inen boşluk kafamı kurcalamasına rağmen, ne kadar olduğunu göremediğimden pek

korkmuyordum. Bir keresinde yere konmuş sekiz santim genişliğinde bir tahta üzerinde yürümüştüm – hiç düşmeden tamamını yürümüştüm, bir kilometre bile yürüyebilirdim böyle. Daha sonra onu havaya kaldırdılar ve tekrar deneyemeyeceğimi iddia ettiler. Üç metreye yükselttiklerinde denemeye bile kalkmadım, çünkü yapamayacağımı biliyordum. Bu da benzer bir durumdu; aşağısını görmediğim sürece endişe etmeyeceğimi biliyordum.

İkinci tutamağı kavrayıp yukarı çıkmaya başladım. Daha çıkamadan Zena uzanıp ayağımı yakaladı. "Hey, bekle," deyip ayağımdan çekti.

"Dikkat et," dedim sertçe. "Beni düşüreceksin." Ayağımı çekip kurtarmaya çalıştım, ama bırakmadı.

"Aşağı gel," diye yalvardı.

Gönülsüzce aşağı indim. "Ee, ne var?" dedim.

"Beni bırakıp gidemezsin."

"Seni bırakmıyorum," dedim. "Beni takip edersen geride kalmazsın."

"Ama korkuyorum," dedi.

Sonunda bunu kabul etmişti. İkimiz de bunu baştan beri biliyorduk, ama durum ilginçleşene kadar bunu kabul etmeyi reddetmişti.

"Korkacak bir şey yok," dedim. "Tek yapacağımız tırmanıp yukarıda ne olduğunu görmek." Geride bırakılma korkusuyla, yukarı tırmanma korkusu arasında kaldığını görebiliyordum. "Hadi," dedim. "Önden sen." Önden onun gitmesini istiyordum, böylece beni tekrar tutamazdı.

Bir süre sonra onu kanaldaki ilk tutamağa yaklaştırdım. Tutamakları kavratıp harekete geçirdim. Sonra da arkasından takip ettim. Bileğime bağladığım fenerin ışığı yukarıyı gösterip ikimize de tırmanırken neyi nasıl tutacağımız hakkında fikir veriyordu.

Yukarı çıkarken Zena'nın korku dolu hırıltılarını ve yakınmalarını duyabiliyordum. Korkusunu yenmek için kafasını meşgul etmeye çalıştım. "Yukarıda bir şey görebiliyor musun?"

Yukarı tırmandıkça tutamakları daha sıkı kavrıyordu; birden durdu, sonra da kafasını bir an yukarı kaldırıp, tekrar aşağı indirdi.

"Hayır," dedi. "Hiçbir şey görmüyorum."

Tırmanmaya devam ederken kendi kendime bunu bilmen lazımdı dedim. Böyle bir durumda tutulup kalacak birisini yanınıza almamalısınız.

Zena birden hiçbir şey demeden durdu. Kendimi ayarlayamadığımdan kafamı sertçe ayağına tosladım ve müthiş bir acı beynimden geçip boynuma saplandı. Eğer kafam yukarıda tırmansaydım, durduğunu görebilirdim, ama boynunuz tutulmadan başınız devamlı geride tırmanamazsınız. Hemen durup bir basamak aşağı indim.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Daha ileri gidemiyorum."

Kafamı kaldırıp yukarı bakındım. Zena'nın ötesinde yolunu kesecek hiçbir şey göremedim. Tutamağa yapışmış, yüzünü metal duvara dayamıştı. Nefesinin boğazından hırıltılı çıktığını duyabiliyordum. "Bir şeye mi çarptın?"

"Hayır. Daha fazla gidemeyeceğim," dedi ağlamaklıca. "Korkuyorum."

Uzanıp elimi bacağına koydum. Taş gibi sertti ve titriyordu. "İlerle Zena," dedim ciddi ama nazik bir tonda –onu korkutmak istemiyordum– ve baldırından ittim, ama kımıldamadı.

Şimdi tırmanırken altta olmanın hata olduğunu görebiliyordum. Eğer Zena düşerse ne kadar sıkı tutunursam tutunayım beni de yanında alıp götürecekti. Bu da beni ne olduğunu açıklamaktan kurtaracaktı – eğer Zena'sız geri dönersem açıklama yapmam oldukça zor olacaktı: "Şey, Zena toplama kanallarından birine düştü," – ama bu durum da pek mutlu olunacak bir şey değildi. Hakikaten korkmuştum. Kalbim hızlı atmaya başlamıştı, sırtımdan akan soğuk terlerin damlalarını hissediyordum.

"Sakın bırakma, Zena," dedim dikkatlice.

"Bırakmayacağım," dedi. "Kımıldamayacağım."

Feneri kemerime taktım ve onun ilerisini görebilene kadar

geriye kaykıldım. Tutamaklardan aşağı inmek yirmi dakika alırdı –onun durumunda belki daha çok– ama onu hareket ettirsem bile daha uzun dayanabileceğinden şüpheliydim. Kolumu başımın üstünden yukarı uzatıp feneri yaktım. Yaklaşık on dört-on beş metre üstümüzde, kanalın kenarında siyah bir şey görebildim. Belki paralel bir koridordu, ama emin olamıyordum. Tek yapabildiğim öyle olmasını ummaktı.

"Aşağı inmek istiyorum," dedi Zena.

Aşağı inemezdik. Olduğumuz yerde de kalamazdık. Yukarımızda ne olduğunu bilmiyordum, ama gidebileceğimiz tek yön yukarısıydı.

"Biraz daha tırmanman gerekiyor," dedim.

"Ama korkuyorum," dedi. "Düşeceğim."

Şimdi alnımdaki terleri hissedebiliyordum. Kaşlarım terden ıslanmıştı. Alnımı sildim.

Tereddüt etmeden, "Hayır, düşmeyeceksin," dedim. "Zena, şimdi on metre yukarıda paralel bir koridor gördüm. Tırmanacağın mesafe sadece o kadar. Bunu yapabilirsin."

Zena yüzünü metale daha da sıkı yapıştırdı. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Sana yardım edeceğim. Gözlerini kapalı tut. Tamam. Şimdi, ayağını bir üstteki basamağa koy. Sadece bir basamak." Ayağını ittim. "Tamam. Bir adım. Oldu, şimdi de kolunu uzat – hayır gözlerini kapat. Şimdi öbür ayağını kaldır."

Her seferinde bir ayak bir elle onu tekrar harekete geçirdim. Hayatımda ilk kez karanlık, her şeyin olabileceği bunaltıcı bir yer olarak görünüyordu. Zena'ya ise başından beri böyle görünüyordu demek ki.

Bir dakika sonra, "Artık altı metreden fazla kalmadı," dedim, ama Zena görüntümü kapattığından doğru söylediğimden emin değildim. "İyi gidiyorsun. Biraz daha kaldı."

Onu ilerletmeye devam ettim; çok yavaş hareket ediyordu. Mesafe altı metreden fazlaydı, ama daha fazla da değildi. Zena'dan bir çığlık duyup kafamı kaldırdığımda onu üzerimde göremedim. Bileğimdeki fenerimin ışığıyla tam kafamın üzerindeki paralel koridoru görebiliyordum.

Tek yapabildiğim yerde oturup nefesimi düzenleyip kalbimi yatıştırmaya çalışmaktı. Kalbim güm güm atıyor, terler alnımdan damlamaya devam ediyordu; şimdi emniyetteydim ve olaylar en ince ayrıntılarına kadar aklımdan geçmeye başladı. Zena yanımda sessizce hıçkırıyordu.

Bir süre sonra Zena hayranlık dolu bir sesle, "Başardım," dedi.

Nefes nefese kalmamak için ağzımdan soluk alıp verdim. Sonra da "Yapacağını sana söylemiştim, değil mi? Şimdi yapacağımız tek şey seni tekrar aşağı indirmek," dedim.

Zena beni şaşırtan kararlı bir tonla, "Tekrar aşağı da inebilirim," dedi.

"İyi, öyleyse gelmişken etrafa da bakabiliriz," dedim.

İlk ızgara girişine gelene kadar koridordan aşağı, bir-iki dakika yürüdük. Giriş oradaydı, ama ızgara yoktu ve Geo ya da Alfing Çeyreği'nde olduğu gibi dışarıdan kanalın içine giren ışıklar da yoktu. Delikten dışarı süzüldüm, sonra da Zena'ya yardım ettim. Artık, olmaması gereken Altıncı Düzey'in hollerinin birindeydik.

Işığı etrafta gezdirdim, her şey sessiz, karanlık ve terk edilmişti. Koridor bomboştu. Etrafı donatan her şey sökülmüştü. Kaldırılabilecek her şey sökülmüş, geride sadece delikler kalmıştı. Fenerimin ışığında görünen bir kapı girişi vardı.

"Gidip şuna bir bakalım," dedim.

Kapı yoktu – o da sökülmüştü. Hiçbir şey kırılmış ya da zorla çekilip alınmış değildi. Her şey sadece sökülüp kaldırılmıştı.

Kapının açıldığı oda da bomboştu. Oda çok uzundu; bütün çeyreklerde gördüğüm her şeyden daha uzun, çeyrek avlusundan kısaydı. En fazla da bir yurda benziyordu, ama sanki birisi büyük bir oda yapmak için bütün odaları alıp duvarlarını yıkmış gibiydi. Duvarlarda muntazam aralıklarla açılmış delikler vardı, bir yığın delik. Ama oda boştu.

"Bu nedir?" diye sordu Zena.

"Emin değilim," dedim.

Hole geri döndük. Normal koridorlarda görmeyi bekledi-

ğimiz ani dönüşler, basamaklar ve çıkmazlar olmaksızın dümdüz uzayıp gidiyordu. Bir ip gibi dümdüzdü. Bu da oldukça tuhaf ve farklıydı.

Odanın kapısının yanındaki duvarda sade ama güzelce yazılmış 44-2 numaraları dikkatimi çekti. Kapıdan başlayıp holün ortasına giden kırmızı bir çizgi vardı, orada keskin bir virajla sağa dönüyor ve holün ortasından uzayıp giden yeşil, sarı, mavi, turuncu ve mor çizgilerle paralel bir biçimde devam ediyordu.

"Hadi çizgilerin nereye gittiğine bakalım," diyerek koridordan aşağı yürümeye başladım.

Geo Çeyreği'ne geç döndük, akşam yemeği saati bile geçmişti. Zena'nın evinin aşağısındaki holde bulunan ilk giriş ızgaramızdan dışarı çıktık. İştahım açılmıştı ve midem son yediğimden beri ne kadar zaman geçtiğini bana haber veriyordu.

Zena evinin kapısının dışında bir an duraksadı ve sonra "Sen, sandığımdan çok daha iyiymişsin," dedi ve arkasından sanki bu ifadesini gizlemek için hızla "İyi geceler," deyip çabucak içeri girdi.

Eve girdiğimde babam dışarı çıkmak için hazırlanıyordu. O ve bazı arkadaşları düzenli olarak buluşur, alçıdan modeller yapar ve sohbet ederlerdi: Makine modelleri, hayvanlar (kemiklerinden bütün detaylarına kadar), aklınıza gelebilecek her şey. Grup babamla yaşamaya başladığımdan beri pazar akşamları buluşuyordu, yaptığı modellerden oluşturduğu büyük bir koleksiyonu vardı ve Alfing'den taşındığımızdan beri kutularından çıkarılmamışlardı.

Aslında onun model toplamasını eleştirmiyorum. Babam herkesin kendini meşgul etmek için en az bir hafif hobiye ihtiyacı vardır derdi; benimse böyle birçok hobim vardı.

Babam, "Neredeydin?" diye sordu.

"Yukarıda, Altıncı Düzey'de," dedim. "Yiyecek neyimiz var?"

"Eğer istersen mutfakta biraz jambon IV var," dedi.

"İyi bir haber," dedim.

Jambon IV'ü çok severim. Gemi'nin en iyi birkaç et fabrikasının birinde üretilir, bazıları tadını çok ağır bulur. Sanırım lastik gibi diyorlar. Buna katlanmak zorundalar, çünkü Gemi'de üretilen en iyi et kültürlerinden biri. Kaçınılmaz olanı sevmekten bir zarar gelmez.

Mutfağa gittim, babam da beni takip etti.

"Altıncı Düzey tamamen kapatılmadı mı?" diye sordu. "Hâlâ oraya çıkılabileceğini bilmiyordum."

"O kadar zor değildi," dedim ve yemeği çıkartmaya başladım. "Ama niye her şeyi öyle söküp götürmüşler?"

"Hiç kimse sana oranın niye kapandığını söylemedi mi?"

"Bugüne kadar bir Altıncı Düzey'in olduğunu bile bilmiyordum," dedim.

"Ya," dedi babam. "Şey, oldukça basit. Gemi'yi ilk dönüştürdüklerinde, burada çok ağır şartlara dayanabilen insanlar yaşıyordu. Kolonistler gittikten sonra ihtiyacımızdan çok daha fazla boş yerimiz oldu, ama diğer şeyler için yeterli değildi. Üçüncü ve Altıncı Düzeyler'i boşalttılar ve oradan alınan materyalleri Gemi'nin geri kalanını daha konforlu bir hale sokmak için kullandılar. Üçüncüyü değiştirip, ellerinden geldiği kadar Dünya'ya benzetmeye çalıştılar; Altıncıyı da gereksiz diye kapattılar."

"Evet," dedim. "Bu gördüğümüz mezarın ne anlama geldiğini anlatıyor."

Babam, "Sanırım Altıncı Düzey'in ne kadar boş olduğunu unutmuşum," dedi. "Eğer onunla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyorsan nereye bakacağını söyleyebilirim. Hemen şimdi yola çıkmalıyım, yoksa geç kalacağım."

Daha mutfaktan çıkmadan, "Baba?" dedim.

Geriye döndü.

"Bugün fikrimi değiştirdim," dedim. "Önümüzdeki hafta sonu seninle gelmek istiyorum galiba."

Babam gülümsedi. "Sana biraz zaman verdiğimde fikrini değiştireceğini umuyordum. Bazen hatalar yapıyorsun ama çoğu zaman akıllı davranıyorsun. Sanırım bu sefer de öyle yaptın."

Babam çok ince bir insandır: "Sana söylemiştim," demedi ama Altıncı Düzey'i görüp korkudan ölmememin fikrimi değiştirdiğini düşündüğünden eminim. Gerçek bu değildi oysa... Sanırım fikrimi tırmanırken değiştirdim – öyle zamanlar vardır ki isteseniz de istemeseniz de ileri gitmek zorundasınızdır ve eğer Zena Andrus o kadar korkmuşken yapabiliyorsa ben de yapabilirdim. Hepsi buydu.

Gülümsedim ve "Buzlarım çözülecek mi?" diye sordum. En azından yarı ciddiydim. Birtakım nedenlerden bunu babama söylemek benim için önemliydi.

Babam başıyla onayladı. "Sanırım çözülüyorsun."

Yemeğe oturduğumda hâlâ gülümsüyordum. Biraz büyümeye başlamanın zamanı gelmişti. O anda beynimde bir düşünce şimşek gibi çaktı; eğer büyümeye başlamışsam çok geçmeden kanallara giden deliklerden içeri süzülemeyecektim.

Ne yapalım, her şeye birden sahip olamazsınız.

5

Aklıma gelmişken, baştan özür dileyeyim sizden. Zaman zaman çok cahilce şeyler söyleyeceğim. Mesela yakında teknelerden bahsedeceğim ve yelken yapmış herkes gülecek şeyler bulup, tanımlamalarıma olumsuzca başını sallayacaktır. Lütfen beni affedin. Ben teknik açıklamalar yapmıyorum, sadece ve sadece gördüklerimi ve yaptıklarımı anlatmaya çalışıyorum. Bir şeye tutunmak ihtiyacını duyduğumda "küpeşteye" değil, teknenin kenarına tutundum. Ben onu öyle biliyordum.

Grainau'ya gitmeden önceki hafta boyunca her olayda neşem tekrar tekrar kaçıyordu. Eğer pazar karar verip pazartesi gitseydim kendimi o kadar kötü hissetmeyecektim, ama ne yazık ki orayı ve olacakları hayal edip, derin derin düşünerek canımı sıkmak için bir haftam vardı. Gitmeden bir önceki gün, cuma akşamı saatlerce uyuyamadım. Karınüstü yatıp

uyumaya çalıştım, ama kasvetli olasılıklar birbiri ardından aklıma gelip duruyordu. Arkasından yan döndüğümde, hayali konuşmalar. Daha sonra sırtüstü döndüğümde ise yarın yapmam gerekenleri düşüneceğime, yapıp yapamayacağımı düşündüm. En sonunda uykuya daldım ama iyi uyuyamadım.

Kahvaltıda babam yemeğimi yememi önerdi ama yiyemedim. Midem de sinirliydi. Kahvaltıdan sonra mekikle Birinci Düzey'e indik ve oradan da lanet olasıca salakları gitmeleri gereken yere götürmek için bekleyen izci-gemilerin bulunduğu hangara gittik.

Hangara Grainau'ya gitmemiz için belirlenen zamandan on beş dakika önce vardık. Babam, "Burada bekle Mia. Hemen geliyorum," dedi ve en yakındaki izci-geminin yanında toplanmış duran adamlara doğru gitti.

Kayaya oyulmuş büyük giriş yolunda kendimi birazcık terk edilmiş hissederek dikilip kaldım. Beni buraya babam getirmişti ve şimdi de bırakıp gidiyordu. Sinirli ve korku doluydum. Eğer eve dönüp yatağa kıvrılabilme şansım olsaydı hemen yapardım – ve iki gün de yataktan çıkmazdım. Bunu yaptıktan sonra kimsenin yüzüne bakacak halim olabilseydi tabii. Ne yazık ki şimdi geri dönmek devam etmekten daha zordu, bundan dolayı pazar akşamki karar anındaki tutumumu devam ettiriyordum.

Bu benim izci-hangarına ilk gelişimdi. Tereddütle etrafıma bakındım. Kaya tavan, uzun bir tek sıra olan gemilerin üzerini kemer gibi örtüyordu. Bütün gemiler roketlerinin üzerine oturmuş, kenarlarını kuşatan tutma kollarından kurtulup gözden kaybolmak için bekliyorlardı. İzci-gemiler Gemi'nin boyutundan dolayı gidemeyeceği gezegen yüzeyleriyle ilgili her türlü işte kullanılırdı. Bunlar ticari malları getirip götürmek, eğlence gezileri yapmak, bizimki gibi diplomatik görevlileri taşımak ve çocukları Sınav'a bırakmak gibi işlerdi. İzci-gemiler yıldızlar arasında yükselen bir kümeste yuvalanan güvercinlerdi, bazıları her an dışarıda ve uzaklarda olurdu. Kafamı acı acı guruldayan mutsuz midemden uzaklaştırmak için yuvada olan gemileri saydım, bir düzineydiler. Her

biri dört rampasından en az bir tanesini indirmişti.

Babam bir anda konuştuğu adamlardan biriyle –genç bir dev– geri geldi. Babamdan en az otuz santim daha uzundu. Çok çirkin, tatsız bakışlı ve korkunçtu. Onunla tanışmaya pek hevesli değildim doğrusu.

"Bu George Fuhonin," dedi babam. "Pilotumuz."

Hiçbir şey söylemeden ona baktım. Babam beni dürttü. "Merhaba," dedim uçuk ve ince bir sesle. "Merhaba," dedi, bas bir kükreme diyebileceğim bir sesle. Sesi derinden gelip gümbürdüyordu. "Baban bana bunun senin Gemi'nin dışına yaptığın ilk gezi olduğunu söyledi."

Gözümün kenarıyla önce babama ve sonra büyük, çirkin adama baktım. Bıkkın bıkkın başımı salladım hafifçe.

"Kalkmadan gemiye bir göz atmak ister misin?" diye sordu. "Senin ve babanın devamlı şoförü olarak hiçbir şeyi unutmayacağımı garanti ederim."

Kesin bir hayır demek istiyordum ve tam diyecekken babam beni ileri itti. "Git ve eğlen Mia," dedi. Diğer adamları işaret etti. "Gitmeden önce ayarlamam gereken birtakım şeyler var."

Ben ve şu canavar yaratık, George mudur nedir, izci-geminin güvertesinden yukarı yürüdük. Kendimi tamamiyle ihanete uğramış gibi hissediyordum. Bazen ailelerin çocuklarını rahatsız durumlarda bırakmaktan hoşlandıklarını düşünürüm, belki de intikam almak için. Babamın böyle yaptığını söylemiyorum, ama o an kesinlikle öyle düşündüm.

Başımın en üst noktası George'un göğüs kafesinin altına geliyordu; o kadar iriydi ki bir adımı benim iki buçuk adımım kadardı, bundan dolayı yavaş bile yürüse o yarım adımdan ötürü ya önünde ya arkasında kalıyordum. Eğer kendimi iyi hissetseydim bu bir dinozorun etrafında elim sende oynamak gibi görünecekti. Kendimi iyi hissetmediğim için sadece saklanabileceğim karanlık, derin ve gizli bir delik istiyordum.

İzci-geminin ana bölümü içeri girdiğimiz kattaydı. Yaklaşık yüz yirmi santim yüksekliğinde, dairevi ayrılmış bölümlerin çevrelediği merkezde, yanları bebek yatağı gibi otuz san-

tim kadar yükseltilmiş, rahatça uzanılabilecek yataklar, koltuklar, yerlerinden oynatılabilecek mıknatıslı iskemleler ve iki masa vardı. Tam merkezde dönerek yukarı ve aşağı giden merdivenler yer alıyordu. Geminin dış kenarlarında yiyecek depoları, kafesler, bir mutfak, bir tuvalet ve atlar için, saman kaplı zeminleri olan ahır bölümleri vardı. Rampadan gemiye girdiğimizde iki atı oraya götürüyorlardı.

Canavar, "Bunlar indikten sonra, baban ve asistanının yolculuk etmesi için," dedi.

Koloniler kurulurken binmek ve çalıştırmak için at da götürmüşlerdi, çünkü traktörlerin ve sırtkopterlerin yenilenip kullanılma olasılığı oldukça düşüktü. Kolonilerde endüstri kurma fırsatı hiç yoktu, sadece insanları oraya bırakıp hayatta kalmalarına yetecek kadar malzeme verecek zamanları vardı. Bunun hemen arkasından Gemiler, Dünya'ya yeni yükü alıp, yeni bir yöne gitmek üzere geri dönüyorlardı. Bu malzemelerin çok azı makineydi, çünkü makineler birkaç yılda eskiyordu. Bu yüzden at götürdüler. Şimdi son 170 yıldır bir ilerleme kaydedememiş bir gezegene indiğimizde biz de ata biniyorduk.

Şüphesiz o zamanlar daha ata binmesini bilmiyordum ve atlardan biraz çekiniyordum. Biri yanımdan geçerken dudaklarını titretip kişnedi, ben geriye fırladım.

Bunun hemen arkasından tuvaletin farkına vardım. Biriki metre ilerideydi. Deve doğru baktım ve "Tuvalete gitmem lazım," dedim.

Daha bir şey diyemeden içeri dalıp kapıyı kitlemiştim bile. Bir anlık kaçış. Tuvalete gitmem gerekmiyordu. Sadece yalnız kalmak istemiştim.

Boş duvarlı odada etrafa bakındım. Suyu açıp ellerimi yıkadım. Sinirlerim düzelene kadar bu boş odada beş dakika kalmaya karar verdim. Babamın şimdiden gemiye çıktığını hayal etmeye başladım, hatta neredeyse sesini bile duyacağımı düşünüyordum. En sonunda dayanamayıp dışarı çıktım.

Kapıyı açtığımda dev tam bıraktığım yerde dikilmiş duruyordu, beni beklediği açıktı. İçeride birtakım şeyler taşıyan

insanlar vardı, atlar bölümlerine kitlenmiş, dolanıp duruyorlardı ve babam hâlâ dışarıda bir yerdeydi.

Dev, sanki ben hiçbir yere gitmemişim gibi, derinden gelen sesiyle, "Hadi yukarı çıkalım," dedi. "Sana düğmelerimi göstereceğim. Orada düğme koleksiyonu yapıyorum."

Teslim olup onun önünden, bir vidanın etrafına dolanan iplik gibi, bir tırabzanın etrafında dönerek yükselen metal merdivenlerden çıktım. Beni denetiminde tutmaya karar verdiği ortadaydı, istesem bile bu konuyu tartışacak halde değildim. Yukarıda kabarcık gibi bir kubbenin içine çıktık. İçeride döner millere asılı iki oturacak yer, onların önünde de üzerinde görüntü ekranları, göstergeler, ölçü kadranları olan meyilli bir pano –panonun eğimi kubbeden dışarı görüşü kapatmayacak kadar azdı– ve bunlara rağmen hâlâ etrafınızda iki defa dönebilecek kadar boş yer vardı.

Dev, panonun üstünde olduğu konsola doğru pençesini salladı. "Düğme koleksiyonum," dedi ve gülümsedi. "Bahse girerim bana inanmamıştın."

Orada bir pilotu ya da iki yaşındaki bir çocuğu saatlerce meşgul edecek kadar çok düğme vardı. George'un kendince dost olmaya çalıştığı ortadaydı. Ama her karşıma çıkan çirkin, iri yabancıyla dost olacak havada değildim. Panoya kısa bir göz gezdirdikten sonra dışarı bakmak için döndüm.

Kubbeden üzerimizde ışıl ışıl parlayan kaya tavanı görebiliyordum. İzci-geminin etrafını çeviren halka tam altımızı görmemizi engelliyordu; babamı ve onun yanındaki adamların hiçbirini göremedim. Terk edilmek eğlenceli değildir. Sefil bir histir.

Bu George denen yaratık, "Baban biraz sonra gelecek," dedi. Kendimi yakalanmış hissedip, babamı aramayı kestim ve arkamı döndüm.

"Otur," dedi dev ve ihtiyatla oturdum. İskemle, oturmamla mili üzerinde aşağı yukarı kımıldadı. Gözlerimi George'a diktim.

Dikkatsizce panosuna yaslandı ve arkasından, "Sen konuşmak istemediğine ve burada bir süre beraber kalmamız gerek-

tiğine göre, bari sana bir hikâye anlatayım," dedi. "Bu hikâyeyi bana Sınav'a gitmeden bir gece önce annem anlatmıştı."

Böyle masallar dinleyemeyecek kadar büyük olduğumu hiç umursamadan söze daldı:

Bir zamanlar (dedi) iki oğlu olan bir kral varmış. Bunlar bu ülkede doğan ilk ikizlermiş. Birinin adı Enegan, öbürünün adı Britoval'mış. Biri diğerinden daha büyükmüş, hangisinin daha büyük olduğunu hatırlamıyorum ama, zaten başkasının hatırladığını da sanmam. İki oğlan birbirlerine o kadar benziyorlarmış ki anneleri bile birbirlerinden ayıramıyormuş ve daha birinci ayları bile bitmeden büsbütün karıştırılmışlar, hiç kimse hangisine Britoval hangisine Enegan diyeceğinden emin olamamış. Sonunda kötü talih deyip uğraşmaktan vazgeçmişler ve kafalarını kullanıp oğlanların üzerlerine etiketler asıp birine Ned diğerine Sam demişler.

İkisi de bir kurbağanın üstündeki iki siğil gibi birbirleriyle aynı boyda ve güçte büyümüşler. Eğer biri ayın başında üç santim uzun ya da bir kilo farklı olsa bile ayın sonunda gene eşit oluyorlarmış. Güreşte, koşuda, yüzmede, at binmede ve tükürmede yenişemiyorlarmış hiçbir zaman. Genç adamlar büyüdüklerinde onları birbirlerinden ayırabilecek sadece bir yol varmış. Çoğunluk Sam'in zeki, Ned'in sevimli olduğunda hemfikirmiş, hatta ülkenin insanları onlara Zeki Sam ve Sevimli Ned diyorlarmış.

"Susun," derlermiş, yoldan bir at geçse. "İşte Prens Sevimli Ned geçiyor." Diğer tarafta da, "Hey, bak, Zeki Sam ilerideki geniş meşenin altında düşünüyor," derlermiş.

Çocuklar isimlerini dürüstçe hak etmişlermiş. Sam'e bir hesap, bir cümle analizi sorduğunuzda ya da bir bilmeceyi çözmesini söylediğinizde bunu bir anda halledermiş, halbuki Ned bu tip şeylerde hiç becerikli değilmiş. Ama diğer taraftan eğer sevimlilik, candanlık, kibarlık ve iyi huydan hoşlanıyorsanız, Ned gerçekten iftihar edilecek bir insanmış. Sam'in en iyi yaptığı şey ters şakalarken, Ned annesi için bir mutluluk kaynağı ve olayların üzerinde parlayan neşeli bir güneş ışığıymış.

Babaları Yaşlı Kral bir gün ölmüş ve yerine hangisinin geçeceği sorunu ortaya çıkmış, çünkü krallık ufak ve hazinesi boşmuş, kısacası ikisine birden yetmezmiş.

Krallığın Büyük Meclisi, sorunu konuşmak için toplanmış. Toplanıp konuşmuşlar, tartışmışlar, oylamışlar ve sonunda da tıkanmışlar. İlk önce hepsi, şüphesiz, büyük çocuğun vâris olması gerektiğini söylemiş. Ama daha sonra hiçbirinin hangisinin daha büyük olduğunu bilmediğini fark etmişler. Daha sonra içlerinden kızgın biri, küçük olanın vâris olabileceğini önermiş ve hepsi de küçük olanı bulmanın da eşdeğer bir sorun olduğunu keşfedene kadar bunun iyi bir yol olduğunda birleşmişler. Tam bu durumdayken sorunu çözmek için oylama yapmaya karar vermişler – fakat oylama düğümlenmiş. Yarısı, "Bir Kral zeki olmalı, ancak o zaman krallığın dost ve düşmanlarını bilgece idare edip, zekice ülkeyi yönetebilir. Hiç kimsenin onu gerçekten sevmesi gerekmiyor," demişler. Diğer yarısı ise, "Bir Kral yaptıklarıyla sevilmeli, komşuları ve emsalleri tarafından iyi olarak düşünülmelidir. Beyin gerektiğinde gereken işleri yürütmek için mecliste gerekli beyin gücü var," demiş.

En sonunda, hepsi bu meseleyi çözmenin sadece tek bir yolu olduğuna karar vermişler. Sevimli Ned ve Zeki Sam'in bir görevi başarmaları lazımmış ve hangisi bu işi başarırsa ülkenin kralı olup, yaşlı babalarının yerini alacakmış. Eğer ikisi de başarılı olamazsa, kenarda şapkası elinde hazır bekleyen fakir kuzeni her an devreye sokabilirlermiş. Krallıkların etrafta her zaman ihtiyaç duyulduğu anda devreye sokacak fakir kuzenleri vardır.

Kararlaştırılan iş şuymuş: Çok çok uzaklarda, küçük bir mağarada, krallığın bütçe sorununu yıllarca çözecek kadar büyük bir hazinesi olan, orta büyüklükte bir dev yaşarmış – ya da en azından böyle bir öykü anlatılırmış krallıkta. Çocuklardan hangisi hazineyi getirip herkesi tatmin ederse, kral olma hakkının ona ait olduğunu ispat etmiş olacak diye karar vermişler.

Tam bu anda hikâye kesildi. Geminin üç mürettebatından biri merdivenlerden dışarı kafasını uzatıp, "Hepimiz hazırız George. Miles, her an kalkabiliriz diyor," dedi.

George bana, "Kendini oturduğun yere bağla," dedi ve onu iskemlesine bağlayan düğmeye bastı. Kendi kendine mırıldanarak elinin tersiyle bir düğmeyi çevirdi ve "Düşmeye son on saniye. Midelerinize dikkat edin," diye gürledi.

On saniye sonra tutma kolları geri çekildi, yavaşça tüpümüzün içine düştük ve oradan dışarı fırlayıp gemiyi terk ettik. Yuvamı ilk defa terk ediyordum. En kötü halinde bile Geo Çeyreği hâlâ "Onlar"dan daha çok "Biz" demekti. Tüpün içine düşmemizle üzerimizdeki kubbe matlaştı ve ışıklar yandı. Geminin suni yerçekiminden izci-geminin suni çekimine geçişte, George'un bizi olabilir diye uyardığı midenin bozulacağı o an bir türlü gelmedi. Bu George yaratığı başka ne olursa olsun, oldukça başarılı bir pilottu.

Hâlâ ona nasıl bakacağımı bilmiyordum. İnsanlarla ilk tanıştığımda bu problemim hep olur – onlara yavaş yavaş alışmalıydım. O anda, benden çok, küçüklere uygun olsa da hikâyesine devam etmesinden memnundum, çünkü bu bana Grainau ve orada karşılaşacaklarım hakkında düşünmeme şansı veriyordu.

Bir dakika boyunca düğmeleri yumrukladı, sonra "İyi, bu bizi bir süre idare eder," dedi. "Şimdi, nerede kalmıştım?"

"Dev ve hazinede."

"Ha, evet," dedi ve hikâyesine devam etti:

İki genç adam ertesi sabah erkenden, güneş yükselip hava ısındığında yola koyulmuşlar. Sam her zamanki gibi zeki olduğundan, sırtına içini yiyecek ve gerekli malzemeleri doldurduğu bir çanta asmış, beline de büyük bir kılıç kuşanmış. Ned yanına hiçbir şey almamış –fazladan ağırlık tabii– sadece kırmızı şapkasını kafasına geçirmiş ve ıslık çala çala yola çıkmış. Krallıktaki herkes onların gidişini görüp güle güle demek için yola kadar gelmişler. Herkes ikisi de ilk kavşaktan dönene kadar arkalarından el sallamış, sonra da akıllı insanlar

gibi kahvaltıya gitmişler.

Sam'in yüklendiği ağırlık çok fazla olduğundan kardeşi kadar hızlı yürüyemiyormuş; Ned kısa zamanda gözden kaybolmuş, arkasından ıslığının sesi bile duyulmuyormuş. Bu Zeki Sam'in canını pek sıkmıyormuş, çünkü hazırlık ve tedbirin sonunda Ned'in baştaki neşeli adımlarından daha fazla işe yarayacağından eminmiş. Yanında yiyecek olmadığından acıktığında yavaşlamak zorunda kalacakmış.

Fakat Sam uzun zaman gece-gündüz yürümesine rağmen kardeşini hiç görmemiş. Sonunda büyük bir hayvan kemiği yığınının yanında oturan, hayatında gördüğü en zayıf adamla karşılaşmış.

"Merhaba," demiş Sam. "Ben hazinesi olan, bir mağarada yaşayan bir dev arıyorum. Onu nerede bulacağımı biliyor musun?"

Bu soruyla beraber adam ağlamaya başlamış. Sam onu üzenin ne olduğunu sormuş, ters olsa da insanların ağlamasından nefret edermiş. "Bir-iki gün önce genç bir adam durdu ve tam aynı soruyu sordu. Ve başıma beladan başka hiçbir şey getirmedi. Bir koyun sürüm vardı, hepsi de çok semizdi; bir tanesini akşam yemeği için kızartırken o genç adam gelip yanımda durdu. O kadar sevimli bir insandı ki ona benimle beraber yemesini söyledim. O ilk koyundan sonra hâlâ açtı, ben de bir tane daha kestim, sonra bir tane daha. O kadar sevimli, o kadar dostane, o kadar mutlu edici bir hali vardı ki o gidene kadar sürümü son koyununa kadar yediğini fark edemedim. Şimdi hiçbir şeyim kalmadı. Ve benim karnım acıkmaya başladı."

Sam, "Eğer devin nerede yaşadığını söylersen yanımdaki yiyeceklerden bir kısmını sana veririm," demiş.

Adam da, "Bana yiyeceğinin bir kısmını verirsen ben de sana o genç adama söylediğimin tam aynısını söylerim," demiş.

Böylece Sam adama yiyecek vermiş; aç adam yemeğini yediğinde, "Sorunun cevabını bilmiyorum. Devlerle hiç işim olmaz. Ben sadece kendi işimle ilgilenirim," demiş.

Sam yoluna sırt çantası hafiflemiş olarak devam etmiş. Uzun zaman, gece-gündüz yürümüş ve kardeşini hiç görmemiş. Sonunda içinde bir prenses yaşayan bir şatoya varmış – birçok insana göre prenses olmayabilir, ama yanında yaşayan başka kimse olmadığından aksini söyleyen hiç kimse de yokmuş. Kraliyet aileleri ortaya işte böyle çıkarmış.

Bu ufak şato çok terbiyesiz ve çirkin bir dev tarafından kuşatılmışmış. Sam hazır oradan geçerken bir hayır işleyeyim diyerek kılıcını çekmiş ve devin kıllı kafasını kesip öldürmüş. Prenses çok güzelmiş, şatosundan çıkıp Sam'e teşekkür etmiş.

"Çok iyisiniz," demiş prenses, "fakat korkarım bu devin yedi kardeşi var ve bunlar sırayla kaleyi kuşatıyorlar. Bu şüphesiz onları biraz kızdıracak. Bir zamanlar bütün ülkemi bu tip yaratıklardan koruyan büyülü bir tılsımım vardı, ama artık yok. Geçen hafta bir dev arayan, kırmızı şapkalı bir adam, ıslık çala çala şu yoldan yürüyordu, o kadar tatlı ve etkileyiciydi ki, ben de ona kendisini koruması için o büyülü tılsımı verdim. O zamandan beri bu korkunç devler şatoma saldırıyorlar."

"Öyleyse neden taşınmıyorsun?" demiş Sam. "Benim yaşadığım yerde hiç dev yoktur. Olsa olsa bir iki tane ejderha ve alıcı bekleyen güzel şatolarımız vardır."

Prenses bunun ona çok güzel bir fikir gibi geldiğini ve önerisini kabul edebileceğini söylemiş.

"Her neyse," demiş Sam. "Belki biraz önce bahsettiğin devi nerede bulabileceğimi biliyorsundur."

"Şüphesiz," demiş prenses. "Çok uzakta değil. Üç gün üç gece bu yoldan dosdoğru gidersen oraya varırsın."

Sam prensese teşekkür etmiş ve yolda karşılaştığı, kardeşine bakmaya gelen ikinci bir devi de öldürmüş. Üç gün üç gece dosdoğru gidince devin mağarasına ulaşmış. Kibarca kapıyı çalınca dev dışarı çıkmış. Mağara deve göre biraz küçükmüş. Bütün vücudu kıllarla kaplıymış, üç kırmızı gözü ve iki büyük, sarı, sivri dişi varmış. Tüm bu görüntüye rağmen oldukça canayakın görünüyormuş.

Sam kılıcını çekmiş ve "Özür dilerim ama buraya senin

hazinen için geldim," demiş.

"İyi. Eğer bana bilemeyeceğim bir bilmece sorarsan, bütün her şeyimi sana veririm. Ama eğer cevabı bulursam bütün paranı ve sahip olduğun her şeyi isterim," demiş dev.

Sam bu teklifi kabul etmiş. Bilindiği gibi devler zeki yaratıklar değildir ve Sam gerçekten çok zor bilmeceler bilirmiş.

Düşünmüş, düşünmüş ve bir tane bulmuş, "Olmayan ve hiç olmayacak olan nedir?" diye sormuş.

Dev soruyu önce kafasından tekrar tekrar geçirmiş ve oturup düşünmeye başlamış. Üç gün üç gece, orada öylece oturmuşlar, hiç kimse bu durumdan dolayı onların tuhaf olduğunu düşünemezmiş, çünkü yakınlarda hiç kimse yaşamıyormuş.

Dev teker teker bir düzine cevap denemiş, fakat her seferinde Sam, "Üzgünüm ama cevap bu değil," demiş.

Sonunda dev, "Artık başka cevap düşünemiyorum. Sen kazandın. Ama bana cevabı söyleme. Bir kâğıdın üstüne yaz. Sen gittikten sonra düşüneceğim," demiş.

Böylece Sam cevabı bir kâğıdın üzerine yazıp deve vermiş. Sonra da ona, "Şimdi zahmet edip de hazineni getirebilir misin?" diye sormuş.

Dev, "Şahip olduğum her şeyi hakkınla kazandın," demiş. "Bir dakika bekle." Mağaranın içine gitmiş ve anında değersiz bir pirinç metelikle geri dönmüş. "Üzgünüm ama hepsi bu. Daha çok vardı ama hepsini bir hafta önce buraya gelen sevimli bir genç adama verdim. O gittikten sonra tekrar hazine toplamaya başlamıştım. Şimdi sen de beni yendiğine göre, bir sonraki sefere hazırlanmaya başlamalıyım."

Sam kardeşini çok iyi tanıdığı için inanamayarak, "Bu genç adam sana bilemeyeceğin bir bilmece sormadı değil mi?" diye sormuş.

Dev doğrulmuş ve incinmiş bir sesle, "Şüphesiz sormadı. fakat o kadar iyi bir genç adamdı ki onu eli boş göndermeye gönlüm razı olmadı," demiş.

Böylece Sam bir sorunla karşı karşıya kalmış. Devi yenip hazineyi kazanmış, ama hiç kimse bunun delili olarak bir pirinç meteliği kabul etmezmiş ki! Böyle olunca bir dakika dü-

şünmüş ve "Dostum, mağaranın büyüklüğü hakkında ne düşünüyorsun?" diye sormuş.

"Çok küçük," demiş dev. "Fakat bugünlerde iyi mağara bulmak çok zor."

"Peki buralarda sana arkadaşlık eden kimse var mı?"

"Hayır," demiş dev. "Ben zaman geçirmek için kendi bilmecelerimi düşünürüm."

"İyi," demiş Sam. "Benimle beraber bizim oraya gelmeye ne dersin? Ben kral olduğumda sana büyük bir mağara ve iyi komşular bulurum, hatta zaman zaman bilmece bilen insanları sana yollarım. Ne diyorsun buna bakalım?"

Dev böyle bir teklifi geri çeviremezmiş, tabii ki hemen kabul etmiş ve beraber yola koyulmuşlar. Eve yaklaştıklarında Sam krallıkta bir kutlama olduğunu görmüş.

Yeni arkadaşına, "Parti sever misin?" diye sormuş.

"Oh, evet," demiş dev. "Daha önce hiç görmemiş olsam da eminim ki partiden hoşlanacağım."

"İyi, içeri önce ben gireceğim ve bir dakika sonra seni almak için geri döneceğim," demiş Sam.

İçeri girdiğinde iki kutlamanın birden yapıldığını görmüş. Kardeşi Ned krallık tacını giymiş, Sam'in yolladığı tatlı prensesle evlenmek üzereymiş. Sam bunun çok acımasızca olduğunu düşünmüş.

"Evliliği durdurun," demiş Sam. Evliliği durdurup ona bakmışlar, "İşi başardım ve krallığın benim hakkım olduğunu iddia ediyorum," demiş.

Herkes ona gülmüş, "Sevimli Ned buraya devin hazinesini getirdi. Ya sen ne getirdin?" diye sormuşlar.

Sam onlara, pirinç meteliği göstermiş. "Ben bunu getirdim," deyince herkes daha da çok gülmüş. "Ve ben bir şey daha getirdim," deyip kapıları açmış. İçeri parti sözü verilen dev girmiş.

Sam ona partinin, o kral olur olmaz hemen başlayacağını açıklamış. Dev tek kapının önünde dikili durduğundan, Sam o anda kral olmuş.

Bundan sonra deve bir mağara vermiş, komşuları onun

kötü bir tip olmadığını anladıktan sonra işleri yolunda gitmiş. Dev krallığın devamlı turist çeken bir eğlencesi olmuş ve oldukça iyi bir gelir getirmiş. Sam bir cazibe okulu açmış ve başına kardeşi Ned'i getirmiş, bu öbüründen de çok para getirmiş. Sam prensesle evlenmiş, o zamandan sonra oldukça mutlu yaşamışlar. Eğer oradan uzaklara taşınmadılarsa –zaten neden taşınsınlar ki– hâlâ orada yaşıyorlardır.

Ha, evet! Devin Sam'in bilmecesine cevap veremeyeceğine karar vermesi tam on yılını almış. Her hafta düşündüğü cevapları toplayıp Sam'e yollarmış; Sam de onları geri yollarmış. Sonunda dev "Olmayan ve hiç olmayacak olan nedir?" sorusunun cevabını bulamayacağına karar vermiş. Sam'in ona çok önceden verdiği kâğıdı açıp bakmış. Cevap "Bir kedi kulağında fare yuvası"ymış. (Ve küçük dostum, bu olabilecek tek doğru cevaptır.)

"Hadi be," demiş dev. "Tam tahmin etmek üzereydim."

"Burada bir de ders var," dedi George. "Annem bana anlattı, ben de sana anlatıyorum. Eğer zekiysen ve kafanı kullanırsan asla yanlış yolda fazla ilerlemezsin. Bunu aklında tut, bir gün kullanırsın."

Bunun arkasından Grainau atmosferine ulaştık. George düğmeleriyle uğraşıyordu. Ben ise söylediklerinin oldukça iyi şeyler olduğunu düşünüyordum ve ona biraz daha ısınmıştım.

Anladığım kadarıyla bir gezegen atmosferine girmek ustalık isteyen bir işti, ama George pek umursuyormuş gibi görünmüyordu. Ana problem Gemi'yi terk ettiğimiz ankinin aynıydı: Bir çekim alanından öbürüne geçerken dengeyi kurmak. Yoksa gemideki insanlar ya yere yapışır ya da hiç ağırlıkları yokmuş gibi aniden yerden yükselirlerdi. Bunun yanında, bizi gezegendeki ineceği noktaya götürmesi gerekiyordu; bunu nasıl yaptığını anlatamayacağım. Galiba aletlerinden kerteriz alıyordu. Kadranlar, ibreler ve göstergelerin anlattıkları benim için akıl almaz şeylerdi, fakat George'un bu tuhaf dillere yeteneği vardı, hepsini anlıyordu. Ekranları çalıştırdı; gö-

rüntüde altımızdaki dalga dalga kabaran gri bir boşluktan başka bir şey yoktu. George'dan herhangi bir uyarı gelmeden kafamızın üstündeki kubbe önce yarı şeffaflaştı, sonra da yavaş yavaş cam gibi oldu; iç ışıklar dışarıdan fışkıran ışığa karşılıkmış gibi zayıflayarak söndüler.

Aşağı indikçe kubbeden dışarı etrafa bakıyordum. Hâlâ endişeliydim, ama merakım beni iyileştirdi. Kendimi iskemleden kurtardım ve görmek için başarabildiğim kadar kendimi zorladım, ama pek cesaret verici değildi. Görüntü bütün yönlerde aynıydı; biz gittikçe önümüzde alçaktan yavaş yavaş yükselen kırmızı-turuncu güneşin aynı tarzda aydınlattığı, hafifçe yuvarlanan, yumuşak ve tombulca gri-beyazlıklar. Bu benim yakın mesafeden gördüğüm ilk güneşti ve gözlerimi kamaştırmasından hoşlanmamıştım. Kubbedeki otomatik ışık ayarlayıcısı parlaklığı doğruca bakılabilecek hale gelene kadar azalttı, ama güneşin ışıklarının hoş olmadığını hâlâ görebiliyordum. Ekranlar biz hareket ettikçe altımızdaki aynı şekilsiz tombul beyazlığı gösterdiler.

"Bu bir gezegenin görüntüsü değil, değil mi?" diye sordum.

George güldü ve "Bunlar bulutlar," dedi. "Gezegen bunların altında. Beyaz kremanın altındaki çikolatalı pasta gibi."

Daha önce açtığı düğmeyi açmak için uzandı ve onun açık olduğunu gördü. Kaşlarını çattı ve sonra aşağıdaki insanlara bir anons yaptı. "On dakika sonra ineceğiz." Düğmeye vurdu ve düğme pat diye bir ses çıkardı.

"Ben aşağı iniyorum," dedim.

"Tamam," dedi George. "Sonra görüşürüz."

Dikkatini tekrar işine verdi ve aniden aşağı, beyaz-gri bulutların içine daldık; etrafımız hastalıklı, boğucu bir kütleyle sarıldı. Kubbedeki ışıklar, dışarıdaki grilikten kaybolan hayatı geri vermek için biraz yandı. Bu hayal edebileceğim, içinde kaybolunabilecek en korkutucu maddeydi, ona bakmak istemiyordum. Spiral merdivenlerden aşağı inerken, odanın sıcak, güvenli ortamında babamı aradım. Merkez bölümünde tek başına bir koltukta oturuyordu. Babamın yardımcısı Bay

Tubman atların eğerlenmesini izliyordu. Adamlar etrafta koşturup son dakika işlerini yetiştirmeye çalışıyorlardı. İnsanlar bunları her zaman, artık çok geç olmadan, beş dakika önce keşfederler. Babam tahmin etmiş olmam gerektiği gibi bir kitap almış, sakin sakin okuyordu.

Yanındaki ağır kahverengi sandalyeye oturdum ve kafasını kaldırana kadar bekledim. "Selam Mia," dedi. "Varmak üzereyiz. Nasıl gidiyor?"

"Sanırım, iyi." Sinirliyim manasında.

"İyi. Peki George'la nasıl geçiniyorsun?"

"Sanırım, iyi," diye omzumu silktim.

"Ona ben bugün görüşmedeyken sana göz kulak olmasını söyledim. Sana şehirde etrafı gösterecek. Daha önce buraya gelmişti."

"Bütün gün meşgul mü olacaksın?" diye sordum.

"Sanırım. Eğer işleri karanlık olmadan ayarlarsam, ikinizi bulurum."

Bununla yetinmem gerekiyordu. Birkaç dakika sonra, oldukça yumuşak bir şekilde yere konduk. Grainau'nun yerçekimi Gemi'den daha fazlaydı – bu hareketimiz tamamen durduktan sonra emin olduğum ilk şeydi. Ayağa kalktığımda baldırlarımı ve ayak kemerlerimi zorlayan fazla bir ağırlık hissettim. Bu zamanla alışacağım bir şeydi.

George aşağı indi ve bize doğru yürüdü. Babam ayağa kalktı. "Devralmaya hazır mısın George?" derken beni kastediyordu.

George ikimizin yanında bir kule gibi durdu ve başıyla onayladı.

Babam gülümsedi ve "Oldukça güzel bir hikâyeydi George," dedi. "Hiç beklemediğim yeteneklerin var."

"Hangi hikâye?" diye sordum.

"George'un biraz önce sana anlattığı hikâye," dedi babam. "Hoparlör Gemi'yi terk ettiğimizden beri açıktı."

George dişlerini göstererek sırıttı. "İnene kadar fark etmedim."

"İyi bir hikâyeydi," dedi babam.

Utançtan kıpkırmızı kesildim, "Oh, hayır," dedim. Böyle bir hikâyeyi dinlemek başka bir şey, herkesin bunu duyduğunu bilmek başka bir şeydi ve buna sinirlenmiştim.

George'a suçlayıcı bir bakış fırlattım ve saklanmak için tuvalete doğru koştum. Hiç kimsenin beni görmesini istemiyordum.

Babam arkamdan yetişip, daha içeri girmeden beni yakaladı. Kolumdan tutup durdurdu.

"Kendine hâkim ol, Mia," dedi.

Kurtulmak için uğraştım

"Bırak gideyim."

"Olay çıkartma, Mia," dedi.

"Bırak beni. Burada kalmak istemiyorum."

"Sakin ol!" dedi sertçe. "Bunu sana söylemekle hata yaptım, özür dilerim, ama George bunu bilerek yapmadı. Yine de ben hikâyeden çok hoşlandım ve ben senden en az altı misli yaşlıyım."

"O başka," dedim.

"Haklı olabilirsin, ama haklı olup olmaman şu anda bir şey fark ettirmiyor. Şimdi dışarı çıkma zamanı. Senden kendini toplayıp benimle beraber dışarı yürümeni istiyorum. Kolonistlerle karşılaştığımızda gurur duyacağım biri olmanı istiyorum. Bu insanların önünde kötü görünmek istemezsin, değil mi?"

Kafamı sallayarak onayladım.

"Tamam," dedi ve beni bıraktı. "Kendine çekidüzen ver."

Kafamı diğer tarafa çevrili tutup, kendimi kontrol etmek için elimden geleni yaptım. Bluzumu düzeltip kısa pantolonumu çekiştirdim, hazır olduğumda etrafa bakındım.

Geminin öbür tarafındaki rampa inmişti, dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordum. İnsanlar bağırıyordu.

"Yanıma gel," dedi babam ve beraber yürüyerek orta bölümü geçtik. George hâlâ orada duruyordu, yanından geçerken ona düşmanca bir bakış fırlattım, fark etmemiş göründü ve peşimize takıldı.

Rampanın başında bir an durduk. Bu, bandoya çalmaya

başlaması ve insanlara daha yüksek sesle bağırmaları için bir sinyaldi.

6

Atlar dışarıya çıkarılmıştı, Bay Tubman da yanlarındaydı. Onun yanında, üzerinde büyük, soluk, beyaz bir tüy olan, uzun bir şapka giymiş, resmi görünüşlü bir adam duruyordu. Başka bir zaman olsa komik olabilirdi. Onun yanında benim yaşlarımda iki çocuk vardı, biri kız biri erkek. Biz şehrin en büyük meydanına konmuş olmalıydık, iki taraftan da sıra sıra insanlar bize bakıp bağrışıyorlardı. Teşhir ediliyormuşum gibi hissettim kendimi. Üzerimizdeki gök alçak ve griydi, meydanın sarı tuğlaları ıslak ıslık parlıyordu. Sıcak ve nemli bir esinti vardı. Bando tam önümüzdeydi, bandodaki bütün müzisyenler koyu yeşil üniformalar giymişlerdi. Şevkle –bu gürültüyle demekti– fakat kötü çalıyorlardı.

Etrafa bakınıyordum ki babam kolumu tuttu ve "Gel. Etrafa bakınmayı sonraya bırak," dedi.

Rampadan inmeye başladık ve meydandakiler gürültünün şiddetini artırdı. Bundan hiç hoşlanmadım ve kendimi çok gergin hissetmeye başladım. Hiçbir durumda yığınla insanın bana bağırmasından hoşlanmam, ama bu çok daha rahatsız ediciydi. Çünkü gürültüden dost olup olmadıklarını ayıramıyordum. Bandonun çaldığı müzik seçilememeye başladı, sadece genel yaygaraya biraz yardımcı oldu.

Babam ve resmi görünüşlü adam el sıkıştılar. Babam, "Bay Gennaro. Sizi tekrar görmek ne güzel!" dedi.

Adam, "Zamanlamanız çok iyi, Bay Havero," dedi. "Yağmur duralı bir saat bile olmadı, bununla beraber tekrar yağmayacağını garanti edemem."

Babam beni ileri doğru iteledi. "Bu kızım, Mia. Sanırım Bay Tubman ve pilotum George Fuhonin'le tanıştınız." El sıkışırken ona iyice baktım. İnsanı memnun etmeye öyle hazır

bir tavrı vardı ki onu nasıl değerlendireceğimi bilemedim; babamın yüzü ve ses tonu da bir ipucu vermiyordu.

Gennaro yanındaki biri kız ve biri erkek iki çocuğu gösterdi. "Bunlar benim çocuklarım, Ralph ve Helga. Kızını getireceğini söylediğinde onun kendi yaşıtı çocuklarla tanışmaktan hoşlanacağını düşündüm." Bunları söylerken güldü ve hemen ardından yüzü eski ifadesini aldı.

Erkek çocuğun kirli sarı saçları vardı. Benden biraz daha uzundu, ama omuzları çok genişti. Kız da geniş omuzluydu, ama benim boyumdaydı. İkisi de pek arkadaşça olmayan bir tonda merhaba dediler.

Ben de tedbirlice merhaba dedim.

Babam Bay Gennaro'ya, "Çok düşüncelisiniz," dedi.

Adam, "Maksat dostluğumuz sürsün, değil mi," dedi. "Ha, ha."

İnsanlar ve bando gürültü yapmaya devam ediyorlardı. "Gidecek miyiz?" diye sordu babam.

"Oh, evet," dedi Bay Gennaro. "Çocuklar, uslu durun, tamam mı?"

Babam bana hiçbir şey söylemedi, ama sert bir bakış attı. Bay Gennaro atına bindi, arkasından babam ve Bay Tubman da kendi atlarına atladılar. Bando çalmaya devam ederken onlar geçsinler diye geri çekildi, onlar da alandan dışarı çıkıp gittiler. Bando hâlâ teneke sesi gibi gürültüsüyle arkalarından izledi, kalabalığın büyük bir kısmı da onun kuyruğuna takıldı.

"Niye herkes babamı izliyor?" diye sordum.

Tam arkamda duran George Fuhonin hafif alaylı bir kükremeyle, "Baban çok ünlü biridir," dedi.

Onunla konuşmuyor, sadece sesli düşünüyordum, ama onunla bir daha hiç konuşmamaya karar verdiğimi hatırladım. Hemen biraz uzaklaştım.

Geri kalan kalabalık bize yakından göz atmak niyetiyle izci-gemiye doğru ilerledi. George onlara hiç hoşlanmamış bir ifadeyle dikkatle baktı. Sanki onları kovalamaktan büyük zevk alacakmış gibiydi.

"Burada kal," dedi bana. "Hemen geri geleceğim."

Rampadan yukarı, üç gemi mürettebatının bulunduğu yere çıktı. Mürettebat geminin ağzında aylaklık yapıyor ve kalabalıkla alay ediyordu, George yukarı çıktığında, esprili bir şey söyleyip güldüler. George gülmedi. Kafasını kızgınca sallayıp onlara içeri girmelerini işaret etti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ralph kız kardeşine, sonra dönüp kalabalığa baktı.

Biz Gemi'dekilerin hayatı uzundur ve nüfus azdır; asla aralarında yirmi yaştan az fark olan kardeşler göremezsiniz, hele bu ikisi kadar yakın yaşta olmaları imkânsızdır. Bütün tanıdığım çocuklar tektir. Neyi görmeyi umduğumu bilmiyordum, ama bu iki kardeş vücut yapıları hariç hiç de birbirlerine benzemiyorlardı. Ben birbirlerine benzeyeceklerini düşünmüştüm – kitaplarda hep öyle olurdu; ya da yıllar önce ortadan kaybolan zengin Max Amca'larına benzerlerdi. Helga'nın saçları benimki kadar olmasa da koyu renkti, oldukça uzundu ve omuzlarından aşağı dökülüyordu, taraklarla toplanmıştı. Önü askılı bir elbise giymişti. Ağabeyi ise babamın bugün giydiği gibi uzun bir pantolon ve sade bir gömlek giymişti. Açıkça görülüyordu ki ikisi de bu küçük merasim için giyinip kuşanmışlardı ve bu, onların tavırları kadar zorlamaydı.

Herhalde ben de onlara, onların bana olduğu kadar tuhaf görünüyordum. Çok kısa kesilmiş siyah saçlı, küçük, esmer bir şeydim ve üzerimde her zaman giydiklerim vardı; geniş kollu beyaz bir bluz, mavi şort ve yüksek arkalı sandaletler. Bu neredeyse Gemi'deki her türlü toplantıda rahat ettiğim bir kostümdü. Futbol oynamaya üstümdekilerle gitmezdim –futbol oynayacak olsam daha az resmi bir şeyler ve rahat ayakkabılar giyerdim– gene de giysilerim insan içine çıkabilecek kadardı. Elbiselerim yeterli güzellikte ve temizdi. Bununla beraber şu koyu yeşil üniformaların ihtişamından sonra bu çocukların giydiklerimi pek zarif bulmadıklarını görebiliyordum.

Birbirimize çok uzunmuş gibi görünen kısa bir süre tedbirlice baktık. Sonra erkek çocuk biraz eğilip, "Kaç yaşındasın?" dedi.

"On iki," dedim.

"Ben on dördüm," dedi. "O da on iki."

Helga, "Babam bize sana etrafı göstermemizi söyledi," dedi. Sanki beni deniyordu.

Derin bir nefes aldım ve "Tamam," dedim.

Rampayı gösterip, "O ne olacak?" dedi. George arkası bize dönük geminin tam girişinde duruyordu. "Sana burada kalmanı söyledi."

"Bana göz kulak olacağı düşünülmüştü, ama benim onu dinlemem gerekmiyor," dedim. "Haydi geri gelmeden gidelim."

"Tamam," dedi Ralph. "O zaman gidelim."

Ralph izci-geminin altındaki boşluktan babası ve babamın gittikleri yönün tam tersine doğru koştu. Helga ve ben de arkasına takıldık. George tam koşmaya başladığımda beni gördü ve bağırarak bir şeyler söyledi, ama koşmaya devam ettim. Ona aldırış edersemTanrı cezamı versin, dedim içimden.

Ralph geminin alt çıkıntısına değmek için yolunu hafifçe saptırdı –belki cesaretini göstermek, belki sonradan anlatacak bir şeyi olması için, belki de hiç nedensiz yaptı– sonra da gemiye vurdu. Geminin altından geçip öbür tarafa çıktık. Orada da birtakım insanlar vardı, ama rampanın indiği taraftaki kalabalıktan çok azdılar, bunun nedeni belki de etrafta bakacak Gemi insanlarının olmamasıydı. İçlerine daldık ve hepsinin geniş omuzlu, iriyarı olduklarını fark ettim. Onların arasından geçip ilerlediğimizde arkamızdan bakakaldılar ve geldiğimiz ilk köşeden saptık. Sanki büyük bir maceraya girmek üzereymişim gibi kendimi çok cesur hissediyordum.

Bir sokaktan öbürüne kısa dönüşlerle girip çıkıyorduk, eğer George arkamızdan izliyorduysa, çok gerilerde kalmıştı. O an nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu sokak daha öncekiler gibiydi, Gemi'deki büyük bir koridor genişliğindeydi, yuvarlak taşlardan yapılmıştı, iki yanında da taş ve ahşap binalar, birkaç tane de tuğla bina vardı.

"Durun," dedim. "Daha fazla koşamayacağım."

Bacaklarım ağrıyordu ve nefesim kesilmişti. Buraya gelmek için Gemi'dekine kıyasla daha çok güç harcamıştım ve

eğer düşersem canımın daha fazla acıyacağından şüphem yoktu. Grainau tüm koloni gezegenlerinin olduğu gibi "dokuzuncu dereceden Dünya benzeri" bir gezegendi, ama bu eksik "bir derece", Grainau'nun birazcık daha kuvvetli yerçekimi de dahil olmak üzere birtakım gariplikler ve rahatsızlıklar getiriyordu. Bu "birazcık kuvvetli" yerçekimi beni hemen yormaya yetmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Ralph.

"Çok yoruldum. Hadi yürüyelim," dedim.

Birbiriyle bakıştılar sonra da Ralph, "Peki, tamam," dedi.

Bu havayı solumak biraz zordu, çok sıcak ve yoğun görünüyordu. Nemli gibi geldi bana. Bu yahni içinde yürümek gibi bir şeydi ve en az o kadar da kötüydü.

"Hava her zaman böyle mi?" diye sordum.

"Nasıl?" diye Helga sordu, ses tonunda açıkça saldırgan bir ima vardı.

"Şey, yoğun," dedim; "ve kokuyor da," diye ekleyebilirdim –çünkü etrafta ayırt edemediğim bir yığın tuhaf koku vardı– ama eklemedim. İnsanlar her zaman gezegenlerin temiz havası hakkında konuşup dururlardı, eğer söz ettikleri buysa, bundan hoşlanmamıştım.

"Bugün sadece biraz rutubetli," dedi Ralph. "Şimdi meltem başlıyor, hava yakında temizlenir."

Sanırım o öğlene hepimiz birbirimizden biraz korkarak başladık. Fakat, Ralph ve Helga korkularının ne kadar aptalca olduğunu çok çabuk fark ettiler. Hemen arkasından, davranışlarına dikkat etmeyi düşünmediklerinde kaybolan korkunun yerini nefret aldı. Bunun ne olduğunu anlamam epey zaman aldı. Bütün bildiğim, söylediklerimi aptalca bulduklarını, aptalca bulduklarını açıkça belli ettikleri ve sık sık manalı manalı birbirlerine baktıklarıydı.

Hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Zamanı bile bilmiyordum. Sabah olduğunu sandığımı belli eden bir şey söyledim ve ikisi birden söylediğimi, burada öğleden sonra diye düzelttiler. Gemi'yi terk etmeden hemen önce kahvaltı etmiş olmamın hiçbir önemi yoktu.

Bir binayı gösterip ne olduğunu sordum.

"Salak, o bir dükkân. Hiç dükkân görmedin mi?"

Tabii ki görmemiştim. Onlar hakkında bir şeyler okumuştum ama hepsi buydu. Gemi'deki toplumumuz o kadar ufaktı ki bir şeyleri alıp satmak mümkün değildi. Eğer bir şey isterseniz onun için bir istekte bulunurdunuz. Bir süre sonra da isteğiniz gelirdi. İstediğiniz kadar sade ya da müsrifçe yaşayabilirsiniz – bir daireye sıkıştırılabileceklerin bir limiti vardır ve bazı insanlar bunu sonuna kadar zorlarlar. İnsanların neredeyse istedikleri her şeye sahip oldukları bir toplumda, kullanmadığınız ya da estetik diye zevk almadığınız şeylere sahip olmak size bir itibar kazandırmıyordu. Durum böyle olunca, çoğunluğun eğiliminin basit yaşamaya yönelik olduğunu söyleyebilirim.

Gemi'de sadece bir tek alışveriş sistemi aklıma geliyor. On dört yaşının altındaki çocuklara Ortak Salonlar'daki kantinlerden alışveriş edebilsinler diye haftalık harçlık kartları verilir, böylece hiçbirinin fazla yiyerek sağlığını bozma şansı olmaz. On dördünden sonra ne yapacağınızı bildiğinizi kabul edip sizi serbest bırakırlar.

"Bakabilir miyim?" diye sordum.

Ralph başıyla onayladı. "Sanırım olur."

Bu bir elbise dükkânıydı ve elbiselerin çoğu bana acayip göründü. Etrafta ne olduğunu çıkaramadığım birtakım şeyler bile vardı.

Bir süre sonra dükkânı işleten adam Ralph'a gelip yüksek tonda bir fısıltıyla sordu. "Bu oğlan neden böyle giyinmiş?"

"O bir kız," dedi Helga. "Ne yapsın, bilmiyor ki!"

Kulaklarım kızardı fakat duymamış gibi yapıp palto askılarının arasında dolaşmaya devam ettim.

"O Gemi'den geldi," dedi Ralph bağırır gibi bir fısıldamayla. "Orada elbise giymiyorlar. Büyük ihtimalle bizim de o üzerindeki paçavra gibi şeyleri giydiğimizi sanıyordur."

Adam burun kıvırdı ve oldukça kasti bir tavırla arkasını döndü. Neden olduğundan emin değildim ve şaşırdım, çünkü yaptığı açık açık saldırganca bir tavırdı. Neredeyse ayağı-

mın dibine tükürecekti. Bu yaptığı, eğer sadece normal bir kız gibi satmaya kalktığı korkunç şeyleri giymediğim içinse, bana oldukça aşırı göründü.

Dışarı çıkarken adam tam duyamadığım "keneler" gibi bir şey mırıldandı. Ralph ve Helga fark etmediler ya da öyleymiş gibi göründüler; ben de hiçbir şey söylemedim.

Dükkândan çıkar çıkmaz köşeyi döndük. Uzun bir yokuştan aşağı yürümeye başlamıştık ki durup hareketsiz kaldım ve "Bu da ne?" dedim.

"Ne?"

Yokuşun ilerisini kaplayan, beyaz uçları sokağın sonunu boylu boyunca örten, ölü grisi kütleyi gösterdim. "Bu su mu?"

Birbirlerine baktılar ve sonra Ralph, "bunu salaklar bile bilir" tonuyla, "O okyanus," dedi.

Her zaman bir okyanus görmek istemiştim. Ne de olsa okyanuslar Gemi'de dükkânlardan da az bulunan bir şey. "Gidip bakabilir miyim?"

"Tabii," dedi Ralph. "Neden olmasın?"

Aşağıda taş bir rıhtım vardı, her iki tarafa da depolar yayılmıştı. Liman iki büyük kolla açılıp geniş bir su kitlesini çevrelemişti. Kenarlardaki kazıkların üzerindeki tahta iskeleler el parmakları gibi limana giriyorlardı. Oldukça yakında çeşitli boylarda tekneler vardı. En yakın olanları gövdelerine küçüklerden bir grup bağlayacak kadar büyük, bir yığın direkli devlerdi. Bütün iskelelerde bağlı, orta ve küçük boyutlarda tekneler vardı.

Sular limanın içinde bile üstü beyaz tepelerle koşturup taş ve tahtalara gürültüyle çarpıyordu. Etrafta siyah, kahverengi, beyaz, gri ve bu renklerin karışımında kuşlar daireler çizerek uçuyorlardı. Bazıları üstümüzde çığlıklar atıyor, bazıları da suya dalışlar yapıyordu. Etraftaki hava kokuyordu – sanırım balık. Limanın dışındaki sular, içerideki tepeleri ufak gösteren büyüklükteki dağlar halinde akıp gidiyordu ve rahatça görebileceğimden çok uzaklara doğru, ileride bir yerde, yukarıdaki gri gökyüzüyle birleşerek yayılıyorlardı.

Gördüğüm her şeyle, kokularla, çalışan adamlarla ilgili yo-

rumlar yapabilirdim. Ama Ralph ve Helga'ya komik gelmeyecek ne söyleyeceğimi bilmiyordum; artık kendimi ifade etme konusunda biraz tedbirli olmaya başlamıştım. Onları George'dan kaçtığımız andaki güvenilir müttefiklerim gibi görmüyordum. Kıyı boyunca yürüdük, rıhtımdan tahta iskelelere çıktık. Ralph bizi tahta bir çıkıntıya götürdü; orada durduk.

Kenarda, bağlı, ufak tekneyi gösterdi. Üç buçuk-dört metre kadardı, direği rıhtıma yetişecek kadar uzundu. Bağlı bir bumbası vardı. Beyaza boyanmıştı, üzerinde siyah çizgiler vardı. Üzerinde acayip bir isim yazılıydı: *Guacamole.*

"Buna ne dersin?" diye Ralph sordu.

"Çok güzel bir gemi," dedim.

"O gemi değil. O bir tekne, bir yelkenli; bizim teknemiz, Helga'nın ve benim. Her zaman yelken yapmaya gideriz. Tekneyle dolaşmak ister misin?"

Helga ona baktı, hoşuna gittiği açıkça ortadaydı. "Gidebilir miyiz?"

"Eğer o da gelirse," dedi Ralph. "Ona bağlı; yoksa babamın talimatına uyup onun yanında kalmamız gerek."

"N'olur gel," dedi Helga.

Suya baktım ve aklımı başıma toplamaya çalıştım. Su fırtınalı, tekne küçük göründü gözüme. Gerçekten de hiç gitmek istemiyordum.

Helga, "Sadece limanın içinde kalırız," dedi.

"Tehlikeli değil," dedi Ralph bana bakarak.

Korktuğumu düşünmelerini istemedim, bir süre sonra omuzlarımı silktim ve iskeleden teknenin kıçına uzanan tahta merdivene doğru ilerledim. Merdivenin ucu iskeleden altmış santim kadar yukarıdaydı, yakaladım ve geri geri inmeye başladım. Son zamanlarda alışık olduğumdan çok fazla merdiven inip çıkıyordum. Ralph ve Helga peşimden geldiler.

Tekne iskele ve rıhtıma kabararak gelip kırılan suların üzerinde inip çıkıyordu. Tekne yükselene kadar bekleyip içine bir adım attım. Az daha kayıyordum ki durdum ve sonra gerektiği zaman tutunarak başa doğru dikkatle ilerledim. Bumba'ya geldiğimde, başa kadar uzanan oturağa çöktüm. Ben

otururken Helga tekneye atladı, hemen arkasından da Ralph geldi.

Yanaklarımı ıslatan serpinti izleriyle beraber gözlerimi kırpıştırdım. "Islanacak mıyız?" diye sordum.

Duymadılar, sorumu daha yüksek sesle tekrar ettim.

"Bu sadece ince bir su serpintisi," dedi Helga. "Buna razı olmak gerekiyor. Çok ıslanmayacağız."

Ralph, "Hem suyla temizlenirsin. Gemi'de pek su yüzü görmediğinizi biliyorum," dedi.

Bu, Ralph ve Helga'ya sinirlenmemin diğer nedeniydi. Gemi'yle ilgili durmadan tekrarladıkları her türlü konuyu içeren yanlış fikirleri vardı. Ralph daha da kötüydü, çünkü dogmatikti. Kendi söylediğine kendinin de inandığını fark edene kadar, onun sadece kötü niyetli olduğunu düşündüm, mesela çıplak dolaşma hakkında söylediği – bu tamamen yanlış değil, bazı insanlar kendi dairelerinde elbisesiz dolaşırlar, ama herhangi birinin tamamen çırılçıplak futbol oynamaya çalışmasını izlemek isterdim doğrusu. Burada mesele, söylediğinin tamamen doğru olmaması ve aksi fikirleri de dinlememesiydi. Ralph yanlış fikirlerini doğrudan söyleyip, bunu kabul etmemizi bekliyordu.

Daha başında kalabalık barakalarda yaşamamızın kötülüğüyle ilgili bir şeyler söyleyip buradaki geniş ortamdan hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu. Ben de ona Gemi ilk kullanılmaya başladığında öyle olması gerektiğini söyledim. Ama sonra hata yapıp konuyu yurtlara getirdim; bu şekilde dürüst olmaya çalışıyordum, ama meseleyi saptırdı. Sonuçta Ralph herkesin durumu bildiğini, boşuna açıklamaya çalıştığımı söyledi.

Helga daha katlanılabilirdi, çünkü sadece soru soruyordu.

"Gemi'de yemek yemediğiniz doğru mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, sizin bizimki gibi yiyecek üretmediğinizi, pislik veya benzeri bir şeyler yediğinizi söylerler."

"Hayır," dedim.

Bir başka örnek: "Sakat doğan bebekleri öldürdüğünüz doğru mu?"

"Ya siz?"

"Şey, hayır. Ama herkes sizin öldürdüğünüzü söyler."

Ralph hakkında gerçekten canımı sıkan tek şey "suyla temizlenirsin" sözleriyle dikkatimi biz Gemi'dekilerin, kolonistlerin ne kadar pis oldukları hakkındaki düşüncelerimize çekmesiydi.

Ralph açıkça bütün limanı saran iğrenç kokuyu bile fark edemiyordu; bu da kendi koku duygusunun ne kadar yetersiz olduğunu gösterirdi. Ralph kıç bağını çözdü ve ileri doğru itildik. Bumbayı bir halatla tutuyordu; diğer elinde de dümen görevini gören bir tahta çubuk vardı. Bumbayı yükseltti ve rüzgâr duyulabilir bir "flop" sesiyle yelkeni doldurdu.

Rüzgâr arkamızda, limanın sağ tarafına doğru hareket ettik ve uzun rıhtım boyunca ilerledik. Dalgaların vuruşu ve suların serpintisi sinir bozucuydu. Havanın griliği hoş değildi, ama düşünüp daha iyi bir havada bu tip şeylere alışacak zaman olursa, yelkenlinin gerçek bir eğlence olduğunu anladım.

Sanki kusur bulur gibi, bizim Üçüncü Düzey'de havayı onlardan çok daha iyi kontrol ettiğimizi düşünmeden edemedim. Yağmur istediğimizde herkes biraz sonra yağacağını bilirdi. Şalteri çevirirdik yağmur başlardı, ta ki biz durdurmak isteyene kadar; sonra da dururdu. Bu yoğun hava ve ıslaklığın zerresi bulunmazdı.

Yelken açmış giderken Helga bir sohbet başlattı, sanırım dostça görünmeye çalışıyordu. "Hiç kardeşin var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Sanmam. Hiç öyle bir şey duymadım."

"Şey, bilmiyor musun? Yani üvey kardeş filan?"

"Kesin olarak bilmiyorum, ama hiç kimse bana bir kardeşim olduğundan bahsetmedi. Annem ve babam o kadar çok uzun zamandır evliler ki, eğer kardeşim olsaydı ya çoktan büyümüş ya da ölmüş olurdu." Bu tuhaf görünebilir, ama daha önce hiç aklıma gelmeyen bir fikirdi. Kardeş kavramını daha önce hiç düşünmemiştim. Bu ilginç bir fikirdi. Ama şimdi bile gerçekten ciddiye alamıyorum.

Helga şaşırmış bir ifadeyle bana baktı. "Evliler mi? Sizin normal insanlar gibi evlenmediğinizi düşünüyordum. Ben sizin istediğiniz herhangi bir insanla beraber yaşadığınızı düşünmüştüm."

"Annem ve babam elli yıldan fazladır evliler," dedim. "Dünya yılıyla."

"Elli yıl mı? Hadi oradan! Olamaz. Babanı biraz önce gördüm, benim babam kadar bile yaşlı değildi."

"İyi de, baban kaç yaşında?"

"Bir dakika," dedi. Bir hesap yaptı. "Elli civarında."

"Şey," dedim, " benim babam seksen bir. Dünya yılı."

Helga hiç inanmamış bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Yalan söylüyorsun."

"Annem de yetmiş dört. Ya da yetmiş beş. Tam emin değilim."

Helga bana iğrenç bir bakış atıp arkasını döndü.

İyi de bu gerçekti ve eğer buna inanmak istemiyorsa kendi bilirdi. Ben genelde insanların elli yıl kadar uzun süre evli kaldıklarını söylememiştim ki. Bende insanların yirmi-otuz yıldan sonra birbirinden bıkıp ayrıldıkları izlenimi vardı. Bazı insanlar ise evlilik gibi sürekli bir şey istemeyip sadece beraber yaşarlardı. Ve bazı insanlar ise birbirlerini hiç tanımamalarına rağmen Gemi öjenisti tavsiye etti diye çocuk yaparlardı. Helga'nın duyduğu her ne ise bunun çarpıtılıp, değiştirilmiş bir ifadesiydi.

Bizimkiler tuhaf bir çiftti. Elli yıldır evlilerdi –ki bu pek sık görülen bir şey değildi– yedi yıldır da ayrı yaşıyorlardı. Ben dört yaşındayken annem uzun zamandır istediği bir şeyi gerçekleştirerek Lemuel Carpentier'den sanat eğitimi almak fırsatını buldu ve taşındı. Sanırım elli yıl kadar uzun bir zaman evli kalırsanız, bunun belki bir elli yıl daha devam etmesini beklersiniz ve sekiz yıllık bir tatil de pek göze batmaz.

Gerçeği söylemek gerekirse, annemin ve babamın birbirlerinde ne bulduklarını bilmiyorum. Babamı sever ve saygı duyarım, ama annemden hiç hoşlanmam. Bunun nedeninin yalnızca birbirimizi anlamamamız olduğunu söylemek ister-

dim; kısmen de doğrudur bu. Onun yaptığı "sanat"ın kötü olduğunu düşünüyorum. Dairesine yaptığım birkaç ziyaretin birinde yaptığı bir heykele bakıp ne olduğunu sordum.

"İsmi 'Kuş'," dedi.

Bir kuş olarak düşünüldüğünü görebiliyordum. Annem bir resimden çalışmıştı ve aynı bir kuş gibi görünüyordu. Ama o kadar katı ve resmin aynısıydı ki hiçbir canlılık belirtisi taşımıyordu. Bununla ilgili bir şeyler söyledim ve belirttiğim şeylerden hiç hoşlanmadı. Tartışmaya başladık ve sonunda beni kapının önüne koydu.

Hepsi değil, ama bir kısmı yanlış anlamaydı. Benim için bir tek şeyi açıklığa kavuşturdu; beni istediği için değil, görev gereği yapmıştı. Kesinlikle benim Sınav'a gitmemi beklediğine ve ben gittikten sonra tekrar babamın yanına taşınacağına inanıyordum. Söylediğim gibi ondan hoşlanmam.

Limanın en uzak noktasına geldiğimizde, doğrudan geri döneceğimize, Ralph bizi limanın ağzından dışarı çıkan bir açıya doğru döndürdü; oysa ben doğruca geri döneceğimizi sanmıştım. Bu rotada giderken dalgaların içine giren bir açıyla ilerliyorduk ve dalgaların vuruşu korkulacak derecede arttı. Yukarı doğru yükselip aniden aşağı dalıyorduk; bir süre böyle gidince midem bulanmaya başladı. Bu hissettiğim rahatsızlık sabahkinden farklı bir mide bulantısıydı. Bunda bulantıya eşlik eden bir de baş dönmesi vardı.

Helga'ya, "Doğruca geriye gidemez miyiz? Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim.

"Bu geri dönmek için en çabuk yol," dedi. "Doğrudan rüzgâra karşı gidemeyiz. Rüzgârı belli bir açıdan almamız lazım."

"Fakat çok yavaş gidiyoruz," dedim. Çok yavaş bir yoldu, dalgaya baştan vurup iyice yükselip, diğer taraftan inmek, midemi bir taraftan diğerine gezdiriyordu.

Ralph bumbaya bağlı halata kuvvetlice asıldı ve teknenin diğer tarafına geçirdi, aynı anda da dümenin yekesini çevirdi, böylece tekrar rıhtıma doğru yavaş bir rotayla ilerlemeye başladık. O an kendimi perişan hissediyordum.

"Çıkarma," dedi Helga neşeyle. "Çok yakında geri döne-

ceğiz." Sonra sesini yükseltti. "Sen kendi sıranı yeterince savdın Ralph. Bırak da biraz ben kullanayım."

Ralph istemeye istemeye, "Tamam," dedi.

Helga kıça gelip, yekeyi ve bumba halatını Ralph'tan aldı. Kafasıyla beni gösterip, "Kendini iyi hissetmiyor," dedi.

"Ya!" dedi Ralph. İlerleyip yanıma oturdu.

Bana baktı ve "Dalgalı havada teknede yürümeyi öğrenmek zaman alır. Bir müddet yelken yaptıktan sonra alışırsın," dedi.

Çizdiğimiz zigzagın bir sonraki ayağına kadar hiçbir şey söylemedi. Sadece hevesle Helga'yı izledi. Bu yelkencilik denen şeyin yolculardan daha çok yelkeni kullanan kişi için eğlendirici olduğunu düşünmeye başladım -- ama ilk önce kendinizi eğlenebilecek kadar iyi hissetmeniz lazım. Helga ve Ralph'ın ikisinin de yelken yaparken, önde oturmaktan daha çok eğlendikleri görünüyordu. Belki de bunun nedeni kendilerini benimle konuşmak zorunda hissetmeleriydi ve kendilerini bundan dolayı sıkıyorlardı.

Ralph, "Şey, ne dersin babalarımız anlaşıyor mudur?" dedi.

Yutkunup midemi kontrol etmeye çalıştım. "Bilmiyorum," dedim. "Hatta ne değiştokuşu yapacaklarını bile bilmiyorum."

Bana şaşırmış gibi baktı. "Bunu bile bilmiyor musun? Nehir sularının getirdiği birikintilerden maden çıkaran ocakları işletir, tungsten üretiriz sizin için, onları buraya taşırız -- sen bunu bile bilmiyorsun."

"Niye...", durdum ve iki dalga arasına dalarken teknenin kenarına (küpeşte) sıkıca yapışıp huzurumu bozmamak için savaştım. "Niye şu ismi her ne ise onu kendiniz için çıkarmıyorsunuz?"

Acı acı, "Onu nasıl tasfiye edeceğimizi bilmiyoruz," dedi. "Siz Gemi insanları nasıl olduğunu bize söylemiyorsunuz. Sizinle alışveriş yaptığımızda bize verdiğiniz sadece bir parça bilgi kırıntısı."

Son dönüşü yapıp dosdoğru iskeleye giden rotaya girmek üzere tekne yana yatmıştı.

"Niye olmasın?" dedim. "Dünya yok olduğundan beri yıllarca bütün bilgileri muhafaza ettik. Eğer hepsini size verseydik alışveriş yapacak neyimiz kalırdı ki?"

"Babam sizin asalak olduğunuzu söyledi," dedi. "Bizim sıkı çalışmamız sonucu yaşıyorsunuz. Siz kenesiniz ve bu kesinlikle doğru."

"Biz asalak değiliz," dedim.

"Eğer her şey olması gerektiği gibi olsaydı, krallar gibi yaşayanlar biz olacaktık, siz değil."

"Eğer biz krallar gibi yaşıyorsak niye daha önce bizim hep beraber kalabalık barakalarda yaşadığımızı söyledin?"

Bir an şaşırdı ve sonra, "Çünkü siz domuz gibi yaşamaktan hoşlanıyorsunuz da ondan," dedi. "Eğer domuzlar gibi yaşamaktan hoşlanıyorsanız ne diyebilirim ki?"

"Eğer etrafta domuz varsa o sizsiniz Çamuryiyenler," dedim.

"Ne?"

"Çamuryiyenler!"

"Kene! Niye bir banyo yapmıyorsun?" Elini göğsüme koyup hızla itti. Ağız kavgamıza rağmen beni hazırlıksız yakaladı ve tekneden düştüm.

Su şok ediciydi. Havadan daha soğuktu, bununla beraber ilk andan sonra o kadar da rahatsız edici değildi. Suyun altına girmemle birlikte bir ağız dolusu su yuttum, çok kötü bir tadı vardı, acı ve kirliydi. Tekne yanımdan geçerken su yüzüne çıktım, öksüre aksıra şaşkınlıktan saçma sapan şeyler söylüyordum. Kafasını çevirmiş bana bakan Helga'nın bakışını yakaladım, yüzünde şaşırmış bir ifade vardı. Nefes boruma kaçan suları öksürerek çıkarırken, bir taraftan da el ve ayaklarımı hareket ettirerek su içinde dik duruyordum, yanlış yere giren suyun bir kısmı da yanlış yerden çıktı; burnumdan. Tekrar normal nefes almaya başlayana kadar birkaç dakika geçti. Şok ve öksürme midemi yatıştırdı, bu bana sürpriz oldu, ama eğer tercih hakkım olsaydı bu yolu seçmezdim.

Helga yelkendeki havayı boşalttı ve yekeyi çevirdi. *Guacamole* suyun üzerinde sallanıp, rüzgârla sürükleniyordu. Helga

ayağa kalktı ve bana baktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye bağırdı.

İskeleden pek uzak değildik, ben de "Hayır, yüzebilirim," diye bağırdım.

Üzerimdeki elbiseler hafifti. Bluzumun ıslak, geniş kolları biraz sorun olacak gibiydi, fakat böyle de idare edebileceğimi fark ettim. Daha önce havuz dışında hiç yüzmemiştim. Ama dalgaların üzerinde kalmanın bir sorun olmadığını keşfettim, yine de dikkatli olup bu acı sudan daha fazla yutmamalıydım. Hızlı bir yüzücü değildim, ama mantar gibi su üzerinde kalabiliyordum. Eğer böyle devam edersem istediğim yere gitmem sorun olmayacaktı.

Denize düştüğümde iskeleye yakındık, ben merdiveni yakaladığımda onlar da *Guacamole*'u durdurmuşlardı. Yukarı çıktığımda yorgunluktan öldüğümü fark ettim, bir külçe gibi yere yıkıldım, sular üzerimden iskelenin tahtalarına akıyordu. Dokuz metre aşağıda Ralph ve Helga'nın bumba'yı boşlayıp yelkeni indirmelerini izledim.

Bitirdiklerinde kalktım ve iskelenin üzerinde yürüyüp merdivenlerinin başına geldim. Yerçekimi neredeyse bütün enerjimi tüketmişti. Ralph merdivenin ucunu yakaladı ve yukarı çıkmaya başladı. Beklediğimi gördüğünde yüzünde özür diler gibi bir ifade belirdi. Tam merdivenden çıkıp iskeleye adım atmak üzereydi ki merdiveni destek almak için iki elimle kavradım; karnına yanlamasına ayağımı dayayıp bütün kuvvetimle ittim.

Merdivenleri sıkı tutuyordu, ama onu tam dengesini kaybettiği anda yakalamıştım. Merdiveni bıraktı, dengesini korumak için kollarını çırpıp durdu ama başaramayacağını fark etti. Düzgün düşmek için kıvrıldı ve balıklama suya daldı. Eğilip su yüzüne çıkana kadar bekledim. Sonra da dönüp Helga'ya baktım.

Helga kafasını salladı. "Ben bir şey yapmadım," dedi korkuyla.

Ralph *Guacamole*'un kıçına tutundu ve oraya yapışıp kaldı.

"Gerçekten iyi zaman geçirdim," dedim. "İkiniz bir gün Gemi'ye gelin de etrafı göstereyim."

Bunu söyledikten sonra arkamda damlayan sulardan bir iz bırakarak oradan uzaklaştım. Islak saçlarımı alnımdan geriye doğru düzelttim, bluzumun kollarındaki suları sıkabildiğim kadar sıktım, mümkün olduğu kadar kuruyabilmek için kendimi silkeleyip durdum. Sonra da rıhtımı hiç geriye bakmadan terk ettim. Kendi sorunlarını kendileri çözsünler.

Geldiğimiz sokağa saptım. Ben geçerken, sokaktaki insanların bazıları bana tuhaf tuhaf baktı. Sanırım sırılsıklam, komik giysili, tuhaf, küçük bir kız olarak acayip bir görüntüm vardı. Nerede olduğumu ve izci-gemiyi nerede bulacağımı bilmiyordum, ama umurumda da değildi. Bir şekilde, burada bulunduğum zaman zarfında Grainau beni korkutan gücünü yitirmişti.

Bu böyle olunca yolumu bilmememin önemi kalmadı. Daha tepenin üstüne varmadan canavar, dinozor George Fuhonin'le karşılaştım. Beni arıyor olmalıydı, şaşırtıcıydı, ama neredeyse onu gördüğüme sevinmiştim.

"Sana ne oldu?" dedi.

O anda üzerimden sular damlamıyordu, fakat hâlâ ıslak görünüyordum; kesinlikle eminim ki sudan çıkarılmış, yarı boğulmuş bir kedi yavrusu gibiydim. Adamakıllı ıslanmıştım.

"Yüzmeye gittim," dedim.

"Yaa. Gel gemiye gidip seni kurutalım."

Becerebildiğim kadar adımlarına ayak uydurmaya çalışarak birkaç dakika sessiz yürüdük, sonra "Biliyorsun, gerçekten seni utandırmak gibi bir niyetim yoktu," dedi, "Bilerek yapmadım."

"Önemli değil," dedim. "Yalnız bir dahaki sefere düğmenin kapalı olduğundan emin ol lütfen."

"Tamam," dedi.

Gemiye geri geldiğimizde tuvalete girip sıcak havalı kurutucuyu çalıştırdım. Birkaç dakikada kurumuştum.

Sonra çeşitli mide ağrılarıma rağmen aç olduğumu keşfet-

tim. Büyük bir iştahla yedim ve arkasından kendimi daha iyi hissettim. Tıka basa doymanın mutluluğu kadar iyi bir duygu yoktur.

Babam geri geldiğinde neredeyse gece olmak üzereydi, ama Gemi saatine göre hâlâ öğleden sonraydı. Hava kararmaya başladığından, bütün gün seyre gelen insanlar sanırım evlerinde akşam yemeğindeydiler. Babam geri geldiğinde çalan bando yoktu bu sefer.

Atları duyunca dışarı çıktım. Mürettebattan biri yanımdan geçip rampadan indi. Bay Tubman ve babam, atların dizginlerini ona verdiler ve dikkatlerini atının yanında ayakta duran Bay Gennaro'ya yönelttiler. Rampanın en tepesinde durduğum için beni görmüyorlardı.

Bay Gennaro endişeli bir sesle, "Şimdi, bu talihsiz olayın anlaşmamızda bir değişiklik yapmayacağından eminsiniz değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki eminim," dedi babam gülümseyerek. "Siz özrünüzü dilediniz, ben de kızımın oğlunuzu suya itip kendine gerekli tatmini sağladığından oldukça eminim. Şimdi bu konuyu bırakalım. Gemimiz önümüzdeki hafta hazırlayacağınız cevheri almak için gelecek..."

Babamın sözlerini bitirmesini bekledim. Dönüp içimi ısıtan bir sıcaklıkla içeri girdim. Bana kızmamıştı.

"Niye sırıtıyorsun?" diye sordu George.

"Yok bir şey," dedim.

II

Benim Dünyamda

7

Babam gemiye geldikten kısa bir süre sonra kalktık. O, ben ve Bay Tubman aşağı katın geniş koltuklarında oturmuş, tembellik yapıyorduk. Üç kişilik mürettebat kâğıt oynuyor, George Fuhonin ise yukarıda pilotluk yapıyordu.

Kendimden oldukça hoşnuttun. Bir açıdan Grainau büyük bir hatadan başka bir şey değildi. Bu açıdan bakmıyordum ama; hatırladığım kadarıyla politik davranmak ve sağduyumu göstermek bakımından birkaç hatam olmuştu tabii. Bu benim için önemli değildi, hatta şimdi gerçek hayatla karşılaştırdığımda önemsiz olduğunu söyleyebilirim.

Sanırım sevinmekte haklıydım. Çamuryiyenlerle onların sahasında karşılaşabileceğimi keşfetmenin keyfiyle zevkten dört köşe olmuştum, kazanamasam da berabere kalabiliyordum.

Ateş yakmasını bulan kız, kaldıracı bulan kız, ilk defa küflü keçi peynirini yiyecek cesareti bulup Roquefort'u keşfeden kız gibi, yaşamımda kesinlikle yeni bir şey bulmuştum. Belki de kendine güveni.

Hatalar yapmıştım. Kendime güvenim hâlâ gelişme aşamasındaydı. Eğer babam hatalarımı gösterseydi, bunlar ne düzeltilmiş olacaktı ne de benim kendime güvenim başlamış olacaktı.

Ralph Gennaro'nun söylediklerini o kadar merak ediyordum ki yaptığı yorumları babama tekrar edip ne anlama geldiklerini sordum.

"Dert etme," dedi.

"Çamuryiyenleri dinlemenin hiçbir anlamı yok," dedi Bay Tubman. "Onların geniş bir görüşü yok. O kadar küçük, sınırlı dünyalarda yaşarlar ki etrafta neler olduğunu bile göremezler."

"Keşke o kelimeyi kullanmasaydın, Henry," dedi babam. "Bu, Mia'nın duyduğu o saçma söz kadar düşüncesizce. Ne demişti o çocuk?"

"Kene mi?"

"Hımın, evet. O söz. Birbirinize hakaret etmenin anlamı yok. Onlar kendi hayatlarını, biz kendi hayatımızı yaşıyoruz. Onlar gibi yaşamak istemem, ama saygısızlık anlamsız görünüyor. Onların arasında da iyi insanların olduğundan eminim."

"Bu onların bakış açısının eksikliği," dedi Bay Tubman. "İddiaya girerim ki Gennaro şu anda onu aldattın diye sızlanıyordur."

"Olabilir," dedi babam.

"Onu aldatmadın, değil mi, baba? Sen anlaşmaya razı olduğunda mutlu görünüyordu."

"Bunu ne zaman duydun?"

"Siz gemiye çıkmadan."

"Bakış açısı eksikliği," dedi Bay Tubman. "O iyi pazarlık edemez, hem senin macerandan dolayı babanın gücenmesinden korktu. Gerekenden çok daha kolay teslim oldu. O an bundan mutluydu, ama büyük ihtimalle şimdi pişman olmuştur."

Babam başıyla onaylayıp, tekrar piposunu doldurdu. "Onun çıkarlarını benim gözetmem mantıksız. Görebildiğim kadarıyla biz kolonistlere ne kadar az yardım edersek onlar da o kadar çabuk kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenecekler. O zaman her şey onlar için daha iyi olacak. İşte bu konuda Bay Mbele ve ben uyuşmuyoruz. O, kurallara karşı olsa da kolonistlere kendimize davrandığımızdan daha iyi davranmamız gerektiğine inanıyor. Bunu kabul etmeye hazır değilim."

Bay Tubman, "Kabul ediyorum ki seni izlerken pazarlık etme konusunda çok şey öğrendim, Miles," dedi.

"Umarım. Eğer pazarlık ettiğin insanları küçük görürsen kötü bir tüccar olursun. Ve sen Mia, Bay Mbele gibi bir adamı küçük görürsen hata yaparsın. Çok sağlam ilkeleri vardır – ancak bazen bir amaca varmak için sadece tek bir yol görür."

Birkaç dakika sonra Bay Tubman kâğıt oyununda dördüncü olmak için gitti. Ben de yukarı çıkmaya karar verdim.

Babam ben giderken başını kaldırdı. Piposunu ağzından aldı. Farkında olmadan sönmüştü. "Başka bir hikâye dinlemeye mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Belki." Sonra yukarı çıkıp yolculuğun geri kalanını George'la geçirdim.

Sonunda eve, Geo Çeyreği'ne döndüm. Kendi kendimeyken düşünüp bazı hatalarımı keşfettim ve bu beni sandığım kadar üzmedi.

Bazen dokunmamak, sadece oturup sigara içmek ve başka insanlardan konuşmak bir çeşit sanattır. Gemi'ye geri döndüğümde kendimi iyi hissediyordum ve bu, uykuya dalana kadar devam etti.

Büyük, rahat bir koltukta –rahatsızca– ourmuş, Jimmy Dentremont'u bekliyordum. Yerimde kıpır kıpır oynamıyordum, kesin bir gerginlik hissi vardı içimde. Burası Geo Çeyreği yurdunun oturma odasıydı, benim de bir zamanlar yaşadığım yere çok benziyordu. Benzerlik pek umurumda değildi, ama çekinmemin nedeni burada yabancı birisi olmamdı. Şimdiye kadar belli olmadıysa söylemeliyim ki her zaman durumun kontrolünü elimde tutmayı tercih ederim.

Oda hoş düzenlenmişti, ama ruhsuzdu. Bir odanın ruhu olması için, kişinin ilgisi, yaptığı küçük değişiklikler ve bakım gerekir; ama bir oda ne kadar çok kişiye açıksa o kadar az ruhu olur. Benim evdeki odam bizim oturma odamızdan daha özel ve kişisel, bizim oturma odası da bu yurdun yatak odalarından daha iyidir –görmemiş olsam da yurt yatak oda-

larının nasıl olduğunu iyi hatırlıyorum– yatak odaları ise bu oturduğum odadan daha iyidir. Birbirlerini ve mekânı tanıyan insanların bulunduğu bir odada bulunmak salt bir yabancılık hissinin de ötesindeydi.

Bu yurdun şu anda içinde bulunduğum bir oturma odası, bir mutfağı, ortalıkta görünmeyen çalışma odaları ve yukarı katta yatak odaları vardı. İçeri girdiğimde etrafa bakındım ve burada yaşadıkları açıkça belli olan küçük çocuklardan, sekiz yaşlarında bir kızı durdurdum.

"Jimmy Dentremont buralarda mı?"

"Herhalde yukarıdadır," dedi.

Kapının yanında benim gibi burada yaşamayanların kullanımı için ziller vardı. Jimmy'nin ismini bulup, iki uzun bir kısa çaldım. Genelde Jimmy Bay Mbele'ye giderken yoluna uzak olmadığı için uğrayıp beni alırdı, ben ona gelmezdim. Fakat bugün onunla konuşmak istediğim bir şeyler vardı.

Zilin yanındaki ekranda belirdi. "Aa, selam, Mia!"

"Selam," dedim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle bir şey konuşmak için geldim. Giyin ve aşağı gel."

"Tamam," dedi. "Üzerime bir şey giyer giymez geliyorum." Düğmeyi kapattı ve görüntüsü kayboldu.

Bir yere oturup onu bekledim. Pek uzun zamandan beri kalmıyordu yurtta, belki bir yıldan bile az. Doğumu, Gemi öjenistinin tavsiyesi sonucu olmuştu –annesi ve babası birbirlerini pek az tanıyorlardı. Annesi onu istemiş ve büyütmüştü. On birine geldiğinde annesi evlenmek istemişti, o da kendi kararıyla yurda taşınmıştı.

"Ayak altında olmak istemedim," demişti bana. "Bazı akşamlar onları ziyaret ederim. Babamı da görürüm, ama nadiren."

Belki de istese annesinin yanına geri dönebileceğini bilmek, yurtta yaşamaktan rahatsız olmamasını sağlıyordu. Buraya Sınav'dan geri gelip kendi dairesine sahip olana kadar kalacak geçici bir yer olarak bakıyordu. Her halükârda onun-

la yurtta kalma konusunda derin konuşmalara dalmadım, çünkü onun hassas noktalarına dokunmaktan çekiniyordum, üstelik kendi hassas noktalarıma da dokunabilirdim. Buna incelik denir ve bir erdem sayılır.

Odada oyun oynayan çocuklar vardı. İskemlemde oturup oyunu izledim. Daha sonra oyunu izleyen insanları izledim, geçen insanları izledim, ama hiç kimse beni izlemedi. Jimmy birkaç dakika sonra aşağı indi, ben de iskemlemden kalktım, gitmeye hazırdım.

Ona merhaba der gibi "Şunu öğrenmek istiyorum," dedim. "Cuma günü benimle gelmek istiyor musun?"

"Nereye?"

"Ne demek 'nereye'?"

"Biliyorsun Mia, sen nereye istersen gelirim. Sadece adını söyle ve yolu göster yeter."

"Şanslısın ki senden büyük değilim. Eğer büyük olsaydım yumruğu yemiştin. Ukalalık yapman gerekmiyor."

"İyi de nereye gidiyorsun?"

"Neden bahsettiğimi bilmiyor musun?"

Kafasını sallayıp, "Hayır," dedi.

Bir gün önce gelen notu çıkarıp açtım. Not, çarşamba günü sağlık muayenesine gitmemi ve cuma günü hayatta kalma dersleri için diğerleriyle birlikte Üçüncü Düzey Kapı 5'te bulunmamı bildiriyordu. Notu Jimmy'ye verdim, o da okudu.

Hayatta kalma derslerimin ilk toplantısı 3 Haziran 2198' de olacaktı. Bir koloni gezegenine inip Sınav'dan geçmeden önce, bir buçuk yıl eğitim alıyorduk. Çocukların hayatta kalma derslerine katılmasını zorunlu tutan bir kural yok; ama hiç kimse kendisine sunulan bu eğitim şansının avantajını kaçırmaz. Hayatta alabileceğiniz iyi dersler çok nadirdir; bu da onlardan biriydi. Bizi gezegene ölmeye bırakmayacaklardı. Bir buçuk yıl eğittikten sonra bırakıp eğitimin ne kadar başarılı olduğunu göreceklerdi.

Her üç-dört ayda bir yeni sınıf açılır; sonuncusu marttaydı, bu yüzden de not şaşırtıcı değildi. Jimmy de kasımda doğ-

duğundan, – bunu ilk tanıştığımızda araya sokuşturmuştu– benimle aynı sınıfta olmak zorundaydı. Açıkçası cuma günü yanımda birinin olmasını istiyordum.

"Bundan haberim yoktu," dedi Jimmy. "Bana da not gelmiş olması lazım. Sana ne zaman geldi?"

"Dün. Bu sabah beni arayacağını düşündüm, ama aramadın."

"En iyisi bunu bir kontrol edeyim. Sen burada kal." Yurtannesini bulmaya gitti ve birkaç dakika sonra elinde benimkine benzeyen bir notla geri geldi. "Buradaymış. Bakmak hiç aklıma gelmemişti, o da hatırlatmayı düşünmemiş."

Jimmy'de beni huzursuz eden bir şey vardı; ama bir şekilde de çok beğeniyordum. Ya da belki garip bulduğum bir şeydi. Jimmy'yi en az iki kez arayıp mesaj bıraktım, birisi beni araması içindi, diğeri ise Bay Mbele'yi görmeye gelemeyecek durumda olduğumu söylemek içindi. İkisinde de mesajı almamış, çünkü ikisinde de mesaj olup olmadığına bakmamış. Bu beni ürkütüyordu. Ama ben kendisini kimin aradığını umursamayan kişileri kıskanırım da. Jimmy çok meşgul olduğundan bu tip şeyleri kafasına takmadığını söyler hep.

Jimmy cuma günkü ilk toplantıya beraber gitme fikrinden hoşlandı. O zamanlar yakın arkadaş değildik –bir rekabet ortamı vardı– fakat birbirimizi tanıyorduk ve Bay Mbele'den beraber ders alıyorduk. Bu yeni durum karşısında da beraber olmak anlamlı göründü.

Bay Mbele'lere doğru giderken, "Grainau'dan geldikten sonra sana ve Bay Mbele'ye anlattığım kardeşleri hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Hani bizim hakkımızda acayip fikirleri olanlar mı?"

"Evet. Söylediklerinden biri bizim her zaman çıplak dolaştığımızdı. Söyledikleri her şeye karşı çıkıyorduım. Acaba burada olup seni ekranda çırılçıplak görselerdi, onlara ne diyebilirdim?"

"Sanırım, tamamiyle haklı olduklarını düşünürlerdi."

"Evet. Ama haklı değiller."

"Bilmiyorum. Çırılçıplaktım, değil mi?"

"Tabii, fakat orası senin odan. Ben de evde çıplak dolaşırım. Onlar bizim hiçbir zaman hiçbir şey giymediğimizi düşünüyorlar."

"İyi de, öyle yapmamamızın bir nedeni var mı?" dedi Jimmy neşeyle ve üzerindeki gömleği çıkartmaya başladı. "Tam onların istediği gibi olabiliriz ve bundan dolayı da daha kötü olmayız, değil mi?"

"Sapıklaşma," dedim.

"Çıplak dolaşmakla sapıklığın ne ilgisi var?"

"Ben senin her şeye ters gitmenden bahsediyorum. Onlar öyle düşünüyor diye pislik mi yiyeceksin? Keşke bu konuyu açmasaydım. Bu sanki münasebetsiz bir şeymiş gibi kafama takıldı."

"Münasebet*siz*," diyerek telaffuzumu düzeltti Jimmy.

"Peki, öyle olsun," dedim. Bunun nedeni kelimeleri okumak fakat nasıl söylendiğini duymamak ve yanlış şeyleri yanlış insanlarla konuşmaktı. Görünüşe göre konuyu Grainau'dan uzaklaştırmak gerekiyordu. Eve geldiğimizde bir hata yapıp Çamuryiyenler hakkındaki fikirlerimi Jimmy'ye ve Bay Mbele'ye söyledim.

"Gerçekten kokuyorlar mıydı?" diye sordu Bay Mbele.

Jimmy ve ben Bay Mbele'nin dairesinde, kanepenin üzerinde oturuyorduk. Defterimde okuma konularımızın ve Bay Mbele'nin önerdiği kitapların isimleri vardı. Savunamayacağım bir şey söylediğimi fark ettim ve tutumumu değiştirdim.

"Kokup kokmadıklarını bilmiyorum. Herkes öyle söylüyor; benim anlatmak istediğim onların tavırlarından hoşlanmadığım."

"Neden?" diye sordu Jimmy.

"Bu ciddi bir soru mu yoksa gıcıklık mı yapıyorsun?"

"Bu benim de ilgimi çekti, Mia," dedi Bay Mbele. Onun soruyla cidden ilgilendiğini, dalga geçmediğini anladım. Bay Mbele bizi hiç birbirimize düşürmeye çalışmazdı.

"Emin değilim. Birbirimizle uyuşamadık. Bundan daha iyi bir nedene ihtiyacım var mı ki?"

"Tabii," dedi Jimmy.

"Eğer böyle düşünüyorsan," dedim, "bana bu kadar zıt gitmenin iyi bir nedenini söyle."

Jimmy omuzlarını silkti, rahatsız olmuş görünüyordu. "Sebebin yok," dedim. "Sana sadece hoşlanmayacağın bir şey söyledim. Aslında ben de Çamuryiyenlerden hoşlanmıyorum. Bal gibi de kokuyorlar demekte ısrar edebilirim eğer istersem."

"Haklısın sanırım," dedi Jimmy.

"Hımm," dedi Bay Mbele. "Ya bu doğru değilse? Ya söylediklerin başkasına zarar verirse ya da başkasına zarar vererek kendini yükseltiyorsan?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Bunun yanlış bir tavır olduğunu kabul etmiyor musun?"

"Ediyorum galiba."

"Benim kişisel görüşüme göre, Kolonistlere kokuyor demek, kendimizin ahlaken üstün ve tamamiyle haklı olduğumuzu kanıtlamak için yarattığımız bir söylentidir. İfade tarzın beni muhtemelen haklı olan tartışmalarına güvenmemeye itiyor. Bu kesinlikle senin için iyi bir şey değil."

Jimmy tartışmayı sürdürdü, "Peki, insanlardan basit nedenlerden dolayı hoşlanılmayabilir, ama onlara adlar takmamaya ne dersiniz?" dedi. "Hoşlanıp hoşlanmamakta serbestsiniz ama iddialarınızı kanıtlamak zorundasınız."

"Bu işi biraz fazla basitleştirmek oluyor," dedi Bay Mbele.

O an için namlunun ağzından kurtulduğumdan, aklıma gelen bir düşünceyi ortaya attım. "Hoşlanmadığınız ama hoşlanmak zorunda olduğunuz insanlarla, hoşlanmamanız gerektiği halde hoşlandığınız insanlara ne demeli peki?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jimmy.

"Şey, diyelim ki sen ve ben her konuda anlaşıyoruz, sana saygı duyuyorum ve asla bana zarar verecek bir şey yapmıyorsun – nedensiz yere birisinin arkasından konuşmak gibi–ama bunlara rağmen hâlâ sana katlanamıyorum. Ya da diyelim ki hiç sevilmemesi gereken biri var –tam bir adi, çıkarı için her şeyi yapabilecek biri– ve ben ondan hoşlanıyorum. Bir insanın yaptıklarıyla, ondan hoşlanmayı birbirlerinden ayırabilir misin?"

Bay Mbele sohbetin gidişatından hoşlanmış olmalı ki gülümsedi. "Peki ya sen onları birbirinden ayırabilir misin?"

"Sanırım ben ayırırım," dedim.

"Ya sen Jimmy?"

Jimmy ayırıp ayıramayacağına karar vermek için bir dakika hiçbir şey söylemedi. Ama cevabını biliyordum, tam o anda kendi kendime bulmuştum. Herkes ayırırdı, yoksa ortada toplumca kabul edilmiş, çekici bir yığın namussuz olmazdı.

Jimmy, "Sanırım ben de ayırırım," dedi.

"Ben bunları ayırmalı mısın demek istiyordum," dedim.

"Ayırıp ayırmaman fark eder mi, diye sormak daha doğrudan bir yaklaşım değil mi?" diye sordu Bay Mbele.

"Yani elinde değilse mi demek istiyorsunuz?"

"Hayır," dedi Bay Mbele. "Benim sorduğum hislerinizin hoşlandığınız ya da hoşlanmadığınız insanlar hakkındaki kararınızı etkileyip etkilemediğiydi."

Jimmy, "Alicia MacReady gibi mi mesela?" dedi. "Söylediklerine göre herkes ondan hoşlanıyormuş. Bu Genel Kurul'un verdiği kararı değiştirebilir mi?"

Alicia MacReady yasadışı bir bebek taşıyan bir kadındı. Bu durumda ne yapılacağı sorusu Meclis'e getirildi, ama orada da kalmadı. Galiba Gemi Genel Kurulu'nun daha merhametli bir karar vereceğini düşünüp, daha Meclis karar vermeden davayı Genel Kurul'a götürmeyi seçti. Meclis de bu seçimi zor ve önemli davalarda olduğu gibi uygun gördü.

Gemi Genel Kurulu Gemi'deki bütün yetişkinlerin bir araya gelmesiydi; İkinci Düzey'de bir anfitiyatroda toplanılır ve oylama yapılırdı. MacReady popüler bir insan olduğundan –ki bunu sadece işitmiştim, yoksa bu olay ortaya çıkana kadar onu ne tanımış ne de adını duymuştum– arkadaşlıklarının Meclis'tekinden daha çok işe yarayacağını umarak Genel Kurul önüne çıkmayı istemişti.

"Bu iyi bir örnek," dedi Bay Mbele. "Bir değişiklik yapıp yapmayacağını bilmiyorum. Toplantıya katılamayacağınıza göre neler olduğunu videodan izlemenizi öneririm. Belki sonra kararı tartışırız. Bununla beraber, bu sadece büyük bir so-

runun bir kısmı. Doğru yolu neyin tayin ettiği sorusunun cevabı ise ahlaktır. Bu hem bir düzenleyiciyi –başıyla Jimmy'yi gösterdi– hem de bir sentezciyi –başıyla beni gösterdi– ilgilendiren bir şeydir. Size başlangıç olarak birtakım isimler vereceğim. Onları araştırın ve hazır olduğunuzda bana haber verin."

Böylece Bay Mbele bize ahlakla ilgili kitaplar okutmaya başladı. Kitap raflarının yanına gitti; not almamız için kitap ve yazar isimleri söyledi: Epikürcüler; Faydacılar, Stoacılar, Güç Felsefesi'ni savunan filozoflar; sofistike olanlar ve olmayanlar; çeşitli okullardan Hümanistler. Bunlar çeşitli din ahlaklarıyla ilgilenen sistemler değillerdi. Eğer tüm bunların tamamen önyargıyla verdiğim basit bir örnekten çıkacağını bilseydim ağzımı bile açmazdım. Belki burada almam gereken bir ders vardır. Öyle olsa bile, bunu hiç öğrenemedim ve hâlâ düşüncesizce ağzımı açıp başımı belaya sokmaya eğilimliyim.

Doktor Jerome'u, 1 Haziran Çarşamba günü görmeye gittim. Kendimi bildim bileli her yıl onu bir kez görürdüm. Orta boyda, şişmanlamaya eğilimli ve doktorların çoğu gibi sakallıydı. Sakalı siyahtı. Çok ufakken ona bunu sorduğumda bana, "Bu ya bize ya da hastalarımıza güven vermek içindir. Ama hangisinin doğru olduğundan emin değilim," demişti.

Beni muayene ederken, her zamanki gibi, yarısı bana yarısı kendine yönelik sürekli açıklamalarla, tizleşmiş alçak bir sesle konuşuyordu. Bunun etkisi –ve galiba amacı– bir binicinin ürkek bir tayı yatıştırırken kullandığı güven verici ses tonunun aynıydı. Bu, Doktor Jerome'un mesleğinin bir parçasıydı.

"İyi, iyi. Sağlam. Sağlıklı. Nefes al. Şimdi ver. İyi. Hımmhım. Evet. İyi."

Bir doktorun söylediklerine ne kadar inanabileceğiniz her zaman bir sorundur –onun da size ne kadarını anlatabileceği konusunda ahlaki problemleri vardır. Fakat Doktor Jerome bana tamamen sağlıklısın dediğinde ona inanmamam için bir

nedenim yoktu. Hayatta kalma derslerine başlayabilmek için herhangi bir tedavi görmeme gerek yoktu. Çok sağlıklıydım.

"Seni görmek bana her zaman iyi geliyor. Keşke buradaki herkes senin kadar sağlıklı olsa. O zaman biraz daha boş zamanım olurdu," dedi.

Bir şey daha söyledi. "Son ölçtüğümden beri yedi buçuk santim uzamışsın. Bu çok iyi."

Yedi buçuk santim. Bunu yapanın babam mı yoksa doğa mı olduğundan emin değildim; ama bunu duymaktan memnun olmadığımı söyleyemem.

8

Jimmy ve ben Üçüncü Düzey'deki Giriş Kapısı 5'te mekikten indik. Burası saat ikide grubumuzla buluşacağımız yerdi. Biz on dakika kadar erken gelmiştik. Mekiğin kapısı açıldı, tam vagondan dışarı çıkmıştık ki başka bir düzeyden çağrılan mekik tıpkı bir asansör gibi kapılarını kapayıp uzaklaşmaya başladı. Düzey-içi hatlar bir-iki adım uzaktaydı, bir sürü araç çağrılmayı bekliyordu.

Mekik odasından dışarı açılan kapı iki kanatlıydı ve her ikisi de açıktı. Üzerindeki levhada GİRİŞ KAPISI 5, ÜÇÜNCÜ DÜZEY: PARK, yazılıydı. Açık kapının ilerisinde ışık, otlar, toprak ve benim yaşımda birkaç çocuk görebiliyordum.

"İşte oradalar," dedi Jimmy.

Üçüncü Düzey birbirinden farklı üç bölgeye ayrılmıştı. Birincisi, tarıma, yiyecek, oksijen ve yetiştirdiğimiz sığırlar için yem üretmeye ayrılmıştı. Suni olmayan tek etimiz sığır etiydi, diğerleri ise yine buradaki fabrikalarda üretilen et kültürleriydi. İkinci bölge parktı. Burada ağaçlar, çiçekler, bir göl ve çayır, piknik yerleri, yürüyüş parkurları ve atla gezinti alanları vardı. Burası, gezegenler keşke böyle olsaydı diyebileceğiniz bir yerdi. Sonuncusu parklara benzeyen ama daha tehlikeli olan vahşi bir bölgeydi. Haritaların da gösterdiği gibi

burada vahşi hayvanlar vardı. Bitki örtüsü kendi halinde büyümeye bırakılmıştı. Avlanmak için tasarlanmıştı; risk almak, yetişkin olmayanları eğitmek için. Daha önce hiç bu bölgeye gelmemiştim, yalnızca tarım ve park alanlarında bulunmuştum.

"Hadi gidelim," dedim.

Önce kapılardan sonra da üç metre filan uzunluğundaki kısa bir tünelden geçtik. Şeffaf kapılar açıldı ve açıklığa çıktık. Dışarıda, ağaçlar, ahırlar, ağaçların arasında bir ağıl ve alttan elli santim kadarı açık, iki metre civarında bir duvarı ve bir metre kadar yüksekliğinde çatısı olan bir bina vardı. Burası malzemeler ve duşlar içindi.

Sadece burada, Üçüncü Düzey'de Gemi'nin büyüklüğünü değerlendirebilirsiniz. Diğer yerlerde karşınızda hep duvarlar vardır, ama burada gözünüz engelle karşılaşmaz, her şeyi görebilirsiniz. Tabanın ve tavanın geminin kenarlarıyla birleştiği noktalar millerce ötedeydi. Tavanın yüksekliği yüz metre kadardı, su serpme aletleri gibi aletleri görebilmek için çok keskin gözler gerekirdi.

Arkamızdaki istasyondan bir mekik tüpü yükselip üstümüzdeki tavanın karanlığında kayboldu. Düzey-içi mekiğin tüpü de istasyondan yeraltına daldı ve görünmez oldu.

Saat hâlâ iki olmamıştı, oradaki çocuklar ağaçların altında durmuş, ağıldaki atları seyrediyorlardı. Aralarında Venie Morlock'u da gördüm. Benden bir ay büyük olduğu için onu gördüğüme şaşırmadım, onunla aynı Sınav grubunda olacağımızı tahmin etmiştim.

Bizden sonra varanlar, mekik istasyonundan çıkmış geliyorlardı. Jimmy'yle ben atları izleyenlere katılmaya gittik. Sanırım ata binmeyi de yüzmeyi öğrendiğim gibi küçük yaşta öğrenmeliydim, ama her nedense öğrenmemiştim. Atlardan korkmazdım ama çekinirdim. Orada çekinmeyen bir kız vardı. Çitten uzanıp demir kırı donlu kızıl bir kısrağı kızdırıyordu.

Yanımızdaki uzun boylu, iri yapılı oğlan ona bakarak, "Çocuklara tahammül edemem," dedi, "Debbie de tam bir çocuk."

Bir dakika geçmişti ki sanki biri bir düdük çalmış gibi metalik bir ses duyuldu. Saatime baktım, tam ikiydi. Malzeme binasının yanında iki kişi duruyordu. Düdüğü olan gençti, yaşı kırk beş civarlarındaydı, pürüzsüz bir cildi vardı ve sabırsızdı.

"Haydi," diyerek sinirli bir el işaretiyle bizi çağırdı. "Hadi buraya gelin."

Orta boylu, koyu renk saçlıydı ve elinde bir liste vardı. Hayatını çeşitli listelerle geçiren biriymiş gibi görünüyordu. Bildiğiniz gibi, ileriyi planlayıp sonra da bu planladıklarını sırayla tek tek işaretleyerek yaşamazsa, hayattan zevk alamayan insanlar vardır.

Etrafına toplandığımızda kâğıdını hışırdattı. Oradaki diğer adam oldukça sakin duruyordu. O da orta boyluydu ama daha ince, daha yaşlıydı; yüzü oldukça kırışıktı ve kıyafeti öteki kadar resmi değildi.

"İsminiz söylendiğinde cevap verin," dedi genç olanı ve isimlerimizi okumaya başladı. Allen, Andersson ve Briney, Robert – bu, çocuklardan hoşlanmayan iri çocuktu; Willson, You ve Yung'la listeyi bitirdi. Yaklaşık otuz isim söylemişti.

Bitirdiğinde öbür adama, "İki eksik var," dedi. "Onlara ikinci bir not gönder."

Sonra da bize döndü ve "Benim ismim Fosnight," dedi. "Bütün Sınav ve Sınav öncesi programların düzenlenmesinden sorumluyum, buna hayatta kalma dersleri de dahildir. Şu anda bu da dahil olmak üzere Üçüncü Düzey'in çeşitli yerlerinde toplanan altı sınıf var. Bu sınıf şu andan itibaren düzenli olarak pazartesi, çarşamba, cuma günleri öğlen 12.30'da burada, Kapı 5'te toplanacak. Salı, perşembe ve cumartesi günleri ise Sınıf Üç burada olacak. Eğer toplantınız okul, özel ders ya da başka bir şeyle çakışırsa, bunu çözecek yolu sizin bulmanız gerekiyor. Belki yeniden programlamanız gerekecek –tabii ki bunu değil diğerini– ya da birini kıracaksınız. Bu işi çözmek kesinlikle size ait. Buraya katılıp katılmamaya kesinlikle siz karar vereceksiniz, fakat şunu garanti ederim ki derslere düzenli katılanlar Sınav'dan sağ dönme şanslarını sı-

nırsız ölçüde artıracaklardır. Sizinki normal gruplardan daha küçük bir grup, bu yüzden daha iyi öğreneceksiniz. Bay Marechal öğretmeniniz olduğu için de özellikle şanslısınız – bizim en iyi altı öğretmenimizden biridir." Kendi küçük şakasına sırıttı.

Bay Fosnight'ın tavrı hızlı ve işadamı gibiydi, sanki kafasındaki işleri tek tek sıralıyordu. Dönüp düdüğü Bay Marechal'e verdi. "Düdük," dedi. Sonra da listeyi verdi. "Liste." Sonra da önünde toplanmış olan bizlere döndü. "Sorusu olan var mı?"

Söyledikleri bize o kadar sert ve hızlı çarpmıştı ki, ona boş boş baktık. Hiç kimse bir şey söylemedi.

"İyi," dedi. "Hoşçakalın!" Listesindeki son maddeyi de tatmin edici bir şekilde halletmiş gibi çekip gitti; sıkıcı ve gerekli ufak bir işten daha kurtulmuştu.

Bay Marechal, Fosnight mekik istasyonuna doğru uzaklaştıktan sonra elindeki düdüğe baktı. Sonra da onu cebine koydu. Listeyi de katlayıp ortadan kaldırdı. İşi bitince kafasını kaldırdı ve gözlerini yavaş yavaş üzerimizde gezdirdi, bizi ölçüp biçmeye çalışıyor olabilirdi. Biz de bizden bir buçuk yıl boyunca sorumlu olacak adama iyice baktık. Çocukların yetişkin-çocuk ilişkisine bakışı, çoğunlukla yetişkinin ne yaptığını bildiği üzerine kurulu olduğundan, bu bakış onu ölçüp biçtiğimiz anlamına gelmiyordu. Eğer o ne yaptığını bilmiyorsa ve çocuk bunu fark ederse işte o zaman kazan kaynamaya başlardı, ama genelde başlangıçta yetişkine güvenilirdi. Bay Marechal'ın ilk bakışta çok etkileyici bir kişilik olmadığını kabul etmeliyim.

"Şey, Bay Fosnight her zaman söylediği bir şeyi unuttu, eğer nasıl olduğunu az çok hatırlayabilirsem bunu onun yerine anlatacağım. Sınav'ın antropolojik bir ismi vardır. Buna 'ergenlik ayini' derler. Bu hayatınızın bir bölümünden diğerine resmi olarak geçme yoludur. Bu bütün toplumlarda vardır. Burada hatırlamanız gereken en önemli şey, bunun yetişkin olmayı anlamlı bir şey haline sokmasıdır, çünkü Sınav'dan geri geldiğinizde sizin için yetişkinlik, kazanılmış bir

şey olacaktır. Bu da Sınav'ı ciddiye alınması gereken değerli bir şey haline sokar," dedi.

Sonra durdu ve dönüp sağına baktı. Hemen herkes dönüp o tarafa baktı. Bay Fosnight dönmüş bize doğru geliyordu. Bay Marechal ona baktı ve soru sorar gibi, "Ergenlik ayini?" dedi.

"Evet."

"Önemli değil. Ben şimdi senin yerine anlatıp bitirdim."

"Oh!" dedi Bay Fosnight. "O zaman teşekkürler." Dönüp tekrar mekik istasyonuna doğru gitti.

Kendisini o kadar ciddiye alıyordu ki, gözden kaybolduğu anda herkes gülmeye başladı. Bay Marechal buna biraz izin verdi ve sonra, "Bu kadar yeter," dedi. "Şimdi de ben kendi adıma size bir şeyler söylemek istiyorum. Ben ve neler yapacağınızı öğretmeye gelen kişiler, size Sınav'ı geçmeniz için bildiğimiz her şeyi öğreteceğiz. Eğer yeterli dikkati gösterirseniz sorununuz olmaz. Tamam mı? Şimdi ilk yapacağım şey, size atlarınızı vermek ve ata binmenin ilk kurallarını öğretmek."

Bay Marechal yavaş konuşan ve grameri iyi kullanamayan bir kişiydi, ama insanlara kendisini dinleten bir çeşit kişisel otoritesi vardı. Cebinden listeyi bile çıkartmadan insanların isimleriyle atların isimlerini söylemeye başladı. Bana çıkan Nincompoop* isminde bir şeydi. Buna gülündü. Jimmy'nin atının ismi Pet'ydi – sondaki "t" yazılıyordu ama isim Fransızca'dan geldiği için okunmuyordu. Venie Morlock, Slats isminde bir at aldı. Rachel Yung da atına kavuştuğunda Bay Marechal'ın üzerinde tünediği çitin çevrelediği ağıla doğru gittik.

"Şu andan itibaren bu atlar sizin," dedi. "Fazla duygusal bağ kurmamaya çalışın. Onlar tıpkı sırtkopter gibi bir yerden bir yere gitmeye yararlar; siz her ikisiyle de eğitim göreceksiniz. Fakat ikisine de ilgi göstermeniz gerekiyor, özellikle de atınıza. At bir hayvandır ve eğer bakılmazsa bir makineden çok daha çabuk kullanılmaz hale gelebilir. Onlara dikkat etseniz çok iyi olur."

* Nincompoop: Ahmak, budala, şaşkın (ç.n.)

Çocuklardan birisi elini kaldırdı. "Evet, Herskovitz?"

Herskovitz bu kadar çabuk fişlenmesine biraz şaşırdı. "Peki de eğer atlar bu kadar boktan şeylerse niye onları kullanmayı öğrenmekle başımıza bela alalım? Bunu öğrenmek istiyorum."

Bay Marechal normalden bile daha yavaşça, "Sana bir sürü neden sıralayabilirim, fakat her şey dönüp dolaşıp bir testi geçmek zorunda olmana dayanıyor," dedi. "Bu testin kesin kuralları var ve bu kurallardan biri de ata binmesini bilmen. Ama bunun canını sıkmasına izin verme oğlum. Bir müddet sonra atlardan hoşlandığını fark edebilirsin."

Çitten atlayıp ağılın içine girdi. "Şimdi size ata binmeyle ilgili ilk bilgileri vereceğim. Ata binmek için yapacağınız ilk şey hayvanınızı eyerlemenizdir."

Çocuklardan biri, "Affedersiniz, ben ata binmeyi biliyorum. Bunun için burada bulunmam gerekiyor mu?" dedi.

Bay Marechal, "Hayır, gerekmiyor, Farmer," dedi. "İstediğin dersi atlayabilirsin. Bu arada bir şey var. Gitmeden önce size göstereceğim her şeyi iyice bildiğinden çok emin ol, eğer atlayıp kaçırdığın bir şey olursa, onu senin için bir daha göstereceğimi de sanma. Eğer istemeden bir şey kaçırırsanız, cömert davranabilirim – ama keyfim yerindeyse. Eğer kendi hatalarınız yüzünden geri kalırsanız, bu arayı da kendi kendinize kapamak zorundasınız."

Farmer, bu durumda bugünlük burada takılıp gelişmeleri izlemeye karar verdi.

Bay Marechal ağıldaki üç attan biri olan demir kırı donlu kızıl kısrağı yakaladı ve ne yaptığını bize göstererek atın başına dizginleri geçirdi. Sonra da üstüne bir battaniye ve çifte kolanlı bir eyer yerleştirdi. Arkasından hepsini çıkardı ve hepsini baştan gösterdi. Bitirdiğinde, "Tamam," dedi. "Şimdi siz deneyeceksiniz. Gidin takımlarınızı getirin ve atlarınızı dışarı çıkarın."

Bunun arkasından, atınızı bulup onu tanımak, koşumların yerini bulmak ve beraberce koşumların atın üzerine yerleştirilebileceği bir durum seçmek için bir kargaşa yaşandı.

Nincompoop kahverengiydi –kestane dediklerinden– ve çok büyük değildi. 1.40'lık omuz yüksekliğiyle, attan çok midilliye benziyordu. Atla midilli arasındaki sınır gelişigüzel çizilmiştir zaten. Daha büyüğü beni daha fazla ürküteceği için, boyu hoşuma gitti. Herkesle beraber sıraya geçmeye çalışırken, korkacak zaman bulamadım zaten; sağımızda hayvanlarımız, solumuzda koşumlarımızla eğri büğrü bir sıra oluşturduk. Bay Marechal önümüzde durmuş ne yapacağımızı söylüyordu.

İlki kötü gitti. Her şeyi bulunması gerektiğini düşündüğüm yere yerleştirdim, ama geri çekildiğimde eyer yerinde durmadı. Bir an için yerinde duruyormuş gibi göründü, ben de rahatlamış bir şekilde etrafa bakındım; ama geri döndüğümde yana yatmıştı. Sıkı gibi görünmüştü, ama kaymıştı işte.

Tekrar denemem gerektiğini düşündüm. Eyeri bağlamak için atın karnından gelen kayış kolanını açtım ve tekrar bağladım.

Bay Marechal sırayı, inceleyip, öğütler vererek geziyordu. Beni tam kolanı sıkıca çekerken gördü.

"Bırak da sana göstereyim," dedi. Nincompoop'un yanına geldi, dizini kaldırdı ve hızla atın sağrısına vurdu. Hayvan "puf" diye ciğerlerindeki havayı boşalttığında kolanı hızla çekip sıkıca bağladı. At toka takılırken sitemli sitemli ona baktı.

"Ona izin verirsen başına çıkar," dedi. "Ondan daha üstün ve sert olduğunu göstermelisin."

Bugünkü ders bitmeden önceki bir saati eyer takıp çıkararak geçirdik. Eve dönerken Jimmy'ye ne düşündüğünü sordum. Mekik vagonunda bizim gruptan altı kişi daha vardı.

"Marechal'ı sevdim," dedi. "Sanırım, iyi bir herif."

Kızlardan biri, "Saçmalığa tahammülü olmayan biri gibi görünüyor," dedi. "Ondan hoşlandım. Demek ki hiç boşa zaman kaybetmeyeceğiz."

Farmer, hani şu ata binmeyi bilen çocuk, o da bizim vagondaydı. "Benim zamanım boşa geçti," dedi. "Bugün benim bilmediğim hiçbir şey göstermedi. İşte ben buna saçmalık derim."

"Sana göre saçmalık olabilir," dedi Jimmy, "ama çoğumuz bir şeyler öğrendik. Zaten her şeyi biliyorsan gelme. O da öyle demişti zaten."

Çocuk omuz silkti. "Belki de gelmem."

Geo Çeyreği'ne giden mekikte Jimmy'ye, "Ben kendi adıma biraz hayal kırıklığına uğradım," dedim.

"Marechal hakkında mı?"

"Hayır. Bütün öğleden sonra hakkında. Daha çok şey bekliyordum."

"Nasıl yani?"

Ona ters bir bakış attım. "Beni her zaman bozmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Ben sadece ne dediğini anlamak istiyorum, tabii eğer bir şey demek istiyorsan."

"Pekâlâ, Bay Ukala, demek istediğim bütün bunların sıradan ve iş icabı göründüğüydü. Daha iyi bir tanımlama olmalı... Yani hiç de dramatik değildi."

"Söylediklerine göre Altıncı Sınıf oldukça sıkıcıymış. Üç-dört ay içerisinde temel eğitimi hallettikten sonrası zevkli olabilir."

Sessizce yolumuza devam ederken bu konuyu tekrar düşündüm. Sonra da, "Sanmıyorum," dedim. "Altı veya Üç, hangi sınıfta olursak olalım hiçbir şeyin değişmeyeceğine bahse girerim. Her şey iş icabıymış gibi aynı kalacak."

"Senin neyin var?" dedi Jimmy sordu.

"Hiç. Artık maceraya inanmıyorum."

"Buna ne zaman karar verdin?"

"Şimdi."

"Çünkü bugün ne heyecanlı ne de dramatikti. Peki Grainau'ya gitmek bir macera mıydı? Buna ne diyorsun?"

"İğrenç bir tadı olan su dolu büyük bir havuza itilmek macera mıdır sence?" diye tahrik edercesine sordum. "Hiç macera yaşadın mı?"

"Sanırım yaşamadım. Ama bu, macera yoktur anlamına gelmez."

"Gelmez mi?"

Jimmy kafasını salladı. "Sana ne olduğunu anlamıyorum. Hiç de havanda değilsin. İddialar üzerine konuşup duruyorsun – iddiaya girerim ki eğer uğraşırsam düzgün, gerçek bir macera hazırlayabilirim."

"Hadi canım, ne olabilir ki?" diye meydan okudum.

Kızıl saçlı kafasını inatla salladı. "Tamam. Şu anda bilmiyorum. Ama bir macera bulabileceğime iddiaya girerim."

"Anlaştık," dedim. "Varım."

Gemi Genel Kurulu yapılırken gerekli eşyaların getirilmesi gibi belirli hazırlıklar vardır – bunun için birisinin oradaki sandalyelerin, masaların, mikrofonların ve benzeri şeylerin düzenlice yerleştirilmesini kontrol etmesi gerekir. Bu angarya herhangi birine yüklenebilir, ama son karar Genel Kurul'u yöneten kişiye bırakılır, yani babama. Sanırım o da Gemi Başkanı olduktan sonraki ilk Genel Kurul'da her şeyin iyi gitmesiyle yakından ilgileniyordu.

Genel Kurul'un Alicia MacReady davasına bakmak için toplanacağı akşam, babam yemeğini erken bitirip İkinci Düzey'e gitti. Zena Andrus o akşam bize yemeğe gelmişti. Uygun ortamlarda ondan hoşlanabileceğimi anladım. Zaman zaman ağlayıp sızlanmaya eğilimliydi, ama bu dünyanın en kötü hatası değildi. En önemlisi, cesurdu.

Yemeği bitirmiş ama daha tatlıya geçmemiştik ki kapı çaldı. Gelen Bay Tubman'dı.

Yemeğin daha bitmemiş olduğunu görüp özür diler gibi bir tonla, "Tam altı buçukta burada olmamı söylemiştin," dedi.

"Tamam Henry, önemli değil," dedi babam. "Bitirmek üzereyim. Tatlının nerede olduğunu biliyorsun Mia. Bitirdiğinizde bulaşıkları yıka ve yerlerine yerleştir."

"Bunu söylemen gerekmezdi," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Bunu sana söylemekten vazgeçeli çok olmadı, alışkanlığım hâlâ devam ediyor."

Tatlı parfeydi. Babam gittikten sonra tatlılarımızı yerken Zena, "Bu Genel Kurul denen şey de ne? Annem ve babam

gidiyorlardı, ama bununla ilgili herhangi bir şey söylemediler."

"Herkes bu konuda konuşuyor," dedim. "Ben senin de bileceğini düşünüyordum."

"Bilmiyorum ama," dedi. "Genel Kurul gibi şeyleri pek umursamam, bahse girerim ki sen de baban Gemi Başkanı olmadan önce hiç umursamazdın."

Tabii ki umursamazdım, ama hiç haberim olmadığı da söylenemezdi. Böylece bildiklerimi ona açıkladım.

"Pek büyük bir şeymiş gibi görünmüyor," dedi Zena. "Her zaman için bebekten kurtulabilirler. Çocuğu olsaydı bile bunu yanına bırakmazlardı ne de olsa. Bir bardak suda fırtına koparmak gibi bir şey."

"Bu bir ilke meselesi," dedim.

Zena omuz silkip ikinci parfesini yemeye koyuldu. Olaylar ona her zaman bana olduğundan daha basit görünüyordu."

Sofrayı öylece bırakıp kalktıktan sonra Zena, "O gürültüyü çıkarman gerekiyor mu?" diye sordu. Odamda yerde oturmuş, bebeklerimden birini sistemli olarak parçalara ayırıyordu. Zaten bu bebek parçalara ayrılmak için yapılmıştı, tabii dikkatle, çünkü eski ve yıpranmıştı.

Bebek Rus yapımıydı ve biz Dünya'dan ayrıldığımızdan beri bizim ailedeydi. Tahtadan yapılmıştı ve parçalanabiliyordu. İçinde de parçalara ayrılabilen daha ufak bir bebek vardı. Toplam birbirinin içine geçmiş on iki bebekten oluşuyordu. Oynayarak uzun zaman geçirebileceğiniz bir şeydi.

Yatağımın üzerinde bağdaş kurup oturmuş, birkaç ay evvel bulduğum pirinç kavalı çalmaya uğraşıyordum. Parmaklarımı daha karışık bir şeyi çalacak kadar hızlı hareket ettiremediğimden çaldığım melodi oldukça basitti. Ama hiç de eleştirdiği kadar kötü çalmıyordum.

"İçinde hiç müzik olmayan ve tatlı seslerin ahengiyle duygulanmayan kişi..." dedim ve gerisini hatırlamak için gözlerimi kapattım. "...hainliklere, tuzaklara, bir de ... bilmemneye layıktır."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu Shakespeare'den bir alıntı."

"Eğer bunu bana söylüyorsan," dedi Zena, "ben müzikten oldukça hoşlanırım."

Kavalımı gösterdim. "Bu da müzik işte."

"Daha iyi çalana kadar tek başına çalışman gerek."

Ayağa fırladım, kavalımı bir kenara koydum, sonra da ekrana ulaşmak için yerdeki Zena'nın üzerinden atladım. "Boş ver, zaten Genel Kurul zamanı geldi." Ekranda genel kanalı ayarladım.

Zena ters bir bakış fırlattı. "Bu gereksiz şeyi izlememiz gerekiyor mu?"

"Jimmy ve benim izlemem gerekiyor," dedim.

"Jimmy Dentremont mu?"

"Evet."

"Onunla beraber oldukça çok zaman geçiriyorsun değil mi?"

"Biz aynı özel öğretmendeyiz ve aynı hayatta kalma derslerini alıyoruz," dedim.

"Oh!" dedi Zena. Bebekleri üst üste takmaya başladı. "Ondan hoşlanıyor musun? Bana yalnız kendini düşünen biriymiş gibi görünüyor."

"Bilmiyorum," dedim. "Parlak bir zekâsı var. Kabul etsem de etmesem de...."

Yere oturup sırtımı yatağa dayadım. Ekranda Genel Kurul'un toplanmak üzere olduğu görülüyordu.

"Genel Kurul ilginç olmazsa kapatabiliriz," dedim.

Sonraki iki saat boyunca Genel Kurul'u izledik. Herkes konunun aslını biliyormuş gibi görünüyordu. İki taraf da kendi davalarını ortaya koydular, sonra izleyenlerden gelen sorular cevaplandırıldı, tanıklar çağrıldı, yeni sorular yöneltildi ve en sonundan oylama yapıldı. Babam, Başkan olarak, tartışmaya katılmadı.

Bay Tubman Gemi'nin, diğer bir Meclis üyesi olan Bay Persson ise karşı tarafın savunmasının sözcüsüydü. Şahitler arasında Gemi Öjenisti, konu hakkında yasal bilgi veren bir

avukat, kendi adına konuşan Alicia MacReady ve onun tarafında olan birkaç tanık vardı.

Meclis üyeleri ve tanıklar anfitiyatronun merkezindeki bir masada oturuyorlardı. Gemi'nin bütün yetişkinleri merkezin etrafında daire şeklinde yükselen, kendilerine ayrılmış yerlerde oturuyordu ve eğer isterlerse konuşabilirlerdi. Genel Kurul'un saatlerce sürmesi olasıydı ama sürmedi. Bu babamın işiydi. Genel Kurul'u tanıkların boşboğazlıklarını engelleyip konuşmalarını hızlandırarak ve iki tarafa da eşit süre vererek yönetti. Babamın Gemi Başkanı olarak işi adil ve tarafsız olmaktı, bu davadaki gerçek fikirlerini bilmeme rağmen gördüğüm kadarıyla da öyleydi. Bay Tubman onun adına konuşuyordu.

Gerçekte MacReady tarafının ortaya koyacağı hiçbir şey yoktu. Tek yapabilecekleri hoşgörüye sığınmaktı. Alicia MacReady, konuşma sırası ona geldiğinde ağlamaya başladı ve babam onu durduruncaya kadar devam etti.

Bay Persson, "Hepimiz yapılanın aptalca bir şey olduğunu kabul ettiğimize göre, daha fazla söylenecek bir şey var mı? Alicia MacReady, Gemi halkından biridir. Sınavı geçtiğine göre en az diğerleri kadar bu gemide yaşamaya hakkı var. Aptalca bir şey yaptığı kesin ve bu çocuğu aldırtmak da basit bir şey. Ne kadar zor bir durumda olduğunu gördünüz. Böyle bir şeyin tekrarlanmayacağı da ortada. Bu çılgın bir anda yapılmış bir hataydı ve şimdi derin bir pişmanlık duyuyor. Neden bütün bu insanların önünde küçük düşmesinin yeterli bir ceza olduğunu kabul edip bu davayı düşürmüyoruz?"

Bay Tubman sırası geldiğinde, öncekinden çok daha canlı bir şekilde konuştu. "Eğer başka bir şey söylenmeyecekse, birkaç düzeltme yapmak istiyorum. Eğer Bay Persson'un insanlar önünde küçük düşmek demeyi seçtiği bu şey bir cezaysa, bu kendi kendini cezalandırmaktır – bunu dikkate almayın. Bayan MacReady'nin davası Meclis'in önünde çözümlenecekti. Bunu Genel Kurul'a getirmek onun kendi seçimidir. İkincisi onun pişmanlık dediği şey. Suç ortaya çıktığında en

kolay yapılacak şey pişman olmaktır – bunu da dikkate almayın. Çılgın bir anda yapılan hata mı? Kabullenmek oldukça zor. Bayan MacReady hamile kalabilmek için bir aydan fazla bir süre doğum kontrol haplarını almadı. Buna çılgın bir an demek oldukça zor – dikkate almayın. Düzeltmelerin dışında, başka bir şey daha var. Bu basit bir prensip meselesidir. Biz düşman denizlerde dolaşan güvencesiz, küçük bir gemiyiz. Hayatta kalmanın ve yaşamımızı sürdürmenin dikkatle incelenmiş yollarını bulduk. Eğer dikkatle incelememiş olsaydık, hayatta kalamazdık. Alicia MacReady bir seçim yaptı. Gemi Öjenisti'nin ona izin vermediği beşinci çocuğa sahip olmayı seçti. Bu, Gemi ile çocuk arasında bir tercihti. Alicia MacReady seçimini yaptığında kaçınılmaz sonucun farkındaydı. Eğer bununla yüzleşip, onun da sonucu kabul etmesine yardımcı olmazsak, ona ya da kendimize haksızlık yapmış olmayacak mıyız? Biz barbar değiliz. Ne Bayan MacReady'yi ne de onun doğmamış çocuğunu öldürmek niyetinde değiliz. Bizim teklifimiz ona seçtiğini vermektir, bu da Gemi değil, çocuğudur. Ben onu en yakın Koloni gezegenine bırakıp, iyi şanslar demeyi öneriyorum."

Bu olası bir idam kararını söylemenin iyi bir yoluydu. Ama Bay Tubman haksız da değildi – bunu o istemişti.

Hemen arkasından oylama yapıldı. 7.923 kişi kalması lehine oy verdi. 18.401 kişi ise sürgün lehine.

Alicia MacReady bir histeri kriziyle bayıldı. Bay Persson ve Alicia'nın arkadaşları etrafına toplandılar. Diğer insanlar büyük salonu terk etmeye başladılar, onları bekleyen işleri vardı.

Kalkıp ekranı kapattım. "Sen olsaydın nasıl oy verirdin?" diye sordum.

Zena kafasını kaldırıp, "Bu tip şeylerden fazla anlamam," dedi. Davayı dikkatinin yarısını vererek izlemişti. "Onu Koloni gezegenine bıraktıklarında yanına at, silah, sırtkopter gibi herhangi bir şey vermeyecekler, değil mi?"

"Sanmam."

"Peki de bu çok acımasız değil mi?"

"Bay Tubman'ın dediği gibi, uymamız gereken kurallar var. Eğer insanlar bu kurallara uymazlarsa burada kalamazlar. Genel Kurul'un bu davayı oylamasına izin vererek ona iyilik bile yaptılar."

Zena acı acı baktı ve "Baban eve geldiğinde sofrayı böyle bulursa ne yapar?" dedi.

"Oh! Aman Tanrım!" dedim. "Unutmuştum."

Ufak tefek, sıkıcı işleri halletmek uzun sürmese bile sık sık sonraya bırakırım. Sofrayı tamamen unutmayı başarmıştım.

Ben bulaşıkları yıkayıcıya atarken, yanımda dikilen Zena, "Niye kurallara bu kadar sıkı bağlısın?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kuralları o kadar ciddiye alıyorsun ki hiçbir hataya izin vermiyorsun. Şimdi şu MacReady adındaki kadın ölecek."

Bulaşıkları sokuşturmayı durdurdum ve ona baktım. "Ben oy bile kullanmadım. Aldıkları kararla da hiçbir ilgim yok."

"Bundan söz etmiyorum," dedi ama neden söz ettiğini de söylemedi.

Daha on dakika geçmemişti ki babam geldi. Ona işlerin umduğu gibi gidip gitmediğini sordum, o da evet dedi.

"Bulaşıkları hallettim," dedim.

Babam da, "Bundan bir an bile şüphe etmemiştim," dedi.

Bay Mbele'yle ikinci buluşmamızda, ona kararın umduğu gibi çıkıp çıkmadığını sordum.

"Şaşırmadım," dedi. "Gemidekilerin çoğunluğu babanın bakış açısını paylaştılar. Zaten bu yüzden Başkan."

9

Gemi'de mevsimlerden bahsetmek anlamsız gibi görülebilir ama bunu hep yaparız; mesela temmuz, ağustos ve eylül "yazdır". Bu bana on beş-on altı yaşlarındayken gezegenlerin hava durumlarını etkileyen etkenleri inceleyene kadar hiç tuhaf gelmemişti. Bir gün, oturup bu çok sık kullandığımız terim-

lerin anlamlarını ciddiyetle düşündüm. Açıkça görülüyordu ki bunlar zaman içinde hava durumlarıyla ilgili anlamlarını kaybetmişlerdi ve şimdi sadece yılın bölümlerini anlatıyorlardı – bunun için Eski Dünya Yılı'nı kullanmamız oldukça saçmaydı, ama gene de biz hâlâ onu kullanıyoruz.

Bu konudaki şaşkınlığımı bir arkadaşıma açtım. (Bu kitapta birçok kez bahsi geçtiğinden, adını söylemek istemiyorum – o kadar sıkıntılı ki bir de burada onun aptallığından söz edemezdim.) "Gemi'de kasıma sonbahar denmesinin nedeninin, insanların çoğunun kuzey yarımküreden geliyor olmasından kaynaklandığının farkında mısın?"

"İyi de, bunun aslını öğrenmek istiyorsan bütün yapacağın kütüphaneden orijinal Gemi Listesi'ni almak," dedi.

"Ama bunun ilginç bir şey olduğunu düşünmüyor musun?" dedim.

"Hayır," dedi.

Belki kastettiğim aptallık değil de kavgacılıktı.

Her neyse, on iki yaşımın yazı geçti. Onu bir yığın farklı konudan oluşmuş, çok faal bir tek olay gibi hatırlıyorum ve olayların hangi sırada olduğundan emin değilim. Bir sıra yaratabilirdim, ama hiçbiri bir merkez oluşturmadığından, yapmayacağım. Mesela o yaz ilk adet kanamam oldu – bunu sadece büyümeye başlamamın önemli bir işareti olarak aldım ama bu konuda söyleyebileceğim tek şey de bu. Sonra dans dersleri vardı. Dans derslerinde ne yaptığımızı merak edebilirsiniz, ama onlar gerçekte Hayatta Kalma Dersleri'nin bir parçasıydı.

Bay Marechal, "Bunu eğlence ya da komiklik olsun diye öğrenmiyorsunuz," dedi. "Bu çok ciddi. Kendi ayağınıza takılıp düşebilirsiniz. Ellerinizi nereye koymanız gerektiğini bilmiyorsunuz. Bir an içinde doğru şeyi yapmanız gereken bir durumda en önemli unsur, yerinde bir harekettir. Vücudunuzun sizin için çalışmasını istersiniz, sizin aleyhinize değil. Size sadece dans dersleri verecek değilim, size gergef öğreterek işe başlayacağım."

Biz sadece gergef öğrenerek kalmadık, dans dersleri, göğüs

göğüse kavga eğitimi ve silah eğitimi de aldık ve bunların hepsindeki öğretmenimiz Bay Marechal'dı. Bize silah çekip onları düşüren insanların, attan düşenlerin (benim de başıma birkaç kez geldi), müthiş bir korku içinde olan insanların filmlerini gösterdi. Filmler, mesela, dikkat etmezseniz yerin ayağınızın altından çöküp gideceği, tuzaklı bir parkurda çekilmişti. Tutabileceğiniz bir ip olabilirdi ya da sadece bileğinizi kırmadan düşmeniz gerekirdi. Yaz sonunda Altıncı Sınıf'tan Beşinci'ye geçtiğimizde biz de tuzaklı parkurlara gitmeye başladık. Bunun temel amacı bize özel bir beceri kazandırmak değil, zor durumlarda sakin ve zekice hareket etmemizi öğretmekti. Bize özel şeyler de gösteriliyordu ama bu eğitimin temel amacı değildi.

Bütün bunlar eğitimin baştan sona sadece iş icabı olduğunu düşünmemin yanlış olduğunu gösterdi bana. Hayatta Kalma Dersleri ciddiydi, iş icabı gibiydi, ama aynı zamanda zekice ve ilginçti. Hayatta Kalma Dersleri'nde yaşayamadığımız tek şey maceraydı, ama macera tutkum çok kısa sürdüğünden artık canımı sıkmıyordu.

Derslerde bir yığın yeni arkadaşım olmuştu ve zamanımın çoğunu onlar almaya başladığından Zena Andrus gibi insanları daha az görmeye başladım. Mary Carpentier'yi bir daha gördüm, ama birbirimize söyleyecek önemli bir şeyimiz olmadığını fark ettik ve göründüğü kadarıyla birbirimizi bir daha hiç aramayacaktık.

En önemlisi, otuz bir kişilik sınıftan çıkan altı kişilik çekirdek bir gruptu. Orada tam bir dostluk var demek zordu, çünkü bu grupta en iyi arkadaşlarımın bir kısmı yoktu, öte yandan Venie Morlock oradaydı. Sadece bir gruptu işte. Gerçekte olmayan bir maceranın içinde beraber hareket ediyorduk. Jimmy'nin ısrarıyla, bir grup çocuğu alıp Altıncı Düzey'e çıkardım ve bütün bir gün etrafı araştırarak geçirdik. Benimle gelenler Venie, Jimmy, Helen Pak, Riggy Allen ve Attila Szabody'di. Attila ve Helen ve sanırım ben ve Jimmy özel arkadaşlardık. Riggy, Attila'nın iyi arkadaşıydı ve Helen'le Riggy' nin ikisi de Venie'de bir şeyler buluyorlardı. Grubu bir arada

tutan bunlardı ve Altıncı Düzey'e yaptığımız gezi –sanırım bu diğerlerinin bir kısmı için bir çeşit macerayken benim için eğlenceydi– yeni bir bağ oluşturdu. Birbirimizi genelde Hayatta Kalma Dersleri'nden sonra bir-iki saat ve bazen de hafta sonları görüyorduk. Diğerlerinden de zaman zaman aramıza katılanlar oluyordu, ama onlar sadece arada bir takılıyorlardı.

Bir gün Hayatta Kalma Dersi'nden sonra Beşinci Düzey'deki Lev Çeyreği'nin Ortak Salonu'nun yemekhanesinde oturuyorduk. Mekikle Kapı 5'ten hiç de uzak değildi ve hepimize uygun, merkezi bir noktaydı. Birkaç mekik değiştirerek hepimiz kolayca evlerimize varabilirdik. Lev Çeyreği'nde hiç kimseyi tanımıyor, etrafta yolumuzu da kolayca bulamıyorduk, ama burada her zamanki köşemizde bir yerimiz vardı ve bir süre sonra artık kendimizi yabancı hissetmemeye başladık.

Eksik kişi Jimmy'ydi. Geçen hafta boyunca, dersten sonra, şikâyet ede ede, söylene söylene bir yerden bir yere koşturup durdu – sanki küçük bir işi vardı ve ne olduğunu söylese çarpılacaktı; bir yandan da bu durumdan müthiş hoşlanıyordu.

Önümdeki kâğıdı karalayarak kafamdaki bir fikri uygulamaya çalışıyordum. Oturduğumuz masanın üzerinde yiyecek ve içecekler vardı ama pek fazla değildi. Çoğumuz masanın üzerine yayılmış konuşuyorduk. On dört yaştan küçükler bölümünün solundaki köşeye konmuş kırmızı örtülü her zamanki masamızdaydık.

Hep beraber, cumartesi sabahı, eğer yeterli oyuncu bulursak Attila'nın evinin bulunduğu Dördüncü Düzey'deki Roth Çeyreği'nde yapacağımız futbol maçını konuşuyorduk.

Zaman içinde gerçekten çok yol aldığımı düşünüyordum –pek uzun zaman da olmamıştı– ama eskiden beni bulmak için bizim çeyrekteki hoparlörlerden basit bir çağrı anonsu yapmak yeterdi. Daha önce olduğum kadar eve bağlı değildim artık.

"Jimmy oynayacak mı?" diye sordu Attila. Aramızda en büyük olmasına rağmen oldukça sakin bir çocuktu. Genelde çok konuşmazdı, arkasına yaslanır ve zaman zaman tamamiy-

le şaşırtıcı bir yorumla araya girerdi. Bu durumun en şaşırtıcı tarafı da zeki ve akıllıca bir şey söyleyebilecek biri gibi görünmemesiydi.

"Mia sorsun," dedi Helen.

"Tamam," dedim. "Söylerim seni arasın. Tabii o uğraştığı her ne ise, onunla çok meşgul değilse, oynamak ister herhalde. İyi bir bektir." Sonra da dikkatimi karalamalarıma çevirdim.

"Orada ne yapıyorsun?" diyerek kâğıdı kaptı Riggy. Köfte diye tanımlayabileceğim biridir – hayatta en sevdiğim kişi de sayılmaz. Hiç kontrolü olmayan, aklına ilk geleni o anda anlam taşısa da taşımasa da yapan, sonra da, eğer gerekliyse, gerçekten üzülen insanlardan biri. Ne salak, ne sakar, ne de kabiliyetsizdi – sadece sağduyusu yoktu.

"Peki, bu ne demek oluyor?" diye kâğıdı göstererek sordu. Masanın onun tarafında oturan Helen ve Venie de kâğıda baktılar.

Bir sürü denemeden sonra, çizdiğim şey avucunun içinde düzgün bir ok tutan bir yumruğa oldukça benziyordu. Ben sanatçı değilim; gerçeğe uygun bir resim yapmak için kendi elime gizli gizli bakmam gerekmişti. Ama oku çizmeyi bir modele bakmadan başarmıştım.

Kâğıdı kapmaya çalıştım, ama Riggy onu yetişemeyeceğim bir şekilde tutuyordu. "Hu-hu," deyip kâğıdı masanın öbür ucundaki Venie'ye verdi. O da bir yandan benim kapmamam için dikkat ederken, bir yandan da çatık kaşlarla resmi inceledi.

Omuz silkip, "Eğer merak ediyorsanız o, manası olan bir resim. Bir çeşit resimli espri," dedim.

"Resimli bir bilmece mi?" diye sordu Attila.

"Sanırım öyle."

"Bırak da bir de ben bakayım," deyip Venie'den aldı.

"Anlayamadım," dedi Venie. "Elin içinde bir ok."

"Bir yumruk," dedi Riggy. "El kapalı."

Usançla, "O benim soyadım," dedim. "*Have arrow* [Ok al] – Havero."

"Oh, hayır," dedi Venie. "Ne bayağı!"

Helen, "O kadar da kötü değil. Bence oldukça akıllıca bir fikir."

"'Benim o, kimsenin hoşuna gitmese de,'" diye bir alıntı yaptım.

Venie bana iğrenç bir bakış attı. "Gösteriş yapıyorsun değil mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Mia özel öğretmeninin isteğiyle Shakespeare okuyor," dedi Helen. "Dizeleri ezberliyor, hepsi bu."

Riggy çizimi geri aldı ve tekrar baktı. "Biliyor musun, bu iyi bir fikir. Acaba ben de kendi soyadımdan bir şey çıkarabilir miyim?"

Bir süreyi bütün isimler üzerinde çalışarak geçirdik. Çok kolay olmuyordu. Helen'in soyadı olan Pak'ı biraz uzatıp "pack"[çanta] yaptık ve onun için bir sırt çantası çizdik– ama tam eşsesli olmadı. "Szabody" ve "Allen" ise oldukça zordu.

Riggy ne yaptığını hiç kimseye göstermeden, birkaç dakika boyunca kendini tamamen kaptırıp gitti ve sonra, "Bir tane buldum," dedi. Zafer kazanmışçasına üzerinde bir sürü kilit çizilmiş bir kâğıdı gösterdi. "More-lock," [daha çok kilit] dedi.Venie'nin soyladı Morlock'tı. "Anladınız mı?"

Anladık ama hoşumuza gitmedi. Çok dolambaçlı bir yoldu bu.

Ben de aynı isim üzerinde çalışıyordum. İyiye yakın, insansı bir maymun çizdim

"Bu da ne?" diye sordu Attila.

"Bu da Morlock," dedim.

Venie beğenmedi, Riggy ise anında itiraz etti. "Bunun Morlock'la ne bağlantısı var?"

"Bunu *Zaman Makinesi* isimli eski bir romandan çıkardım. Orada Morlock denen, yeraltında yaşayan bir grup canavar yaratık vardır."

"Uyduruyorsun," dedi Venie.

"Hayır," dedim. "Kitaba sen de bakabilirsin. Alfing'deyken okumuştum, tek yapacağın bir kopyasını istemek."

Venie çizime bir daha baktı. Sonra, "Tamam," dedi. "Ba-

kacağım. Belki onu kullanabilirim bile."

Bu konuyu ortaya atarak biraz kabalık yaptığımdan, böyle demesinden neredeyse hoşlandım. Eğer benim soyadım Morlock olsaydı, insana benzeyen maymun fikrini kendim için kullanabilirdim, ama Venie'nin bu fikri hazmedeceğini hiç beklemiyordum. Nesnel diyemesem de, en azından kendine dışarıdan bakabiliyordu ki bunu ondan ummazdım.

Tam o sırada Attila, "İşte Jimmy geliyor," dedi.

Jimmy Dentremont masaların arasından geçti, yan masadan boş bir iskemle kapıp, yanıma oturdu.

"Selam," dedi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Helen hepimiz adına. Helen çok çok çarpıcı bir kızdır. Sarı saçları ve çekik gözleri vardır. Bu da çok ilginç bir karışım.

Jimmy omuz silkti ve resimleri gösterip, "Bunlar da ne?" diye sordu.

Ona açıkladık.

"Oh!" dedi. "Bu oldukça kolay. Kendim için hemen bir tane yapabilirim." Bir kalem kaptı ve iki dağ çizdi, sonra da aralarına bir çöp adam figürü koydu.

Hepimiz ona anlamsız anlamsız baktık.

"Benim soyadımın anlamı 'dağların arası'," diye açıkladı.

"Öyle mi?" dedi Riggy.

"Fransızca'da."

"Fransızca bildiğini bilmiyordum," dedim.

"Bilmiyorum ki. Orijinalinin Fransızca olduğunu bildiğimden, soyadımı araştırdım."

"Bak sen," dedi Attila. "Acaba benim soyadımın da Macarca'da bir anlamı var mı?"

Jimmy boğazını temizledi, etrafa bakındı ve bana döndü, "Mia, benim bir macera bulmam konusundaki iddiamızı hatırlıyor musun?" dedi.

"Evet."

"İyi; bir tane buldum. Son günlerde üzerinde çalıştığım şey buydu."

Helen, hemen ne hakkında konuştuğumuzun bir açıkla-

masını istedi. Ben de maceranın ne olduğunu Jimmy'ye sorana kadar, açıklamasının bitmesini beklemek zorunda kaldım.

"Peki de ne üzerine iddiaya girdiniz?" diye sordu Riggy.

Jimmy bana sorarmış gibi baktı. Sonra da, "Bunu kararlaştırdığımızı sanmıyorum," dedi. "Doğru hatırlıyorsam, bir macera bulduğumda, Mia sonuna kadar ona katılacaktı."

Herkes bana baktı ve ben de, "Tamam. Doğru," dedim.

"Tamam o zaman," dedi Jimmy. "İşte macera: Gemi'nin dışında yürüyeceğiz. Gemi'nin dış yüzünün üstünde."

"Tehlikeli değil mi?" diye sordu Helen.

"Bu bir macera," dedi Jimmy. "Maceralarda tehlike öğesi vardır, korku ve bir yığın şeyle savaşılması gerekir."

"Gemi'nin dışı tehlikeli mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye kabullendi Jimmy. "Dışarısının nasıl olduğunu bilmiyorum. Denedim ama bir bilgi bulamadım. Bunu bulmak da eğlencenin bir parçası olacak. Dışarı çıkmak için elbise ve dışarı çıkacak bir yol bulmalıyız. İkisi de kolay olmayacak."

"Ben de gelmek istiyorum," dedi Riggy.

Jimmy kafasını salladı. "Bu sadece Mia ve benim için. Yardıma ihtiyacımız olacak, eğer yardım etmek isterseniz seviniriz."

Masanın etrafındaki çocuklar birbirlerine bakındılar ve hep beraber başlarıyla onayladılar.

Altımız da tek bir vücut gibi Birinci Düzey'deki bir koridorda yürüyorduk. Jimmy bir-iki adım önden yürüyüp yolu gösteriyordu. Kendine ait bir amaçla uğraşan bir grubun parçası olmakta farklı bir şey vardı, heyecan verici, farklı bir şey. Melodramatik de olsa, yüzde doksanı uydurma da olsa eğlenceliydi. Ben kendi adıma eğleniyordum; sanırım diğerleri de. Arkamıza gizli gizli bakmaktan kendimi çok zor alıkoyabildim, çünkü bu bakışların oynadığımız oyunda bir yeri varmış gibi görünüyordu.

Jimmy yarım dönüp, eli ile ileriyi ve solu işaret etti. "Oralarda bir yerde."

Orada bir metre kadar derinlikte küçük bir girinti ve di-

binde de hiçbir özelliği olmayan işaretsiz siyah bir kapı vardı. Bu bizim dünyamızda normal değildir – insanlar çoğunlukla çevrelerini hayat dolu ve kendine özgü yapmak için oldukça çok ilgi gösterirler. Bu sebepten Gemi, oldukça renkli, yaşanacak bir yerdir. Bunun gibi ne dizaynı ne de dekorasyonu olan siyah bir kapı, açıkça, yanına yaklaşanlara "Uzak dur" der gibidir.

"Dışarı açılan hava kilidi bu kapının arkasındaki odada," dedi Jimmy.

Kapının ortada görünen tek bir elektronik anahtar deliği hariç, ne bir sürgüsü, ne bir kolu, ne bir düğmesi, ne de bir mandalı vardı – bu tip anahtarlar içeri sokulduğunda belirli bir frekanstan bir sinyal verir ve kapı açılır.

İçimizde elektronik hakkında biraz bilgisi olanlar Jimmy ve Attila'ydı. İkisi beraber kapıyı dikkatle incelediler.

Bir dakika sonra Attila, "Bu sadece göstermelik bir kilit," dedi.

"O da ne?" diye sordum. Kapının önündeki ikilinin etrafını bir yarım daire gibi çevrelemiştik.

"Bu kilit sadece kapıyı kapalı tutup insanların onun kapalı olduğunu görmelerini sağlar, hepsi bu kadar," dedi. "Biraz uğraşırsam, açabilirim."

Jimmy, "Gelecek cumartesiye kadar açabilir misin – yarından itibaren bir hafta sonraya?" diye sordu.

"Tabii, kesinlikle."

"O zaman haydi plan yapalım. Helen? Sen Attila'yla birlikte ol. Ona erketelik yap ve etrafta dolanırken yakalanıp her şeyi rezil etmemesini sağla."

Sonra da geri kalan üçümüze döndü. "Tamam, hadi gidip elbiseleri nasıl alacağımıza bakalım."

Helen, "Ama ben de gelemez miyim? Bir şey kaçırmak istemiyorum."

Jimmy içimizdeki en ufak tefek ikinci kişi olmasına rağmen istediğinde grubu yönetmesi oldukça ilginçti. Bu doğal liderlik özelliği gibi bir şeydi.

Jimmy, "Birisinin erketelik yapması gerekiyor," dedi. "Yi-

ne de biz dışarı çıkarken sen de burada olacaksın. Tek kaçıracağın şey elbiselerin çalınması olacak."

Bir sonraki durağımız olan Tamirhane'ye gitmek için kestirmeden Mühendislikler'den geçtik. Bu bizi uzun bir yoldan kurtardı. Dördümüz de ana koridordaki ofislerin önünden geçerken oldukça gürültü çıkarmış olmalıyız ki, birdenbire yaşlı bir kadın arkamızdaki kapıların birinden fırladı.

"Durun bakalım," dedi.

Geriye döndük. Kadın oldukça yaşlıydı; kısa boylu, geniş omuzlu ve beyaz saçlıydı. Yüz yaşının epey üzerinde olduğu açıktı, belki de en az Bay Mbele kadar yaşlıydı. Üstelik son derece huysuz görünüyordu.

"Peki, burada ne yapıyorsunuz da bu kadar gürültü çıkarıyorsunuz? Belki farkında değilsiniz ama burada yapılan önemli işler var."

Jim huzursuzca sadece Tamirhane'ye gitmek için buradan geçtiğimizi ve herhangi bir rahatsızlık vermek istemediğimizi söyledi.

"Burası sokak değil," dedi. "Eğer Mühendislikler'de işiniz yoksa burada olmamanız gerekiyor. Siz çocuklar çok münasebetsiz oluyorsunuz. Söyleyin bakalım, niye Tamirhane'ye gidiyorsunuz?"

Jimmy ve ben, Venie ve Riggy'nin tam arkasında duruyorduk ve soru Jimmy'ye yöneltilmişti.

"Bir okul projesi için," dedi Jimmy.

"Doğru," diye katıldım.

Bakışı diğer ikiliye döndü. "Ya siz?"

Ortadaki şeyi söyleyeceğine Riggy, "Biz onlarla beraberiz," dedi.

"Tamam," diye yaşlı bayan tersledi. "Siz ilk iki kişi devam edin, ama bir daha buradan geçmeyin. Diğer ikiniz de evinize geri dönün."

Venie ve Riggy çaresizce bize baktılar fakat sonra geri dönüp istemeye istemeye diğer yoldan gittiler. Yaşlı bayanın onları kovalama hakkı yoktu, ama tavrı o kadar sert ve tartışılmazdı ki bir kelime bile edemedik. Jimmy ve ben, o daha baş-

ka bir şey söylemeden hızla yolumuza daldık, yaşlı bayan iki grubun da söylediklerine tamı tamına uyduklarını görene kadar bizleri izledi.

Tamirhane'nin kokusu çok ilginçtir. Tamirhane ve Onarım kendilerinden çok daha büyük olan Mühendislikler'le çevrelenmiş gerçekten küçük bölgelerdi. Mühendislikler'de ofisler, büyük makineler vardır ve büyük projeler yapılır. Mühendislikler'in düzenine, kaynaklarına ve personeline sahip olmayan Tamirhane ve Onarım, tıpkı bir köpeğin kuyruğunun ucu gibidir. Tamirhane, içinde geçitler, raflar, tezgâhlar ve masalar bulunan, sevimli bir dağınıklıkta, kalabalık bir odadır. Haftalarca ya da aylarca etrafı dolaşıp bir şeyler aradığınızda her zaman yeni ve ilginç bir şey bulursunuz. Çevre, rastladığım en esrarengiz ve tanımlanamayan kokuyla sarılıdır. Sadece koku bile boş zamanlarınızı orada geçirmeyi istemenize yeterdi.

Tedbirlice içeri baktık. İçeride çalışan ve etrafta dolaşan iki teknisyen vardı.

"Gel," dedi Jimmy. "Buralarda bir yerde kilitli elbiseler olduğunu biliyorum. Etrafı araştırmamız lazım."

Mümkün olduğu kadar göze çarpmadan etrafa bakındık, bir geçidi ben alıyordum, diğerini Jimmy. Bir yığın kırık oyuncağı karıştırmaya dalmıştım ki Jimmy dirseğimi tuttu, o anda sıçradım.

"Özür dilerim," dedi. "Onları buldum. İki sıra ilerdeler ve kilitli falan değiller. Öylece rafın üzerinde duruyorlar."

"Onların kullanıma hazır olup olmadıklarını biliyor musun?" dedim. Ayağımla kırık bir bebeği dürttüm. "Eğer bunun gibilerse onları da unutmamız lazım."

"Orada tamir için durmuyorlar," dedi Jimmy. "Bunlar, onların dışarı çıktıklarında kullandıkları elbiseler. Üzerlerinde son kullanımlarına ait mühürleri var. İşin zor yanı onları gizlice dışarı çıkarmak. Hey, dikkat et!"

Dönüp baktım. Geçidin ilerisinden sevimli görünüşlü bir teknisyen bize doğru geliyordu. Kısa boylu, fare rengi saçlı, genç bir adamdı.

"Eee, sizin için ne yapabilirim çocuklar?" diye sordu.

"Ben, Mia Havero'yum," dedim. "Bu da Jimmy Dentremont."

"Selam, benim ismim de Mitchell," dedi ve kalkık kaşlarla bekledi.

Elimi cebime sokup birkaç katlı kâğıt parçasını çıkardım ve kararsızca, "Bilmem ki bize yardım edebilir misiniz?" dedim. "Belki de burası doğru yer değildir."

Jimmy sessizce oynadığım rolü izledi.

Ona Lev Çeyreği'ndeki masadan aldığım Jimmy ve benim taslaklarımızı gösterip isimlerimizle bağlantılarını açıkladım.

"Bunlar sadece kaba taslaklar," dedim. "Bizim istediğimiz onları biraz daha iyi çizmek ve sonra da onlardan gömleklerimize takmak için birer rozet yapmak."

"Hımın, evet. Niye olmasın ki!" dedi Mitchell. "Bizim işimizi tam ilgilendirmese de zahmete değer bir fikir gibi görünüyor. Sanırım size yardım edebilirim. Seramik mücevherlere ne dersiniz?"

"Muhteşem," dedi Jimmy. "Bir cumartesi sabahı gelebilir miyiz?"

Bay Mitchell, "Cumartesi günleri genellikle sadece bir teknisyen çalışır," dedi. "Ama sanırım..."

"Önümüzdeki hafta sonu olabilir mi?" dedim. "Yarın çeyrekte büyük bir futbol maçı var, orada olmamız lazım da."

"Ooo, tabii," dedi Bay Mitchell. "Hafta içi ayarlayıp, önümüzdeki hafta sonu size ben kendim yardım edeceğim."

Ona teşekkür edip uzaklaştıktan sonra Jimmy, "Sen gerçekten iyi yalan söyleyebiliyorsun," dedi. "Nasıl oldu da uydurdun bunu?"

"Hangisini?"

"Futbol maçını."

"Onu uydurmadım ki," dedim. "Sana söyleyecektim. Çocuklar yarın futbol oynamak istiyorlar."

"Oh!" dedi Jimmy. "Belki de o kadar iyi bir yalancı değilsin."

10

Roth Çeyreği'ndeki maçın sonucu 5-3'tü. Attila, Venie ve ben kaybeden taraftaydık.

Bir sonraki hafta planlarımızı yaptık. Helen'in söylediğine göre Attila biraz uğraştıktan sonra kapıyı istendiğinde çıt diye açılacak hale getirmişti. Att hoşnut görünüyordu ve iltifatları kabul etti. Biz de elbiseleri ödünç alma planını oldukça iyi kurmuştuk. Jimmy, Venie ve Riggy için elbiselerin yerinin krokisini çizdi.

"Cumartesi çalışan sadece bir teknisyen olacak," dedi Jimmy. "O da bana ve Mia'ya yardım etmekle meşgul olacak. Tek yapacağınız gizlice yürütmek. Biz de işimizi bitirir bitirmez, hava kilidi olan odada size katılacağız."

Jimmy'nin boş zamanı olmadığından, Riggy ve Venie'yi etrafa kısa bir göz atmak için Tamirhane'ye ben götürdüm. Bay Mitchell arkadaydı, ama onun ilgisini çekmemek için çok dikkatli davrandım. İçeri girdik, onlara elbiseleri gösterdim; tekrar dışarı çıktığımızda yirmi saniye bile geçmemişti. Geri dönerken Mühendislikler'deki aynı yaşlı kadın bizi durdurdu ve azarladı. Masasını öyle bir yere yerleştirmişti ki, holden geçen herkesi görebiliyordu – ve galiba orada işi olmadığına inandığı herkesi yok etmek üzere de dışarı fırlıyordu. İsmi masasının üzerinde büyük harflerle yazılıydı: Keithley. Beni ürkütmekle kalmadı, düpedüz korkuttu. Arkasını döner dönmez, hızla kaçtık.

"Elbiseleri aldığınızda en iyisi bu yoldan gelmemeniz," dedim. "Sizi yakalarsa ne olacağını bir düşünün."

Riggy'nin beti benzi atmıştı ve kafasını salladı.

"Bizi durdurmaması gerekiyordu. Bu sefer gürültü yapmıyorduk," dedi Venie. Ama gene de elbiseleri aldıklarında dolambaçlı yoldan gitmeyi kabul etti.

Her şey her zaman yolunda gitmiyor galiba.

Aslında tek korktuğum şey yaşlı bayan değildi. Gemi'nin

dışına çıkma fikrinden gerçekten hoşlanmıyordum ve düşündükçe daha da dertleniyordum. Gemi ışıktan hızlı gidiyordu (şu eski Einstein engeli); bunu da süreksiz duruma geçerek yapıyordu(Kaufman-Chambers Süreksizlik Denklemi). Gemi'nin dışında durup hiçliğe bakma fikrinin Jimmy'yi heyecanlandırdığının farkındaydım, ama beni heyecanlandırmıyordu. Sanırım her şeyi enine boyuna düşünmek benim karakterimde var; bunların hepsi o hafta boyunca aklıma geldi. Salak durumuna düşmeden caymak için çok geç olduğundan diğerlerine hiçbir şey söylemedim; ama macera kelimesini söylediğime bile pişman olmuştum.

Eğer düşünmeden karar verilen bir şeyi yapacaksanız belki de en iyi çözüm bunu Riggy'nin tarzında yapmaktır. Olay net ve yeniyken harekete geç, başka şey düşünmeye zaman bırakma.

"Futbol maçını kim kazandı?" dedi Bay Mitchell ve Tamirhane'deki tamir edilmiş, edilmekte olan ve tamir edilmemiş şeylerin arasındaki labirentte bize yol gösterdi.

"Jimmy'nin tarafı," dedim. "Biz yenildik. Bize böyle yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Ah, önemli değil," dedi. "İşte geldik. Bu biten parçaları pişirdiğimiz fırın. Bakır – bu gövdeyi oluşturacak. Sonra üzerini emayeyle kaplayacağız ve onun üstünü de boyayacağız. İyisini elde edene kadar birkaç kez deneriz."

Her malzemeyi tek tek gösterdi, doğrusu bize yardım etmekten çok hoşnutmuş gibi görünüyordu. Sanırım bunun bir kısmı coşkulu ufaklıklara yardım etme fırsatından dolayıydı; benden hoşlanmıştı, çünkü ben sevimli, ufak bir kızdım; diğer kısmı da pişirme fırınını kullanıp, mücevher yapmanın verdiği hazdı. Rozetler benim için sadece bir bahaneydi ama gene de onları yapma fikri, yapım tarzı ilgi çekiciydi. Ben hiçbir şey anlamıyordum, ama Jim ve Bay Mitchell birer tamirciydiler. İkisi de "hadi-bunları-birleştirelim-bakalım-ne-olacak" okulundandılar ve çok iyi anlaşıyorlardı.

İşe önce bakır arkalıklar bularak başladık. Sonra karalama-

larımızı temizleyerek netleştirdik ve kullanmak istediğimiz renkleri seçtik. Ben yavaş yavaş gözlemci pozisyonuna doğru itilirken, Jimmy mücevherleri planlayıp yapma görevini aldı; Bay Mitchell ise onu izliyor ve denetliyordu. Bu görev dağılımı, özellikle benim sonu kötü biten ilk denememden sonra ortaya çıkmıştı.

Jimmy Dentremont'u ilk defa tamircilik yaparken görüyordum, en azından böyle hatırlıyorum. İşini iyi de beceriyordu; yaptığı iş heves, hafif düşünsel miyopluk ve egemenlik isteğiyle birleşince kendini kaybedip gidiyordu. Bu onun tarafından ilk kenara itilişim değildi. Pek hoşuma gitmiyordu bu. Zoraki beraberliğimiz bir yana, Jimmy'den gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığımı düşünmeye başladım.

Bugün daha büyük amaçlarımız vardı, o yüzden bu ufak sorunu önemsemedim; ama olanları ancak görebileceğim bir şekilde Jimmy'nin omzunun üzerinden bakmak canımı sıkmıştı. Gözlemci rolüne sokulduğum için ben de gerçekten gözlemeye çalıştım, böylece hem Jimmy'den hem de Bay Mitchell'den fazla şey öğrendim.

İkinci denememiz fırındayken Jimmy'yi dürttüm ve "Bay Mitchell, öğle yemeği saati," dedim.

"Hımın?" diyen Jimmy dikkatini fırından bana çevirdi. Yemek için biraz erkendi ve Jimmy de bunun farkındaydı. O anda işe daldığından esas amacımız aklından çıkmıştı. Onu bir daha dürtüp hafızasını tazeledim.

"Yemeğimizi yedikten sonra geri gelip rozetlerin nasıl olduğuna bakarız," dedim.

Jimmy'nin kafasını sallayacak kadar aklı başına gelmişti.

Bay Mitchell şaşırmış gibiydi. Sanırım bunun en büyük nedeni, beraberce bu işi yapmak için uyumla çalışırlarken birden Jimmy'nin her şeyi bırakıp aceleyle gitmesiydi. Ama gene de, "Oh. Tamam. Tabii," dedi.

Oradan uzaklaştığımızda Jimmy, "Geçen hafta yalanlar hakkında söylediklerim vardı ya – hatalıymışım. Üf, bu hakkaten çok kötü bir yalandı. 'Yemeğe gitmek zorundayım.' "

"İyi de senin daha iyi bir şey bulduğunu görmedim," de-

dim ters bir sesle. Jimmy ne kadar hızlı gittiğimi fark edene kadar kararlı adımlarla yürüyordum; oldukça öndeydim ve arkamdan yetişmek için kendini zorlaması gerekti. Bu benim ciddi-bir-işim-var-ve-canım-sıkkın tempomdu.

"Senin neyin var?" diye sordu Jimmy. "Ben kötü bir şey söylemedim ki."

"Mesele o değil," dedim.

"İyi de öyleyse ne?"

"Hiçbir şey," dedim. Sonra da, "Elbiseleri yarım saat önce aldılar. Venie bana el sallayarak haber verdi. İkinizin de gözleri masadan ayrılmıyordu."

"Umarım oradakilerin en ufaklarını almışlardır," dedi Jimmy.

Aniden kolundan tuttum ve durduk. "Dur. En iyisi geri dönüp etrafından dolaşmak." Önümüzdeki holü gösterdim. "O yaşlı cadıdan yine fırça yemek istemiyorum."

Jimmy şeytani bir ifadeyle bana baktı. Bu tepesindeki kızıl saçlarla kepçe kulakları arasındaki yüzüne gerçekten uyan bir ifadeydi.

"Hadi şansımızı deneyelim," dedi. "Hadi koşarak gidelim, eğer dışarı çıkarsa da durmadan devam edelim."

Belki bu benim çabuk karar verme anımdı. Hol önümüzde meydan okur gibi uzanıyordu. Yaşlı Bayan Keithley'in ofisinin kapısı açıktı ve onun görüş açısından görünmeden koşmaya başlayacak kadar uzaktaydık. Onu geçtikten sonra otuz metre daha gidip köşeden sola döndüğümüzde bizi yakalaması mümkün olan mesafenin ve görüş açısının dışında olacaktık.

"Tamam," dedim. Kendimi düşman Iroqui savaşçılarının hatları arasında koşan sarı saçlı, küçük Susy Dangerfield gibi hissettim ve yerimden fırladım. Jimmy tam sağımdaydı, sessiz adımlarla koştuk. Yaşlı bayanın ofisini geçerken içeri bir göz attım ama onu göremedim.

Jimmy benden hızlıydı, köşeye gelirken bir iki adım önümdeydi.

"Hey, yavaşla," dedim. "Odasında bile değil."

Jimmy köşeye geldiğinde geriye bakmak için kafasını çevirdi ve hızla birisine çarptı. Jimmy duvara vurdu, ama yere düşmedi. Köşede kayarak durdum ve dönüp baktım. Bizim beyaz saçlı Bayan Keithley, yüzünde hakarete uğramış bir ifadeyle kıçının üzerinde oturuyordu. Kafasını kaldırıp bana baktı.

"Selam," dedim. "Güzel bir gün değil mi?" Üzerinden atlayıp çok sessiz adımlarla holde ilerledim.

Jimmy bir an dondu kaldı ve sonra yapılacakların en iyisini yaptı. Yaşlı bayana nazikçe, "Sizi tekrar gördüğüme sevindim," dedi ve yürüyerek arkamdan geldi. Dönüp Bayan Keithley'ye baktım. Jimmy bana yetiştiğinde, onu dili tutulmuş, arkamızdan bakakalmış bir durumda bırakıp koşarak kaçtık.

Gözden kaybolup nefesimiz kesildiğinde durduk ve kendimizi nefes nefese merdiven basamaklarından aşağı attık. Sonra da, hem çok komik görünen bu olaydan hem de ani rahatlama hissinden dolayı gülmeye başladık.

Nefes alıp gülmeyi kestiğimde ciddiyetle Jimmy'ye baktım ve "Seni bilmem ama ben artık hep uzun yoldan gideceğim," dedim.

"Söylemesi kolay," dedi Jimmy.

"Ben pek cesur sayılmam."

"Seni suçlamıyorum canım. Ben de dikkatli olacağım."

Kilitli odaya geldiğimizde, Helen bizi koridorda bekliyordu. Hepimiz iki yöne de baktık sonra Helen siyah kapının yanına gitti ve yoldan geçen herhangi birinin içindeki dayanılmaz "siyah kapılara şöyle bir vurma" arzusuyla vuruşuna benzemeyen, anlaşılır bir sinyalle kapıya vurdu. Kapı anında açıldı ve içeri daldık. Att kapının yanında duruyordu, bize içeri girecek kadar zaman tanıdı ve kapıyı arkamızdan kapattı.

Oda yeşile boyanmıştı, küçük ve boştu. Hava kilitli kapı girdiğimizin tam karşısındaydı. Elbiseler kendileri için hazırlanmış askılarda asılı duruyordu.

Jimmy memnuniyetle etrafına bakındı. "Çok çok iyi. Hadi elbiseleri giyelim, Mia," dedi.

Venie, Helen ve Att'a bakıp, "Riggy nerede?" dedim.

Att, "Onu bir türlü vazgeçiremedim," dedi. "Yanında fazladan bir elbise daha getirmişti. Dışarı çıkmayı ne kadar istediğini biliyorsunuz. Çıktı işte."

Jimmy mutsuz bir ifadeyle, "İyi de niye onu durdurmadın, Venie?" dedi. "Fazla elbise almasını engelleyebilirdin."

Venie savunurcasına, "O zaman ikinize bir tek elbise kalacaktı," dedi. "Riggy en az sizin kadar dışarı çıkma hakkı olduğunu söyledi."

Att, "Onun ne kadar çılgınlaşabileceğini biliyorsunuz," dedi. "Bunun iyi bir fikir olmadığını söyledik, ama anlamadı."

"Peki," dedim.

Helen, "Size sürpriz yapacak," dedi.

"Beklenir," dedi Jimmy biraz acı bir tonda. "Hadi gidip bu maceradan geriye ne kaldıysa yaşayalım."

Keyfi kaçmıştı açıkça, ama bunu göstermemeye çalışıyordu. Ya da bir parça gösterse bile sportmence davranmaya çalışıyordu. Ben böyle bir şey yapabilecek durumda değildim.

Elbiseleri giydik. Hani içinde midem bulanan o salak yelkenli Gemi'ye ne kadar benziyorsa, bunlar da romanlarda anlatılan eski dönemlere ait basınç elbiselerine o kadar benziyorlardı. (Bu arada, Gemi'de hiç kimsenin roman yazmamasının bana tuhaf geldiğini söylemek isterim; çok çok çok uzun zamandır roman yazılmadığından, bütün okuduklarım Nüfus Savaşları'ndan öncesine aitti. Şu anda bile bu romanlardan niçin hoşlandığımı bildiğimden emin değilim. Çağa ve nesnel standartlara göre pek iyi değildiler. Belki de gerçeklerden kaçıştır...) Her neyse, elbiselerimiz tıpkı Gemi gibi temel süreksizlik prensibine uygundular. Bir benzetme yapmak gerekirse (ki tüm benzetmeler gibi eksik olacaktır mutlaka), eski bir deyiş olan "kedinin içine elinizi sokup tersyüz etmek" sözünü hatırlar mısınız? Gemi'yi etkilediği kadarıyla, süreksizlik etkisi evreni kuyruğundan yakalayıp tersyüz eder. Tam anlamıyla yerel bir etkidir, bu yolla *buradan oraya* ulaşmak zor bir iş olmaktan çıkar ve görece basit bir iş olur. Süreksizlik

etkisi elbiselerde aynı şekilde kullanılamaz – onların daha çok kendi kendilerine ait küçük birer evrenleri vardır. Okuduklarımdan öğrendiğime göre savaş için özellikle yapılmışlardı – tek tek askerlere yaralanmazlık gücü vermek için. Bundan dolayı da bir elbise hafiftir ve kendi havası, ısıtması, havalandırması, ışığı, vb. vardır. Buna ek olarak da odaklaşmış ışık ışınları ve mermilerden, bugüne kadar icat edilmiş en nahoş öldürücü gazlara kadar her şeye karşı dayanıklıydı. Şüphesiz savaş zamanında olduklarından çok daha kullanışlı, yapıcı amaçlar için (gemiler inşa etmek gibi) değiştirilmişlerdi. Askeri olarak bir başarısızlıktı –Eski Dünya'da bunlar içinde savaşanlar çoktan ölmüştü– ama tanık olduğunuz gibi barışçıl kullanımlar için hâlâ faydalıydılar.

Sonsuz uzaya çıkış için kilidi açmak oldukça kolay bir işti. İlk olarak, diğer taraftan gelecek başka birisiyle karşılaşmak korkusu olmadığından, bir öncelik düğmesine basarak başlarsınız. Dışarı çıkmak için kilidi havayla doldurursunuz, kilidin içine girersiniz, kilitteki havayı boşaltırsınız ve sonra da dışarı çıkarsınız. İçeri girmek için, kilitteki havayı boşaltırsınız (eğer varsa), kilide girersiniz, havayla doldurursunuz ve sonra Gemi'ye dalarsınız. Riggy dışarı çıkmak için kilitteki havayı boşalttığından kontrol donanımını kitledik (bu aynı zamanda ilerideki kilit kapısının tamamen kapalı olduğunun güvencesiydi) ve kilidi havayla doldurduk.

Biz içeri girerken Att, "Riggy'ye çok kızmayın," dedi. "En azından hepiniz buraya sağ salim dönene kadar bekleyin."

Jimmy kafasını sallayarak onayladı ve herkes bize "İyi şanslar!" derken biz de hava kilidine girdik. Doğrusu sinirlerimin haline bakılırsa iyi şansa çok ihtiyacım var gibiydi. Bu neredeyse hiç konuşmamamın –ki bu benim için anormaldir– en büyük nedeniydi. Arkamızdaki kapıyla beraber, arkadaşlarımızın ve minik, tatlı, boş odanın görüntüsü de kapandı.

Hava etrafımızdan çıkıp giderken Jimmy, "Riggy birden ortaya çıkıp 'Böö' diye bağırdığında ya da başka bir salakça şey yaptığında onu görmemiş gibi davran," dedi. "Kesinlikle tanımamazlıktan gel."

Riggy'nin işimize karışmasından hoşlanmamıştım, kafamla onayladım. "Tamam."

Bütün hava boşaldığında Jimmy ayaklarımızın dibindeki kapıyı açtı. Gemi'nin içindeki yön duygusuna göre ulaşılabilecek en "aşağısı" olan Birinci Düzey'de olduğumuzdan dışarı çıkmak için daha da aşağı gitmemiz gerekiyordu. Jimmy, bana tam emin olamadığım bir şeyler hatırlatan el merdivenini eliyle işaret etti.

"Haydi ilerle," dedi.

Tutamaklara yapışıp aşağı doğru inmeye başladım. Ve sonra hatırladım – diğer iki el merdivenini, birisi Altıncı Düzey'e çıkan, diğeri de tekneye inen merdivendi. İşte hepsi buydu. Kahrolasıca el merdivenleri. Daha sadece iki-iki buçuk metre uzunluğundaki tüpün yarısındayken birden başım dönmeye başladı, midem altüst oldu ve çok hafiflemiş olarak kafamın üzerinde durduğumu fark ettim. Burası Gemi'nin iç çekiminin birden bitip, küçük asteroidin normal çekiminin başladığı noktaydı. Gemi'nin "aşağısı" ile dışarının "aşağısı" birbirlerinin tam tersiydi ve ben birinden diğerine geçiyordum. Şimdi başaşağı duruyordum, ama ayaklarım tüpün dışındaydı, biraz çaba ve hafif çekim kuvvetinin yardımıyla debelenerek dışarı çıkmayı becerdim. Başımı döndüren bir hareketle ayağa kalktım ve etrafa baktım. Kafamın tam üstünde, neredeyse mora dönüşen siyah, minik nokta ve çizgilerle bezenmiş, pürüzsüz, göz bulandıran, gümüşi bir grilik vardı. Bakmaktan gözlerim acıdı ve hiçbir fotoğrafın sahip olmadığı bir tonu olsa da bana bir fotoğraf negatifini hatırlattı. Sizi gözlerinizi kısıp başka bir yere bakmaya zorluyordu, ama bakacak başka hiçbir şey yoktu. Gemi'nin kayalık yüzeyinin de solgun gümüşi, ürkünç bir görünüşü vardı. Kayalar sanki daha önce hiç kimse burada bulunmamış ve bir daha hiç bulunmayacakmış gibi kıraç ve tamamiyle ölüydüler. Alıştığım, yaşanan, nefes alınan, sıcak, gerçek dünyadan sadece birkaç metre uzakta, ama tamamiyle ayrı bir boyutta, hiç var olmamış-hep var olmuş bir çocuk bahçesiydi.

Aşağı inen Jimmy'nin ayakları, bu farklı boyutu onaylar gibi aniden yanımdaki delikten dışarı fırladı. Dışarı çıkmasına yardım ettim. Sanki duyularını doğrulamak istiyormuşçasına tüpün kenarına oturdu ve sonra tıpkı benim yaptığım gibi etrafa bakındı.

Yanımızda, göründüğü kadarıyla kilidin yerini işaretlemeye yarayan iki buçuk metre uzunluğunda metal bir direk vardı. Üzerinde kilit kontrol düğmesi, bölge numarası ve el yazısı büyük harflerle yazılmış çiğ bir uyarı vardı –herhalde bu şakayı yapan çoktan ölmüştür: ÇİMENLERE BASMAYINIZ. Okuyunca ürkütücü bir his beni sardı. Bunun nedeninin, uyarının olası yaşından mı, etrafını çevreleyen şeylerin tuhaf renginden mi, başımın dönmesinden mi ya da bumların birleşiminden dolayı mı olduğunu bilmiyorum.

Sessizce etrafımıza bakındık, sonra Jimmy, "Bunlar da ne?" dedi.

Direğin oldukça uzağında, engebeli kayalık üzerinde yüzeyden evrene doğrultulmuş çok büyük silahlar gibi fırlayan, uzun bir sıra oluşturmuş dev tüpler vardı. Gemi yüzeyinin düzensizliğinden dolayı ufuk mesafesi fazla olmadığından, çok uzakta olamazlardı.

"Sanırım izci-gemilerinin tüpleri. İzci-hangarına bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim."

"Haklısın, sanırım," dedi Jimmy.

Etrafımızdaki her şeyi etkileyen çarpıklık Jimmy'ye de dokunmuştu. Elbisesinin içinden görebildiğim kadarıyla yüzüne bakmaya çalışarak, "Pek iyi görünmüyorsun," dedim.

"Evet, kendimi iyi hissetmiyorum. Midem bulanmaya başladı. Ama sen de iyi görünmüyorsun."

"Sanırım ışıktan dolayı," dedim ama bu doğru değildi. Baş dönmem midemi de etkiliyordu. Olabilecek en kötü yer olan elbisemin içine kusacağımdan korkuyordum. Bu arada, "Riggy nerede?" diye sordum. "Bize hâlâ sürpriz yapmadı."

Jimmy yavaşça etrafa bakındı. "Başka kilitler de var. Belki biz onu burada ararken başka birinden içeri girmiştir."

"Belki," dedim. "Ama gene de en iyisi onu aramak."

"Ya saklanıyorsa? Belki de sürprizi budur."

Etrafta o kadar çok yuvarlanmış kaya vardı ki eğer Riggy oralarda saklanıyorsa onu bulmak hiç de kolay olmayacaktı. Binlerce yığından birinin arkasında olabilirdi.

Hemen arkasından sorumuzun cevabı geldi.

Jimmy, "Bu da ne?" dedi.

"Ne?" Ses tekrar geldi ve bu sefer ben de duydum – korkunç bir öğürme sesiydi. Elbisemin içindeki telsizin sesi kısıktı, buna rağmen ses çok fazlaydı. Benim midem de kalktı, kusmamak için büyük bir uğraş verdim. Başım dönmeye devam ediyordu.

"Riggy, neredesin?" diye sordu Jimmy.

"Onu göremiyorum," dedim.

Riggy hiçbir şey söylemedi, sadece o iğrenç kusma sesini tekrarladı. Bu bana onun nerede olduğu hakkında hiçbir ipucu vermedi. Jimmy yere eğildi ve yukarı sıçradı. Çekiminin azlığından dolayı neredeyse on iki metreden fazla, muhteşem bir yüksekliğe ulaştı ve sonra yere hafifçe indi. Arkasından, "Onu göremedim," dedi. "Bir tek şey bile göremedim. Mia, şu büyük tüplerin ortasındakine doğru elli metre kadar git ve Riggy'ye bak. Ben diğer yöne gideceğim. İkimiz de saat ibresi yönünde birer yarım daire yapacağız."

Düzensiz zıplamalarla ve birkaç sefer kayarak, düşe kalka izci-gemi hangarının tüplerine doğru ilerlerken Riggy'nin ve bulantısının seslerini engelleyemiyordum. Telsizi kapatmak isterdim, ama kapatırsam Jimmy'yi de duyamazdım. Direkten yeterli uzaklığa geldiğimde yarım dairemi yapmaya başladım.

O sırada Jimmy, "Hazır mısın Mia?" dedi.

"Ben başladım bile," dedim.

"Riggy," dedi Jimmy. "Eğer burada kalmak istemiyorsan, ayağa kalk ve seni bulmamız için elinden geleni yap."

Şu anda en çok istediğim şey, gümüşiliğe bakmadan bir yere oturup baş dönmemi geçirmeye çalışmak (gözlerim ağrımaya başlamıştı ve kulaklarımda ziller çalıyordu), bulanan midemi bastırmak için konsantre olmaktı. Bu bana yelken deneyimini hatırlattı, ama çok daha kötüydü. Tek yapabildi-

ğim yürümeye devam etmekti, adımlarım istediğim yerlere basmıyorlardı. Yarım daireyi de tam çizemiyordum. Durumumu kontrol etmeye çalıştım, Riggy'yi mi arıyordum, yoksa yürümeye mi devam ediyordum? İkisini de iyi başaramıyordum. En iyi silahın, elinizde tutup da birisine doğrulttuğunuzda karşınızdakinin dengesini bozacak bir silah olduğuna tamamen ikna olmuştum. Karşınızdakinin tek yapacağı, yere yatıp kusmak olacaktı ve bu da büyük ihtimalle asırlardan beri gelen kahramanlık kavramını yok edecekti.

Yerçekimi de ışık kadar az olduğundan yüzeyde ilerlemekte zorlanıyordum. Bir kayadan diğerine atlarken ayaklarım kaydı, birbirine dolandı, sonra da bir kaya olduğunu sandığım bir yerde kaya olmadığını fark ettim ve kafa üstü düştüm. Normal yerçekiminde elbisenin koruyucu özelliği olmasaydı bir taraflarımı kırmıştım büyük ihtimalle. Ama şimdi sadece yuvarlandım. Daha önce, bu bir türlü geçmeyen baş dönmesi olmadan basit alıştırmalar yapmamışsanız, bu müthiş zıplamaları yapmanın pek bir faydası olmuyordu. Annemin bir zamanlar titizlikle yaptığı, heykele benzeyen bir kayaya dayanarak uzandım – İhtiyar Lemuel Carpentier'in bir büstüydü annemin yaptığı. Heykelin aslına en uygun yeri burnuydu ve bu da Lemuel'in en çirkin tarafıydı. Heykelden hiç memnun kalmamıştı. Uzanmama rağmen baş dönmem hâlâ geçmeyince kendimi tekrar ayağa kalkmaya zorladım.

İşte o anda Riggy'yi gördüm. Dizlerinin üzerine çökmüştü. Bir çadır gibi yığılmış kayaların oluşturduğu barınağımsı bir yerde, direkten görünmeyecek şekilde saklanmıştı. Hâlâ öğürüyordu.

Jimmy'ye, "Onu buldum," dedim. Sonra da artık önemi kalmadığından ve eğer başarabilirsem midemi düzeltmek için, alıcı hattımı kapattım.

Riggy'ye bakmadım bile. Bakmak istemiyordum. Onu ayağa diktikten sonra eğer adımımı atacağım yere dikkat edersem taşıyabileceğimi fark ettim. Aklımı direğe ulaşmaya takmıştım; tam o sırada Jimmy de yanımıza geldi ve bana yardım etti.

Riggy'yi kilidin yanına oturttuk ve Jimmy içeri girmemiz için direğin üzerindeki kilit kontrol düğmesine bastı.

"Sen önce gir," dedim. "Ben onu sana doğru iteceğim."

Jimmy ilerledi. Başaşağı delikten içeri daldı ve kayboldu. Bir dakika bekledim ve sonra Riggy'yi de deliğe soktum. Onu ayak bileklerinden tutuyordum. Bir an için, aynı mıknatıs kutuplarını birbirlerine yaklaştırdığınızdaki gibi görünmez bir kuvvet hissettim. Riggy ne buradaydı, ne de orada; sonra Jimmy onu yakaladı ve çekti. Ben de arkasından gittim.

İçeri girdiğimizde Jimmy kilide hava doldurdu. Hava dolduğunda kilit odasına bakan kapı açıldı. O ana kadar elbisemin başlığını çıkarmıştım bile. Tam vaktiydi. Kapı açıldığında iki adım attım ve kustum. Bu müthiş bir rahatlamaydı.

Riggy kırk, Jimmy ve ben yirmi dakikadır dışarıdaydık. Biz dengemizi birkaç dakikada tekrar kurduk, fakat Riggy sefil bir görünüşle kafasını tutarak oturmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu.

Kustuğumda, Venie önce yere baktı sonra da bana, "Bunu sen temizleyeceksin," dedi. "Ben temizlemem." Galiba bu ufak macerada yeteri kadar pis iş yaptığını düşünüyordu. Ona cevap veremedim. Çünkü kuvvetim kalmamıştı. Bütün yaptığım, kapalı gözlerle oturup, tekrar gerçek dünyaya dönmüş olduğuma şükretmekti – orada Venie bile olsa.

Jimmy, Riggy ve ben oturmuştuk, diğerleri de bizi soru yağmuruna tutuyordu. Jimmy olanları anlattı.

Riggy zayıf bir sesle, "Eğer gitmek isteyen varsa, bu elbiseyi veririm," dedi.

"Pek giyilecek durumda değil," dedi Helen; bu tamamen doğruydu. Her şeye rağmen Riggy'nin çıkartma kasılmaları durmuştu ve kendisi de, elbisesi de inanılmaz bir durumdaydı.

Jimmy, "En iyisi bunları temizleyip geri götürmek," dedi.

Riggy'nin elbisesini çıkardık; ona evine kadar eşlik etme görevi Venie'ye verildi. Helen ve Att temizlemek için Riggy'nin elbisesini alıp götürdüler. Jimmy ve ben kilit odasını temizledik. Jimmy'nin işin sonuna kadar midesini nasıl

kontrol ettiğini bilmiyorum, ama etti işte. Sanırım bunun nedeni çok sağlam yapılı olması.

Her şey temizlendiğinde Helen ve Att'a kilit odasını kapatıp eve dönmeleri konusunda uyararak oradan uzaklaştık. Daha önce, maceralarda bu kadar çok yapacak şey, bu kadar çok hazırlık ve sonradan da bu kadar çok temizlik olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu tip şeyleri hikâyelerde görmezsiniz. Yemeği kim satın alır ve pişirir; kim bulaşıkları yıkar, bebeğe bakar, atları tımarlar, silahları temizler; kim cesetleri gömer, elbiseleri yamar, kahramanların sallanmak için hazır buldukları halatları kim yerlerine bağlar, kim boruları çalar, madalyaları parlatır ve güzelce ölür; bütün bunlar kahraman, kahraman olabilsin diye yapılır. Kim finanse eder kahramanları? Kahramanlara inanmadığımı söylemiyorum – bütün söylediğim, kahramanlar ya başkalarının sırtından geçinir ya da zamanlarının çoğunu küçük maceralarını olası hale sokmak için uğraşarak geçirirler, eğlenerek değil.

Yarattığımız pisliği temizlemek, olayların aldığı beklenmedik yönle birleşince bütün heyecanımızı alıp götürmüştü. Jimmy ve ben elbiseleri omuzlayıp, Helen ve Att'a hoşçakal dedikten sonra Tamirhane'ye doğru yola çıktık. İşler o kadar kötü gitmişti ki, böyle devam edeceğini beklemeliydim. Yolda George Fuhonin'e rastladık. Bu da bir köşeyi dönerken oldu. Neyse ki çarpışıp yere yuvarlanmadık bu kez. Köşeyi döndüğümüzde o kadar yakındaydı ki ne elbiseleri gizleyebildik ne de görünmeden geçebilmeyi becerebildik.

"Selam, Mia," dedi holün başından.

"Merhaba," dedim. "Burada ne arıyorsun?"

Jimmy kafasını kaldırıp şüpheyle deve baktığında, "Bu George Fuhonin," dedim fısıltıyla. "İzci-gemi pilotu – bazen de babama pilotluk yapar."

"Oh!" dedi Jimmy.

Yaklaşırken, "Sanırım sizi arıyordum," dedi George. "Bugün polislik görevi yapıyorum ve Mühendislikler'den Bayan Kethley'den iki ufaklık hakkında şikâyet çağrısı aldım; biri yelken kulaklı, kızıl kafalı bir oğlanmış, bu herhalde sensin-

dir," Jimmy'yi işaret etti, "diğeri de terbiyesiz, siyah saçlı küçük bir kızmış. Onun kim olduğunu tahmin bile edemedim," derken anlamlı anlamlı bana bakıyordu. "Sanırım en iyisi konuşabileceğimiz bir yere gitmek; siz olanları anlatırken bu elbiselerle ne yaptığınızı da açıklarsınız."

"Onları geri götürüyorduk," dedim.

George bize tuhaf tuhaf baktı.

Daha sonra olanların ayrıntılarına girmek istemiyorum.. Bay Mitchell kullanıldığını düşündüğünden gerçekten de oldukça incinmişti. İncindiğini, gerçekten çok güzel yapılmış olan rozetlerimizi bize verirken anladım.

Bu babamın ofisinde, babam, Bay Mitchell, Jimmy'nin yurt-annesi Bayan Brancusik ve Bay Mbele'nin katıldığı bir toplantıda oldu. Onlar odanın bir tarafında, Jimmy ve ben ise öbür tarafında oturuyorduk. Çok şükür Bayan Keithley orada değildi. Toplantı o olmadan bile yeteri kadar rahatsız ediciydi.

Toplantıda onun da sözü geçti tabii – bize o andan itibaren kesinlikle ondan uzak durmamız söylendi. Bay Mitchell'in incindiğini görüyordum, ama nedenini gerçekten anlayamamıştım. Açıkladılar. Ben olaya kendi bakış açımdan yaklaşıyordum; o bizim yolumuza çıkmıştı ve eğer elbiseleri doğrudan ona sormaya kalksaydık bizi engelleyebilirdi. Olayı onun açısından görememiştim hiç. Onu bir mendil gibi kullanmıştık. İnsanlardan çok, eşyaları düşünmüşümdür hep; bazen kendimi başkasının yerine koymayı iyi beceremem. Kendimi Bay Mitchell'in yerine koyduğumda hiç mutlu hissetmedim – ki sanırım babamın maksadı da buydu.

Üçüncü elbiseyi kim kullandı diye bizi sorgulamadılar, ama dışarı gitmemizin ne kadar tehlikeli ve salakça olduğunu vurguladılar.

"Girişkenliğinizden dolayı memnun olmalıyım herhalde," dedi babam, "fakat beni düşündüren şey, eğer zamanında içeri dönmemiş olsaydınız, denge duyunuza gelecek olan kalıcı zarardı. Bir daha asla başınız dönmeden yerinizden kımıldamayabilirdiniz."

Sadece bunu düşünmek bile midemi bulandırmaya yetti.

Babam konuşmasını bir ay boyunca hiçbir yere gitmeme cezası vererek bitirdi. Bir ay boyunca Bay Mbele'nin derslerinden ya da Hayatta Kalma Sınıfı'ndaki derslerden sonra doğruca eve dönüp orada kalmak zorundaydım. Bayan Brancusik de Jimmy için aynı kısıtlamayı koydu.

Bir açıdan bakıldığında hayatımdaki en zor aydı bu; bir daireye tıkılmış, hiçbir yere gidemez bir durumdaydım. İnsanlar girip çıkmakta özgürken, istediklerinde futbol oynarlarken, akşam dansa giderlerken ben evde oturuyordum; ya da herkes Ortak Salon'da takılırken Jimmy ve ben kontrole gitmek zorundaydık. Diğer açıdan bakıldığında ise tam bir kayıp değildi. Mesela bu bana karakterimdeki eksikleri düşünmem için zaman verdi. Tam bu terimlerle düşünmüyordum aslında; ama sonunda gerektiğinden daha fazla salak olmamaya karar verdim, ki bu da aşağı yukarı aynı şeydi. Bir yandan da, ikimiz de evlerimize tıkılıp kaldığımızdan Jimmy'yle oldukça çok sohbet edip, onu daha iyi tanıdım.

Ay bittiğinde ilk yaptığımız şey, Bayan Keithley'in etrafından dolaşıp Tamirhane'ye gitmek ve Bay Mitchell'den özür dilemek oldu. Bu, hayatımda yapmak zorunda olduğum şeylerin en zorlarından biriydi. Onunla aram düzelene kadar rozetimi hiç takmamıştım. Sonre her şey yoluna girdi.

11

Birinci Sınıf, sonbaharda Sınav'a gidip de yeni bir grup ufaklık eğitime başlayınca biz de otomatikman Altıncı Sınıf'tan, Beş'e geçtik. Sonbaharla birlikte eğitimimizin ilk altı ayının sonuna geldiğimizde birer birer on üçümüze basmaya başlamıştık. Sınıfın en ufak tefeğiydim – ki bu umrumda değildi çünkü küçük, sevimli, siyah saçlı Mia Havero olmaktan bir zarar gelmezdi– ama en son doğum günü benimkiydi. Her zamanki gibi 29 Kasım cumartesi günü. Değişmeyen takvimi

kullanmanın iyi yanı, her zaman güvenebileceğiniz bir tarih olmasıdır.

Annem doğum günümde bize özel bir ziyaret yaptı – ve günü babamla geçirdi. Bana heykellerinden birini hediye etti; ben de ona nazikçe teşekkür ettim. Her nedense teşekkür edilmekten hoşlanmadı –sizi temin ederim ki naziktim– ve odayı terk etti.

Her zaman sanıldığı kadar sabit fikirli ya da meşgul olmayan babam asla düşünemeyeceğim bir şey yaptı. Kütüphaneyi aramış ve bütün kayıtlarını taratmış; sonra da en az beş tane kaval kaydı bulup ona yollamışlar. İster inanın, ister inanmayın bir zamanlar Andrew Johnson'ın kitaplarının hepsinin benim olduğunu, başka hiç kimsenin onlardan haberi olmadığını düşünürdüm; insanların Johnson'ı bildiğini öğrenmem bir çeşit şok oldu. Babamın bana verdiği kaval kayıtları bende özel bir şey kaybetmişim gibi bir his uyandırmadı, fakat aklıma daha önce hiç kimsenin kaval müziği kaydedeceği gelmemişti. Babama teşekkür edip, onu yanağından öptüm. Küçükken hislerimi asla gösteremezdim, ama Geo Çeyreği'ne taşındığımızdan beri, diğer birçok şey gibi, bu da bir şekilde kolay geliyordu artık.

Doğum günümün en büyük sürprizi Jimmy D. idi. Beni tiyatroya davet etti. Sanırım sorduğunda biraz korkuyordu ve bu da beni şaşırttı. Beni her zaman bir kızdan daha çok bir askerlik arkadaşı olarak gördüğünü düşünüyordum.

Oyun Gemi Genel Kurulu'nun yapıldığı anfitiyatrodaydı ve ekrandan seyretmek yerine, canlısını izlemeye gittik. Oyun Richard B. Sheridan'ın *Skandal Okulu*'ydu. Daha önce evdeyken hiç başıma gelmemişti, ama avuçlarım terledi oyun boyunca. Heyecandan herhalde. Bunun dışında mükemmel eğlendim.

Bütün gece heyecanlıydım. Eve geldiğimizde, Jimmy elimi tuttu ve parmağıyla avuç içime dokundu.

"Elin terlemiş," dedi.

Ona bakıp başımla onayladım.

"Benimki de," deyip elini gösterdi. O da terlemişti.

Sonra Jimmy beni öptü. Ne derlerse desinler, biraz şaşırmıştım. Böyle bir niyeti olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir yandan da umuyordum. Bu nasıl gizli ihtiraslar uyandırabileceğinizi gösteriyor. İlk defa birisi beni böyle öpüyordu, kalbim hızlı hızlı atmaya başladı ve ellerim daha da çok terledi. Her ne kadar her şeyi unutsam da, o doğum gününü hep hatırlarım.

Jimmy ve ben benliklerimizin birer parçasını birbirimize vermiş gibiydik bu olayla; çünkü ondan sonra aramızda konuşmadan anlaşmaya başladık. Her zaman birbirimizden şikâyetçi olmak yerine, sadece çok kızdığımızda kavga ettik. Bazen gizlice öpüştüğünüz biriyle herkesin içinde kavga edemezsiniz ya da ben edemeyeceğimi fark ettim. Şüphesiz bunu hiç kimseye söylemedim. Değiştiğimi düşünmelerini istemiyordum.

Artık on üç yaşında olduğumdan Sınav'a bir yıldan daha az kalmıştı, fakat her nedense daha önceki kadar çok korkmuyordum. Sınav artık bir zamanlarki kadar ölümcül bir şeymiş gibi görünmüyordu – buna rağmen herkesin dönemediğini de biliyordum. Hayatta Kalma Dersleri, bana müthiş bir güven vermişti. Mesela karşılaşacağımız şeylerin çoğunun ne olduğunu bilmemizi sağlamıştı. Bilinmeyen, isimlendirilemeyen, "her şey olabilir" durumlar, her zaman için bilinenden daha korkunçtur. Sınav, gün geçtikçe Çamuryiyenler arasında otuz gün geçirmek gibi görünmeye başlamıştı ve bu bana uzun bir zaman gibi gelmiyordu – bir an önce başlayıp bir an önce de bitse iyi olurdu. Sınav'ın basit bir oyun olacağından şüphe duyduğum anlar genelde, öğleden sonra seyrettiğimiz filmlerde, beyaz dişli tuhaf yaratıkların kendilerinden üç misli büyük, sarsak yürüyüşlü yaratıkları parçaladıkları anlar oluyordu. Fakat Hayatta Kalma Dersleri bize tamamiyle acayip şeylerle uğraşmayı da öğretiyordu. Birçoğunun Sınav'la hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Dans, paraşütçülük, oya yapmak gibi. Mesele önce bir yığın acayip ve gerekli şeyi yapabileceğinizi keşfetmenizdi ve bunları iyi yaptığınızda bilinmeyenle uğraşmak o kadar zor görünmüyordu. Size kütükler-

den bir kulübe yapmanız söylendiğinde, bu Sınav'da karşımıza çıkmaz, diye itiraz edemezdiniz. Sadece yapardınız. Hem yapabileceğinizi öğrenirdiniz, hem de işe yarar bir-iki şey daha.

Aralıkta, bizden tam bir yaş büyük kırk iki çocuk New Dalmatia'nın Batı Yarımküresi'ne dağıtıldılar. Teker teker, at ve çantalarıyla beraber, nerede ya da hangi gezegende olduklarını bilmeden, arkalarından el sallanarak uğurlanıp bırakıldılar. Gene aralıkta, yaklaşık bir hafta sonra, biz otuz bir çocuk ve Bay Marechal'la Pizarro isimli yardımcısı üç günlük doğa turu için New Dalmatia'ya gittik. Aradaki fark şüphesiz şuydu: Biz nereye gittiğimizi, orada ne bulacağımızı, ne kadar kalacağımızı ve bu gibi birtakım gereksiz şeyleri biliyorduk.

Yanımıza dört büyük yük atı almıştık. Hepimiz izci hangarına, ayaklarımızda sağlam ayakkabılarımız, sıkı giyecekler ve sırt çantalarımızla indik. Bunlar bize Hayatta Kalma Dersleri'ne başladığımızda verilmişti. Ayakkabılarım dar gelmeye başladığından yeni bir çift verdiler; neredeyse daha büyük elbise istemek üzereydim. Gemi'ye binerken Bay Pizarro ve Bay Marechal'ın bizi saydığını gördüm. Bunu çok açıkça yapmıyorlardı, çünkü Hayatta Kalma Dersleri'ne katılma, gönüllülük prensibi üzerine kurulu olduğundan özellikle yoklama alınmıyordu. Buna rağmen yanlarına kaç kişi aldıklarını bilmek istediler – eğer altı eksikle geri dönerlerse bu konuda bir şeyler soracak birisi olabilirdi.

Pilotumuz Bay Pizarro'ydu. Herkes gemiye bindiğinde – herkesten kastım otuz birimizin tamamıydı, hiç kimse eksik değildi, Robert Briney'in kırık kaburgasıyla (at çiftelemişti) yataktan çıkıp bize katıldığını öğrendim– rampa kalktı ve yola çıktık. Etrafta sinirli konuşmalar ve şakalar yapılıyordu. Bay Marechal bile herkese sessiz olun demeyecek kadar hoşgörülüydü.

Bir iskemle çekip, oturduğumuz bölümü gezinti yerinden ayıran bölmeye dayadım. En iyi günümde değildim – sadece iyi tanıdığım birkaç insanın bulunduğu gruplarda rahat ederim; ama kalabalıkta geride kalmayı tercih ederim. Zaten uğ-

raşacak şeylerim vardı. O sırada Att ve Jimmy yanıma geldiler.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu Att .

Defterimi kapatarak "Ahlak notları," dedim. "Düşüncelerimi kâğıda döküyorum; Jimmy ve ben bunu Bay Mbele için yapıyoruz."

Jimmy, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Elini tutup, parmağımı elinin tersinde dolaştırdım. "Ben sana soruyor muyum? Bitirdiğimde görürsün."

Koca Att oturdu ve "Nasıl bir şey olması gerekiyor?" dedi.

Jimmy hafifçe saçlarımı dağıttı ve "Belirli bir şey değil," dedi. "Ahlak konusu üzerine olmak zorunda."

Başımı Jimmy'nin elinden çekip uzaklaştırdım ve "Sinirli görünüyorsun, Att," dedim.

"Biraz, sanırım," dedi. "Daha önce bir gezegene inmedim. Nasıl olup da bu kadar sakin oluyorsun ve oturup yazabiliyorsun, anlamıyorum."

Jimmy, "Çabuk ve kötü yazıyor," dedi.

"Bu benim için yeni bir şey değil," dedim. "Daha önce de aşağı inmiştim."

"Babası giderken onu da yanında götürür," dedi Jimmy.

Birkaç dakika sonra, Jimmy ve Att bir cep satranç takımı çıkarıp oynamaya başladılar, ben de notlarıma döndüm. Daha inmeden faydacılığı bitirdim.

Ahlak, felsefenin davranışlarla, iyi ve kötü, doğru ve yanlış sorularıyla ilgilenen dalıdır. Neredeyse her ahlaki sistem – oldukça çoklar çünkü, aynı okula bağlı oldukları sanılan insanlar bile uzun süre aynı fikirde kalamadıklarından ayrı olarak kabul edilmeliler– tanımlamalar ve reçeteler dizisi olarak görülebilir. İnsanların gerçekte yaptığı bu mudur? İnsanların yapması gereken bu mudur?

Faydacılığın tarihini ve gelişimini atlayacak olursak, bu doktrinin en popüler ifadesi, "en büyük çoğunluk için en çok fayda"dır ve bu onu akraba olduğu, bizim gemide yaşadığımız sisteme benzeyen ekonomik komünizm felsefesine yaklaştırır. Faydacılığın en bilinen ifadesi ise "hazzın varlığı ve de acının yokluğu"dur.

İşin aslına bakacak olursak, faydacılar aksini iddia etseler de, faydacılık pek geçerli değildi. İnsanlar bile bile kendilerine zarar verecek biçimde hareket ederler bazen – hazzı bilmelerine rağmen onun yerine acıyı seçerler. İnsanların davranışlarıyla faydacılığın iddialarını birbirine uydurabilmenin tek yolu "acı" ve "haz" kelimelerinin sıradan anlamlarını çarpıtmaktır. Yine de neyin haz verebileceği öğrenmeye ve uygulamaya bağlıdır. Bu standart ise faydalı olamayacak kadar değişkendir.

Faydacılığı bir reçete olarak da beğenmiyorum. Haz ve acıyı birer fayda ölçme birimi gibi ele almak çok mekanik görünüyor; insanlar da bu denklemde sadece birer çözüm faktörü haline geliyorlar. Pratikte, "Bir kişinin hayatı pahasına yüz hayat kurtulacak – hadi ileri!" demek anlamlı görünür. Faydacı her zaman bunu söyleyecektir – söylemek zorundadır. Ama ona bunu söyleme hakkını kim verir? Ya o birinin, diyelim ki, varlıklarından bile haberi olmadığı yüz Çamuryiyen uğruna, körü körüne kurban edilme dışında başka seçeneği yoksa ne olacak? Diyelim ki tercih babam ya da Jimmy'yle yüz Çamuryiyen arasındaydı. Faydacı bir seçim yapmazdım ve verilecek cevabın insan etini tartarak ortaya çıkacağına kolayca ikna olacağımı sanmıyorum. İnsanlar nesne değildir.

Sabahın parlak güneş ışıklarıyla büyük bir ağaç yığınına indik. Hava açık ve keyifliydi. Mevsim yaz başıydı ve bitkiler çiçek açmıştı. Yerçekimi fark edilecek kadar normalin altında, ama rahatsızlık yaratacak kadar az değildi. Bir vadide yavaşça akan bir nehrin yanına indik. Nehrin bizden tarafı nemli topraktan yükselen büyük ağaçlarla dolu, hoş bir yerdi, diğer tarafta üstünde tek tük yeşillikler olan pürüzlü kayalarla dolu yirmi metrelik bir uçurum vardı.

Çantamı saplarından yakalayıp omzuma attım, diğerleriyle beraber rampadan aşağı güneşe ve serin havaya doğru yürüdüm. Çantamda yedek giysiler, yedek ayakkabılar, elle kullanılan bir diş fırçası, saç fırçası, uyku tulumu ve bazı ufak tefek şeyler vardı. Balon çadırlarımız da vardı ama yanımızda getir-

mememizi söylemişlerdi. Üzerimde kalın, içimde ince bir gömlek vardı, üstteki gömleğimin cebi ufak olduğundan, gömlek omuz ve göğüslerimi sıkmaya başladı, ben de defterimi gömleğimin içine koydum. Düğmelerini çözene ve pantolonumu çıkarana kadar orada kalacaktı. Güneşe çıkınca gözlerimi kısarak bakmaya başladım.

Ağaçlar huzurlarını bozacak hiçbir şey olamazmış gibi yukarı uzanıyorlardı, nehir sessizce akıp ileride kıvrılıyordu. Ağaçların arasından geçen ışık huzmeleri, uçuşan toz zerreciklerinin görülebildiği yollar oluşturuyordu. Kuşların gevezeliği bizimkine katılan tek gürültüydü. Çocukların çoğu daha önce bir gezegene inmemişti, bu yumuşak ve hoş bir tanışmaydı. Rüzgâr hafifçe esip saçlarımı ve gömleğimin kollarını uçuşturdu, sonra tekrar durdu. Atlar bizim ardımızdan koşumları, ipleri ve zincirleriyle dışarı çıkarıldı.

Bay Marechal bizi yanına çağırdı.

"Mathar'a kadar olan on beşiniz Bay Pizarro'yla beraber olacak," dedi. "Morlock'tan itibaren olanlar ise benimle gelecekler. Bugün kulübe yapacağız, eğer uzun sürerse yarın da. Bay Pizarro kendi grubunun kulübeyi benimkinden daha çabuk yapacağını iddia ediyor. Göreceğiz."

Belli ki bu bizi heveslendirmek için oynanan bir oyundu, ama eğlenceliymiş gibi göründüğü için kıkırdamadım. Jimmy, Riggy, Robert, Briney, Farmer ve Herskovitz benim grubumda; Venie, Helen ve Att da Bay Marechal'ın grubundaydı. Jimmy kolumdan çekti ve Bay Marechal'dan ayrılıp bizim bölgemize giden Bay Pizarro'yu takip ettik. Bir kayanın üstüne oturdu ve etrafındaki ıslak toprak üzerinde toplanmamızı eliyle işaret etti. Bay Pizarro, dar suratlı, fırça gibi kızıl bıyıklı, genç bir adamdı.

"Tamam," dedi. "İşimiz dört buçuğa-altı metrelik ağaçtan bir kulübe inşa etmek. Hepinizin ağaç kesme konusunda deneyim kazanmasını istiyorum, ama işin çoğunu erkekler yapacak. İşte kulübe şöyle bir şey olacak."

Toprağa bir çubukla çizdi. "Bu kadar kısa zamanda elimizden gelen en iyi kulübeyi yapacağız. Döşemesi, tavanı, kapıla-

rı ve pencereleri olacak. Ama yine de çok iyi bir kulübe olmayacak bu – niye olduğunu tahmin eden var mı?"

Birisi elini kaldırdı ve Bay Pizarro ona söz verdi. "Şey, kestiğimizde ağaçlar yaş olacak. Hepsi aynı şekilde kurumayacaklarından duvarlardan hava girecek."

"Doğru," dedi Bay Pizarro. "Biz de elimizden geldiği kadar duvarlardaki yarıkları sıvarız."

Kulübeyi birkaç dakika daha tartıştıktan sonra Bay Pizarro bizi tepeden aşağı nehrin yanındaki bir düzlüğe götürdü. Kulübenin şekli önceden yere çizilmiş ve iki testere çukuru kazılmıştı. Bay Marechal'ın grubu ise bizden önce aşağı inmişti.

Bay Pizzaro "Bay Marechal ve ben geçen cumartesi buraya geldik ve işaretlerimizi koyup ağaçları seçtik, testere çukurlarını kazdık," dedi. "Bu sadece işi kolaylaştırmak için. Bir ağacı keserken, niye başka bir ağacı değil de onu seçtiğimizi bulmaya çalışın."

Sonra da iş bölümünü yaptı: ağaç kesmek, at kullanmak, ağaç taşımak, ağaç kabuğu soymak gibi şeyler. Jack Fernandez-Fragoso ve ben, eşiği ve öğle yemeğini yapmakla görevlendirildik. Bay Pizarro ufak bir çiziktirmeyle bize ne yapacağımızı gösterdi ve işlerine başlatmak için diğerlerini alıp gitti. Bay Marechal da öbür kulübe için iki kişiyi geride bırakmıştı; şimdiden çalışmaya başlamış olan diğer gruba bir göz attık ve biz de kendi işimize başladık.

Kulübe onların üzerinde duracağından, uzun, alt kenar kütükleri çok önemlidir. Sağlamca yerleştirilmeleri gerekir. Bunun da en iyi yolu onları yarılarına kadar toprağa gömmektir.

Jack'la beraber kürekleri aldık ve kulübenin uzun dış çizgileri üzerinde sığ kanallar açmaya başladık. Kanalları düz ve aynı derinlikte yapabilmemiz için ip ve çivilerimiz vardı. Aylardır el aletleri kullandığımızdan ellerimiz bir zamanlarki kadar su toplamaya eğilimli değildi, işin fiziksel yanı pek zor değildi yani.

Ölçülerin birbirine uyması için biraz özeniyorduk. Bitirdiğimizde, kulübenin iç tabanını düzledik. Çalışırken orman-

dan balta çınlamaları, konuşmalar ve bazen de düşen ağaç sesleri duyabiliyorduk.

Daha tabanı bitirmeden Bay Pizarro yanında iki at ve iki temel kütüğüyle ortaya çıktı. Kütükler nehir yatağından çekilerek getirilmişti. İşimizi kütüklerin hazırlanmasıyla tam aynı zamanda bitirdik. Sonra Jack'la beraber kütüklerin uçlarının kesilmesini izledik. Yerde yatan bu kütüklerin iki ucuna da kulübenin kısa duvarlarının alt temel kütüklerinin geçeceği karşılıklı yuvalar açılacaktı. Bundan sonra kütükler karşılıklı olarak üst üste yerleştirilecekti – önce kulübenin uzun tarafları sonra da kısa tarafları; yuvalar kütüklerin tam altlarındakilerin üstüne sağlamca oturmasını sağlayacaktı.

Jack ve ben gidip odun topladık ve öğle yemeği hazırlığına başladık. Yemek hazır olduğunda, dört temel kütük yerlerine yerleştirilmişti, uzunların yarısı yerden dışarıdaydı, kısalar daha yukarıda duruyordu ve bir grup kütük getirilip testere çukurunun yanına konmuştu. Bay Marechal'ın grubu da yaklaşık aynı ölçüde iş yapmıştı, ama ormanda yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Jack'la beraber diğerlerinden önce yiyip, onlara yemek dağıttık. Jimmy ve Riggy yemeklerini yerken yanlarına gidip oturdum. Jimmy ağaç keserken Riggy de direk kesiyormuş. İkisi de Bay Pizarro'nun yemekten sonra bizi bir saat serbest bırakmasından memnundular. Eğer sadece zaman geçirecekseniz, bedeni çalışma yapmak kadar size düşünme fırsatı verecek başka hiçbir şey yoktur. Böylece ben de Stoacılık hakkındaki ahlak ödevimi düşünüp durdum. Defterimi çıkarıp aklıma gelenleri yazdım. Jimmy ve Riggy sadece dinlediler.

Stoacılıkla ilgili tek sorun bana uyutucu gelmesiydi. Bu anlayış varolan durumu onaylar ve bu suretle bütün heves ve değişime bir son verir. Hıristiyanlığın bin yıl önce dediği gibi, krallar kral, köleler köle kalacaklardır der, böyle olunca da bu felsefe bana krallara, kölelerden çok çok daha fazla çekici geliyormuş gibi göründü.

Bu neredeyse determinizm ve özgür irade sorusunun aynısı. Hareketleriniz önceden belirlenmiş olsa da olmasa da öz-

gür iradeniz varmış gibi hareket etmeniz gerekir. Eğer önceden belirlenmişse, özgür irade girişiminiz size hiçbir şey kaybettirmez. Bununla beraber eğer belirlenmemişse ve siz öyleymiş gibi hareket ediyorsanız, asla hiçbir şeye kalkışamayacaksınız demektir.

Ben pasif bir protoplazma yığını değilim. Değiştim ve yaptıklarımdan en azından bir kısmının kendi işim gibi düşünüyorum. Ve bir ümit taşıdığım sürece kolay kolay bir Stoacı olamam.

Öğleden sonra, Jimmy ve Bay Pizarro'nun arkasından ağacımı kesmek için yürüdüm. Nehir yatağının kenarı boyunca eski kütüklerin takoz izlerini takip ettik. Güneş parlıyordu ve hava daha da ısınmıştı. Burasının çok hoş olduğunu ama buna rağmen hiçbir şeyin Gemi gibi olamayacağını düşünmekten kendimi alıkoyamadım. Birkaç yüz metre sonra nehirden ayrılıp, bir bayır tırmanmaya başladık. Çalılar çok ufaktı ve yer dökülmüş ağaç yapraklarından, pas kahverengisi bir halıyla kaplıydı.

Daha önce ağaç kesen çocuklar işlerinin başına dönmüşlerdi. Etrafta kesilip, kütüğe dönüştürülmüş, çekilip götürülmeyi bekleyen ağaçlar vardı. Bay Pizarro gövdesinin üstünde beyaz bir işaret olan gri bir ağacı gösterdi.

"Bu senin ağacın," derken etrafımızda balta ve testere sesleri başladı.

Etrafında bir tur atıp ağacı inceledim. Sonunda aynı bize anlatıldığı gibi ağacın düşeceği yönü seçtim. Birisinin üzerine düşmesini istemiyordum, benim isteğim, kesilip taşınabileceği bir yere düşmesiydi.

Ayağımla destek alıp baltamı kaldırdım ve alt kesiğime başladım. Bu ufak kesik, ağacın düşmesini istediğiniz yönde olur. Balta ağaca saplandı ve bir kesik yaptı. Bir daha vurduğumda, büyük bir parça uçtu. Alt kesiğimi bitirdiğimde dinlenmek için durdum.

"Çoy iyi," dedi Bay Pizarro. "İşin bittiğinde Sonya'yı yukarı yolla. Öğleden sonra ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim.

Kafasıyla onayladı ve yürüyüp uzaklaştı. Yaptığımız bütün farklı işleri denetliyor ve buna ek olarak da en ağır işlerin büyük bir kısmını kendisi yapıyordu. Onun her an yanınızda bitip bir an sonra da gitmesini bekleyebilirsiniz – sabahleyin çorba yaparken gelip bir kaşık tatmıştı. Tam yanımızdan uzaklaşırken biri, "Uzak durun," diye bağırdı ve hepimiz baktık.

Ağaçlardan biri düşmek üzereydi. Aramızda ufak bir dere vardı ve ikimiz de ağaçlarımızın düşüş yönünü oraya doğru ayarlamıştık; o, nehre benimkinden yaklaşık yirmi metre kadar daha yakındı. Bay Pizarro tepeye tırmanıp oradan uzaklaştı. Oğlan herkesin uzak olduğunu gördükten sonra ağacı itip geri çekildi. Ağaç tamamen kesilmemişti, ama ana kesiğin altına alt kesik yapıldığından, itme, aradaki ufak parçanın kırılması için yeterliydi; ağaç sallandı sonra da harika bir yavaşlıkla öne doğru düştü. Susan baltalardan sonraki sessizlikte, kırılan ağacın, çatırdayan dalların ve ağaç yere çarptığında toz kaldıran büyük parçalanmanın sesi duyuldu. Sonra baltalar tekrar başladı.

Ağacımın yokuş tarafına geçtim ve ana kesiğime başladım. Zaman zaman nefes almak ve kokulu ıslak parçaları tekmelemek için durdum. Sonunda sallanmaya başlayınca düşmeye hazır olduğunu biliyordum.

"Herkes uzak dursun," diye bağırdım ve herkesin öyle yapıp yapmadığını kontrol ettim.

Sonra da ağacı itip geri çekildim. Ayağım bir tahta parçası üzerinde kaydı ve sertçe kıçüstü oturup ağaca baktım. Önce hata yaptığımı düşündüm, düşmeyecekti galiba – ama sonra yavaşça sallanarak benden uzaklaştı. Düştü, yere çarpmasıyla gövde yerde kalan parçasından düzgünce koptu; yerden yükseğe zıpladı ve sonra tekrar büyük bir gürültüyle sadece bir metre uzağa düştü. Kafamın üstünde çok yukarılarda olan ağacın tepesi şimdi on beş metre altımdaki deredeydi. Yamaca düşen ağaç ileri doğru bir-iki metre kaydı ve durdu.

Büyük bir mutlulukla aşağı, ona doğru baktım. Sonra da

kalktım, pantolonumdaki tozları silktim, baltamı kaptım ve kulübeyi yaptığımız yere doğru yürümeye başladım. Yanından geçerken de Jimmy'ye el salladım.

On beşimizin yedisi kızdı. Beşi ağaçlarını sabah kesmişti, kesmeyenler sadece ben ve Sonja'ydık. Oraya geldiğimde onu Riggy'yle beraber kulübe için kapı yaparken buldum. Testere çukurunda şimdi orta boy kütüklerden kalaslar biçiliyordu – bu kalasların bir yüzleri düz, diğer yüzleri yuvarlaktı. Bu kalaslar kepenk, kapı, çatı ve kulübe zemini için kullanılacaktı. Kapı için, sabah kesilen direkler kalasların düz tarafına yaklaşık iki metre uzunluğunda çivilendiler. Baltamı Sonja'ya verip onu Bay Pizarro'yu bulmaya yolladım, bir dakika kadar testerenin çalışmasını seyrettim ve sonra öğleden sonraki işime başladım. Testeresinin kullanımında, bir kişi çukura iner, diğeri dışarıda kalır ve kütük ikisinin arasında biçilir. Aşağı dakinin tek dezavantajı saçlarının talaş dolmasıdır, ama yer değiştirirseniz bu da eşitlenir.

Öğleden sonraki işim çamur ve yosun toplayıp çamur-yosun takımıyla (Juanita) onları taşıdıktan sonra kütükler arasındaki yarıkları sıvamaktı. Geri geldiğimde iki oğlan duvarların üstüne üçüncü sıra kütükleri yerleştirmekle uğraşıyorlardı. Geçiş yerlerini açmışlardı, kütükleri bağlayıp yukarı çektiler ve geçiş yerlerinin üstüne yerleştirdiler. Ben mutluca delikleri çamur ve yosunla kaplamaya devam ederken bir taraftan da ahlak düşünüyordum, duvarlar yükselirken zaman da hoşça geçiyordu.

Riggy kepenk ve kapıları bitirdikten sonra Bay Pizarro göründü, onlar da bir süre için duvarı yükseltme işini bıraktılar. O an duvarlar o kadar yükselmişti ki kendimi etrafım sarılmış gibi hissettim. Yükseklikten dolayı sıvama yapmam için kesilmiş kütüklerin üzerine çıkmam gerekiyordu. Işık, daha sıvamadığım aralıktan yatık olarak gölge zemine düşüyordu.

Bay Pizarro biraz yardımla kütüklere tırmandı ve üzerinde durduğum kütüğü benden ödünç aldı. Sonra da o ve Riggy kütüklerde pencere açıklıkları kestiler. Her pencere için iki kesik yaptılar ve kütüklerin o kısımlarını çıkardılar. Böylece

içeri giriş çıkış kolaylaştı, çünkü kütükleri içeri sokmak için kaldırmak zorlaşmıştı. Riggy de içeri girdi; şimdi kütük kaldıran iki kişi yerine, üç kişi ve Bay Pizzaro vardı; ben de yardıma ihtiyaçları olduğunda, Juanita benim için yeterli çamur ve yosun getirmemişse onlara katılıyordum.

İki sıra daha kütük yerleştirdikten sonra pencereyi yaptıkları gibi kapıyı kestiler, birden kulübe artık küçük, dar bir kutu olmaktan çıktı. Arkasından herkes ormandan dönmeye başladı, ben de kapı açıklığı olan delikten kulübenin dışına çıktım. Onlar kapının üzerine yerleşecek son kütüğü kaldırırken ben ve Juanita beraberce çamur için son bir tur daha yaptık. Çamurdan geldiğimizde, herkes işe başladı ve dışarının sıvanmasını bitirdik. İyi bir eğlenceydi, bittiğinde herkes çamurları kapıp birbirine atmaya başladı. Jimmy'nin sırtına büyük bir parça fırlattım, o da hediyemi geri iade etti. On beşimiz de etrafta koşuşturup birbirimize çamur atarken Bay Pizarro menzil dışında kalıp bizi izledi.

Çamurumuz bittiğinde, "Şimdi ne yapacaksınız? Sadece bir çift yedek elbiseniz var," dedi.

Jimmy nehre bakıp, bir sevinç nidasıyla parmağıyla işaret etti ve "Oraya gidiyoruz," dedi.

Oturup ayakkabılarını çıkardı, bütün elbiseleri üstünde nehre doğru koştu, sığlığa atladı ve suya daldı. Anında ben de ayakkabılarımı fırlatıp atmıştım, defterimi gömleğimin içinden çıkardım ve hemen arkasından gittim. Su fazla akıntılı değildi, berrak ve soğuktu, yani tam yüzmek içindi. Benim eski gezegensel yüzme deneyimimden çok daha iyiydi. İkindi güneşi altında, sular sıçratarak balık sesleri çıkardık, birbirimize sular fışkırttık, tam eski günlerdeki gibiydi. Çok geçmeden Bay Marechal'ın grubu da bize katıldı. Onlar çamurla kaplı değillerdi, ama günün işlerinden dolayı oldukça kirlenmiş ya da talaşla kaplanmışlardı ve iyi bir şey gördüklerinde kıymetini bilen çocuklardı. Dışarı çağrılana kadar suda kaldık, dışarı çıktığımızda sırılsıklamdık.

Liderlerimiz uygarlığın yararlı yanlarından birini kullanmamıza razı oldular; biz de elbiselerimizi çıkarıp çabuk kuru-

ması için izci-gemiye götürdük. Hafta sonumuzun geri kalanı –uyuma yeri hazırlıkları, elle yapılan işler, elle hazırlanan yemek– pek sevdiğim, ama hayatla doğada tatili birbirine karıştıran Thoreau'yu memnun edecek kadar basitti. Ama bu kez ona uyduk.

Yemekten sonra, yeni elbiseler giymiş, karnımız doymuş, içimizde sıcak bir neşeyle ve adamakıllı yorgun bir halde, Jimmy ile beraber diğer kulübeye bakmak için dolaşmaya çıktık. Diğer kulübe en az bizimki kadar bitmeye yakındı – duvarlar yerleştirilmiş, sıvanmış, kapı ve pencere delikleri kesilmişti– ama bir tuhaf görünüyordu. Uzun duvarlardan biri diğerinden yüksekti, hatta bizim duvarlarımızdan bile yüksekti. Bu, kulübeye tuhaf, bitmemiş bir görüntü, bir kambur görüntüsü veriyordu.

Bize her şeye karşı dayanıklı, katlandığında neredeyse cebe sığan balon çadırlar verilmişti, ama yanımızda getirmememiz söylenmişti. Bunun yerine uyku tulumlarımızı ateşin yanına serdik ve açık havada yattık. Ben kurada nöbet çıkanlardan biriydim, ama ikinci saati alacak kadar da şanslıydım. Yatmadım ve hiçbir şey görmeyen Stu Herskovitz'den nöbeti devralıp bir saat boyunca kampın etrafında dolaştım. Ben de uyumaya hazırlanan insanlardan başka bir şey görmedim. Nöbetim boyunca bir saat esneyip durdum, sonra Vishwa Mathur'u kaldırdım ve yatıp uyudum.

Sabahleyin gökyüzü bulutlarla kaplıydı, kahvaltıya doğru hava kurşuni ve soğuktu, ama sonra bulutlar küçük parçalara bölünüp birbirlerinden ayrılmaya başladılar, daha sonra da gökyüzü tekrar açıldı ve netleşti.

Çatının altındaki üçgen duvarı kaldırıp yerine koyduk, kapı ve kepenkleri yerlerine taktık. Sonra hep beraber üç kütüğü yerine koymak için uğraştık. Tepeye çatı direğini, yanlara da eğimli olarak iki parçayı yerleştirdik. Tam biz bitirirken birisi Marechal kulübesine bakıp ne yaptıklarını gördü. Yüksek olan duvardan alçak olana düz bir çatı yerleştiriyorlardı. "Bu haksızlık," diye bağırdım. "Siz kulübe değil sundurma yapıyorsunuz."

"Hah, hah – çok kötü," diye bağırarak cevapladı Venie. Biz de yuhaladık.

Riggy ve Sonja'nın bir gün önce hazırladıkları direkleri çatıyı oluşturacak kalasların altına yerleştirdik. Ben içeride döşemenin yapılmasına yardım ediyordum. Kütükler düz bir zemin oluşturmak için, yuvarlak tarafları aşağı gelecek şekilde, yan yana yerleştirildi. Eğer zamanımız olsaydı çıkıntılı yerleri düzleyecektik, ama yapamadık. Sonuç, kıymıkları sevmiyorsanız, üzerinde çıplak ayakla yürümenizi tavsiye etmeyeceğim bir zemindi, ama iyi ve sağlam bir döşeme oldu. Jimmy çatıda kalasları yerleştiriyor, aralara yosunlar sıkıştırıp direkleri koyuyordu. Çalışırlarken aradan bir miktar yosun döküldü, fakat çatı üzerimize çabucak örtüldü. Bitirdiklerinde en az döşeme kadar sağlam görünüyordu.

Bizden neredeyse bir saat önce bitiren Bay Marechal'ın grubuna açıkça yenilmiştik. Yanımıza gelip yorumlar yapıyorlardı, ama biz de öğleden önce bitirdik. İşimiz bittikten sonra birkaç meraklı arkadaşla gidip öbür kulübeye baktık; doğruyu söylemem gerekirse bizim kulübeyi onların sundurmasına tercih ederim – daha iyi işçilik.

Öğleden sonra bir yürüyüş yaparak rahatladık ve sonra yüzdük, ama bu sefer elbiselerimizle değil, mayolarımızla. Defterimi tekrar çıkarıp biraz daha ahlak notu aldım – bu seferki, daha kolay olan güç felsefesi hakkındaydı.

Güç felsefesi aslında, yanınıza kaldığı sürece her şeyi yapabileceğinizi söyler. Eğer yakayı ele verirseniz hatalısınızdır.

Bu görüşle tartışmak mümkün değil. Bu kapalı bir sistem, mantıken de tutarlı. Dış otoritelerden hiçbir şey istemiyor ve kendi tanımlamalarına takılıp tökezlemiyor.

Fakat onu da beğenmiyorum. Bir kere farklılıkları gözetmeyen bir ölçü. Burada "ahlaki iyi" ile "ahlaki daha iyi" arasında olası bir fark görünmüyor. En önemlisi Stoacılar kendilerini ahlaken kısıtladıklarından davranışlarının sadece birkaç olası sonucu vardır. Güç felsefesinin taraftarları, basitçe davranışlarınızın sonucu önemli değil, derler – iki yaşında, huysuz bir çocuğun felsefesi.

O akşam sürgülü bir kapının ardında uyuduk. Kendi yaptığımız bir yerde uyumanın getirdiği belirgin bir konforu ve güvenliği vardı. Döşemenin toprak zeminden çok daha sert olduğunu da söyleyebilirim. Ya da dünkü kadar yorgun değildim.

Ertesi gün gezimizin sonuydu ve bunu karşıdaki uçurumdan nehre atlayarak kutladık. Sonra kampı toplayıp Gemi'ye döndük.

Sisli bir sabahtı, sis kalkmasına rağmen bulutlar alçaktı ve etraf kurşuniydi. Sabahla beraber başta Bay Marechal, geride ipleri taşıyan Bay Pizarro'yla beraber büyük bir grup olarak yola çıktık. Nehirden bakıldığında bizim kulübe solda, onların sundurması sağdaydı. Biz kütükler için nehrin yukarısına gitmiştik, Bay Marechal'ın grubu ise diğer yöne. Yatağı boyunca nehirden aşağı yürüdük, nehirden yukarı doğru uzaklaşan kütük izlerini geçtik ve sonra nehrin uzun kıvrımını dönerken kamp gözden kayboldu.

Kasvetli bir gün olmasına rağmen neşemiz yerindeydi, yürürken gevezelik ediyorduk. Altı kişilik grubumuz tekrar bir aradaydı, beraber yürüyorduk.

Bazen nehir kenarından ayrılıp içerilere de girerek iki kilometre kadar yürüdük, ama oldukça hızlıydık. Sonunda kumluk bir sığlığa geldik ve nehrin diğer tarafındaki kolayca tırmanılabilecek yıkık sete baktık.

Bay Marechal, "Yüzmemiz gerekecek," dedi. Suya girip beline gelene kadar yürüdü, yaklaşık yolun dörtte birindeydi.

Sonra biz de iki liderimizin gözetimi altında geçmeye başladık. Su soğuktu ve ıslanmak ilk seferki gibi eğlenceli değildi. Elbiselerimiz kir ve suya karşı dayanıklı olduğundan çabuk kurudular, ama inanın ki onları kuruyken giymek, üzerinizde kurumasından çok daha iyidir. Diğer tarafa geçtiğimizde üzerimden sular damlıyor ve tir tir titriyordum.

Hep beraber öbür taraftaki çimenlik kıyıda toplandık, Bay Pizarro ve Bay Marechal suya dalıp bize doğru yüzdüler. Yuvarlanmış kayaların ve çalıların arasından yukarı tırmandık,

uçurumun tepesine ulaştığımızda kurumamış olsam da titrememem durmuştu.

Uçurum da ağaçlarla örtülüydü, ama kenarda dururken koyu yeşil bir halı gibi ormanla örtülü olan diğer tarafın bayırını kolayca görebiliyorduk. Sonra tekrar ormana dalık ve bizim kampın karşısındaki uçurumun kenarına çıkana kadar devam ettik.

Uçurumun kenarında ayakta durmayı sevmediğimden kenara kadar dizlerimin üzerinde gelip, aşağıya, nehre baktım. Uçurum oldukça yüksek göründü – düşerseniz sizi öldürecek kadar yüksekti, gerisi önemli değil. Bize açıklandığına göre, iki ip de uçurumun tepesinde bir yere bağlanacak ve her birimiz ipleri belimizden dolayıp yardan aşağı sırtüstü adım adım inecektik. Aşağı baktığımda bu fikirden hiç de hoşlanmadım. Kenardan geriye çekilip ayağa kalktım.

"Peki," dedi Bay Marechal. "İlk kim deneyecek?"

Jim, "Mia ve ben," dedi.

Bay Marechal bana baktı, ben de, "Evet," dedim. Bu işi yapma düşüncesi hoşuma gitmemişti, ama bu herkesin yapması gereken bir şeydi ve her halükârda yapacaktım; ilk olup olmamak fark etmezdi.

İpler ağaçlara bağlıydı ve önce belimizden, daha sonra ana iplerin etrafından, sonra da tekrar belimizden dolaşıyordu. Bay Pizarro ve Bay Marechal nasıl yapılacağını herkese gösterdiler. İpler bacak aralarımızdan geçip uçurumun kenarından aşağı atıldı, uçları nehrin tam üstünde sallanıyordu. Yapacağımız şey, ipin üzerinde rahatça kayabilen oynak bir ilmeğin içine girip, nehre doğru kaymaktı.

Sinyalle beraber, sırtımız nehre dönük durduk; ip, ağaçlarla aramızda gergin duruyordu. Aşağıdaki nehre bakıp içimi çektim, sonra kenardan geriye doğru adımımı attım. Bir an için ipi boşladım, sonra durdurduğum sallanmamı, ayaklarımı yarın yüzüne dayayarak engelledim, uçurumun üstündeki ağaçtan sarkan bir ilmekle sallanıyordum. Neredeyse işe yaradığına şaşırmıştım. Sonra tekrar ayaklarımla ittim ve bir buçuk-iki metre daha aşağı indim. Hiç de zor değildi, tam aksi-

ne eğlenceliydi. Jimmy'ye bakıp güldüm. Ve sonra bir baktım ki farkında bile olmadan aşağıdayım. Kıyı yukarıdan göründüğünden bir-bir buçuk metre daha genişti. Neredeyse Jimmy ile aynı anda indik.

İpleri çözüp yukarıdakilere el salladık.

"Kolaydı," dedi Jimmy.

"Eğlenceliydi," dedim.

Biz izlerken ipler tekrar uçurumun tepesine çekildiler.

Jimmy, "Burada durmanın bir anlamı yok. Hadi nehri geçelim," dedi.

Tekrar yüzerek karşıya geçtik ve bir sonraki çiftin uçurumdan inmesini izledik. Kulübemizin en son biten yerinde duruyorduk, kapının basamağında.

İzlerken, "Aklıma gelmişken, beni gönüllü seçtirdiğin için teşekkürler," dedim.

"Biliyorum," dedi Jimmy. "Sen gönülsüz bir gözüpeksin. Hava kanallarında dolaşan sen değil miydin?"

"O farklıydı," dedim. "O benim fikrimdi."

12

Aralığın sonunda, tam Yıl Sonu zamanı New Dalmatia'ya Sınav'a giden çocukları eve getirdiler. Bırakılan kırk iki çocuktan yedisi Toplanma Sinyali vermedi ve geri gelmedi. Yedi kişiden bir tanesi Alfing Çeyreği'nden tanıdığım Jack Brophy'ydi. Bunu düşündüğümde bir yıl sonra Gemi'ye geri dönüp dönemeyeceğimi düşünmekten kendimi alamadım. Ama bu düşünceye de takılıp kalmadım. Yıl Sonu kafanızı çirkin şeylerden uzak tutan bir tatildir ve bu arada kafamı meşgul edecek bir şey daha keşfettim. Bu da benim anneme yeni bir açıyla bakmamı sağladı.

Yıl Sonu beş ya da altı günlük bir tatildi – Artık Yıl olmayan 2198'de beş gündü. Okuduğum eski romanların birinde takvim tekrar düzenlenmeden önce Artık Yıl'ın fazla günü-

nün Şubat'a eklendiğini keşfettim. (Bu her ayda kaç gün olduğunu hatırlamanıza yardım ettiği sanılan hafızayı kuvvetlendirme yönteminin bir parçasıydı. Bunu bizim takvimimize adapte ettiğimde şöyle oluyordu: Ocak, şubat, mart, nisan, mayıs, haziran, temmuz, ağustos, eylül, ekim, kasım, aralık, hepsi de otuz gündü. Benim fil gibi bir hafızam vardır – filin ne olduğunu bile biliyorum.) Bizim sistemimizde fazla gün Yıl Sonu'na eklenir.

Yıl Sonu için dairemizin düzenlenmesinden ben sorumluydum. Jimmy'yle beraber İkinci Düzey'deki Gemi Mağazası'na gittik ve dev bir tavuk büyüklüğünde bir piñata seçtik; onu sarı, kırmızı, yeşil renklere boyadık. Jimmy'nin yurdunda da piñata vardı ama yurdun ruhsuzluğu Yıl Sonu eğlencesinin çoğunu alıp götürmüştü. Ben de babamı, Jimmy'nin bizim Yıl Sonu kutlamamızı paylaşması için ayarlamıştım. Jimmy ile beraber evi güzelce hazırlayıp partileri planladık. İkinci Gün partisi altılık grubumuz ve arkadaşlarımızın bir kısmı içindi. Yılbaşındaki büyük parti ise neredeyse gelmek isteyen herkese açıtı. Partiye gerekenlerin listesini çıkarmak, parti düzenlemek gibi şeylere sabrı olmayan babam için büyük bir zorluktu. Bu işi bizim yapmamıza çok memnun oldu.

Alfing Çeyreği'ndeyken de arkadaşlarım vardı, ama onları eve neredeyse hiç çağırmamıştım. O günlerde, Geo Çeyreği'nde yaşayan insanların ve özellikle de Jimmy'nin evde olması sıradan bir şeydi. Babamın kendine ait bir yaşam tarzı vardı –bir şekilde kendi özel dünyasında yaşar– ve devamlı ayakaltında dolaşan yabancı çocuklara karşı çıkacağını düşünebilirdiniz. Rahatsız olduğundan eminim, ama hiç itiraz etmedi. Hatta bir seferinde kendi tarzının dışına çıkıp Jimmy'yi beğendiğini açıkladı.

"İyi bir çocuk," dedi babam. "Onunla sık görüşmenden memnunum."

Şüphesiz bu benim için sürpriz olmamıştı, çünkü Geo Çeyreği'nde yaşamamızın nedenlerinden birinin Jimmy olduğu hakkında kesin şüphelerim vardı. Bay Mbele'nin aynı

anda ikimizin de özel öğretmeni olması rastlantı değildi. Hatta Gemi Öjenisti ile konuşmam sonucu ortaya çıkan bir izlenimim (ki bu kısmen onaylandı) Jimmy ile tanışmamızın bile rastlantı olmadığını gösterdi, fakat bu benim canımı sıkmadı. Çünkü bazen Jimmy'den kesinlikle hoşlanıyordum; başka anlarda ise ona bakmak kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyordu.

Gemi kayıtlarını karıştırırken başka bir şey de keşfettim. Her Genel Salon'da bir kütüphane vardır. Orada olmak özel bir zevkti; kitapların hepsi farklı şekil ve büyüklükteydiler, gerçek birer kitap hissi veriyorlardı. Sıralı kitaplarda gözlerinizi dolaştırıp içlerinden birini içinizden gelen bir hisle seçip almanız gerçek bir keşifti. Fakat yerin sınırlı olması, Gemi'de olduğu ileri sürülen bütün kitapların fiziksel olarak orada olmasını imkânsızlaştırıyordu. Bundan dolayı genelde yapılan, ekranda başlık ve içeriklere bakmak, sonra da eğer gerçekten istiyorsanız ya da ihtiyacınız varsa bir fiziksel kopya sipariş etmekti. Şüphesiz insanların çoğunun özel bir neden olmadan bakamayacağı Gemi kayıtları gibi belli şeyler vardı; merakım dışında belirli bir nedenim olmamasına rağmen bakmaya oldukça istekliydim ve babamın Gemi'deki pozisyonunu kullanmaya niyetliydim.

"Emin misin?" diye sordu kütüphaneci. "Bildiğin gibi pek ilginç şeyler değillerdir ve bunlara bakmana izin verildiğinden pek emin değilim."

Yemin ederim ki ona tam olarak Gemi Başkanı olan babam Miles Havero'nun bana bakabileceğimi söylediğini söylemedim; ısrar etseydi onunla bu konuyu enine boyuna tartışmaya istekliydim, ama eğer ona sorarsanız kütüphanecinin öyle söylemişim gibi bir izlenimi olabilir. Her neyse, kayıtlara bakmam gerekiyordu.

Söylediğim gibi, yirmi yıllık öjenist önerilerini buldum ve göz attım, fakat bu beni, kendiminkine ya da daha doğrusu anne ve babamınkilere bakıp bir şey keşfedene kadar gerçekten sarsmadı. Bir ağabeyim varmış!

Bu bir şoktu. Ekranı kapattım, görüntü kayboldu ve sonra

yatağıma kıvrılarak yatıp uzun müddet düşündüm. Bana niye söylenmediğini bilmiyordum. Bir zamanlar birisinin, kardeşleri merak etmemi sağlayan bir şey sorduğunu ya da bu konu hakkında konuştuğunu hatırlıyordum, ama hafızamda bir yere oturtamadım; bu konuda asla bir şey yapmamıştım...

Sonunda tekrar ekranı açtım ve kardeşim hakkındaki bilgileri buldum. İsmi Joe'ydu – José. Benden neredeyse kırk yaş büyüktü ve öleli on beş yıldan fazla olmuştu.

Didikleyip daha fazla şeyler buldum. Galiba en az benim kadar Gemi'deki yaratıcı edebiyat eksikliğinin farkındaydı. Bir roman yazmıştı, benim asla yapmayacağım bir şeydi bu – özellikle onunkini okuduktan sonra. Romanı sadece kötü değil berbattı ve bu bana belki de Gemi'nin edebiyat konusunda pek de elverişli olmadığını düşündürdü.

Joe başka konularda çok daha yetenekliydi. Branşı olan fizikte oldukça gelecek vaat eden biri olarak görülüyormuş. Ölümü tuhaf ve tamamiyle gereksiz, kendi suçu olmayan bir kaza sonucu olmuş. Anında bulunmadığından, bulunduğunda hayata döndürülmesi için çok geçmiş. Ölümü galiba anneme büyük sıkıntı vermiş.

Şimdi bunu öğrenmeme rağmen bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Sonunda, sakin bir zamanda babama sokuldum ve olabildiğim kadar tarafsızca Joe'yu sordum.

Şaşkınlıkla baktı. "Sen Joe hakkındaki her şeyi biliyorsun," dedi. "Uzun zamandır onunla ilgili bir şey sormuyorsun ama, sana belki yirmi defa anlattım."

"Onun varlığını bir hafta öncesine kadar bilmiyordum bile," dedim.

"Mia," dedi ciddiyetle, "sen üç yaşındayken Joe hakkında hikâye dinlemek için yalvarırdın."

"İyi de, şimdi hatırlamıyorum," dedim. "Bana anlatacak mısın?"

Ve babam bana ağabeyimi anlattı. Hatta hem dış görünüş hem de karakter olarak birbirimize çok benzediğimizi bile söyledi.

Annemle konuşmadım, çünkü ne diyeceğimi bilmiyor-

dum. Onunla hiç konuşamıyorum. Bu konuyu babam dışında konuştuğum tek kişi Jimmy'ydi ve doğru ya da yanlış, beni anladığını belirten bir yorum yaptı. Belki de, en azından şimdiye kadar istemediğim için hatırlamadığımı ve ağabeyimin kayıtlarını bulmamın düşündüğüm kadar rastlantı olmadığını söyledi. Aslını söyleyecek olursam, bu önce beni çok öfkelendirdi ve bu öfkem daha sonra bunun gerçek olabileceğini düşünmemi sağladı. Ama bunun bedeli olarak Jimmy ve ben iki gün konuşmadık.

Psikolojik boyutlara yönelmek beni annem hakkında düşünmeye götürdü; beni kendinden uzak tutuşuna, ona iyi davrandığımda mutsuz olmasına. Sonunda bir sonuca ulaştım: Sorun belki de bir birey olarak ben değildim, yalnızca fiziksel bir olgu olarak bendim; bu temel üzerinde ilerledim. Ondan daha fazla hoşlandığımı söyleyemem, ama o andan sonra daha iyi anlaşmayı becerdik.

O kış başka bir şey daha değişti – hayattan istediğimi sandığım bir şey. Bu Jimmy ve benim hazırladığımız ahlak ödevlerinin sonucunda ortaya çıktı.

Bay Mbele'nin dairesinde buluştuk ve her zamanki gibi Bayan Mbele'nin getirdiği içeceklerden sonra vardığımız sonuçlar hakkında konuştuk. Bayan Mbele etrafınızda olduğunda çok rahatlık veren bir insandır. Çok iyidir. O gün her zamanki cuma akşamı buluşmalarımızdan biriydi.

Benim hazırladığım ödev, altı ahlaki sistemin doğrudan tartışılması ve karşılaştırılmasıydı ve bunların hataları üzerine odaklanıyordu. Tartıştığım bütün ahlaki sistemlerin her şey olup bittikten sonra kurulmuş olması dikkatimi çekti diyerek bitirdim. Yani insanlar önce bir şey yaparlar, sonra da yaptıklarının haklı olduğuna inanmak isterler ve bunu onaylayacak bir sistem icat ederler. Yani "İnsanlığa, ister kendine karşı isterse başkalarına karşı olsun, bir araç gibi değil, bir amaç gibi davran," türü sözler bana oldukça cazip görünse de, kendime tamamen uyan bir sisteme rastlamamıştım.

Jimmy kendi tartışmasında tamamiyle farklı bir yön tuttu. O ahlaki sistemleri eleştireceğine kendisi bir sistem kurmaya

kalkmıştı. Hümanist bir sistemdi bu ve benim değerlendirdiklerimden bazılarını andırıyordu. Jimmy, gerçek insancıllığın kendiliğinden ortaya çıkan kalıtımsal bir şey değil de bir kazanım olduğunu söyleyerek başladı. Söylemek istediklerinde eleştirebileceğiniz şeyler vardı fakat kesin ilkeler boyutundan çok, yaşama yönelik genel tavır boyutunda konuştuğundan, sisteminin bir avantajı vardı. İlkelere istisna bulmak kolaydır.

Dinledikçe, Jimmy'nin söylediklerinden değilse de, hazırladığı ödevin tarzından giderek rahatsız oldum. Tuğla ve harçtan kaleler yapanın, sentezci olmaya kararlı olanın ben olduğum sanılıyordu, ama benim yaptığım bu değildi. O an bunu hiç yapmadığımı anladım – rozet yapmak, kulübe inşa etmek, bir şeyleri bir araya getirmek, bunların hiçbiri gerçekten benim tarzım değildi ve bunu çok önceden görmüş olmam gerekirdi.

Ben bir inşaatçı değilim, diye düşündüm. Ben bir tamirci değilim. Bu benim için apansız aydınlanma anıydı.

Jimmy bitirdiğinde Bay Mbele, "Hadi tartışalım," dedi. "Nasıl bir yorumun var Mia?"

"Peki," deyip Jimmy'ye döndüm. "Niye düzenleyici olmak istiyorsun?"

Omzunu silkti. "Sen niye sentezci olmak istiyorsun?"

Kafamı salladım, "Ben ciddiyim," dedim. "Bir cevap istiyorum."

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Bunların ahlakla ya da söylediklerimle ne ilgisi var?"

"Ahlakla hiçbir ilgisi yok," dedim. "Senin hazırladıklarınla ilgili. Kendini dinlememişsin."

"Ne dediğini biraz daha açıklamaya ne dersin?" dedi Bay Mbele. "Seni anladığımdan emin değilim."

"Başladıktan bir süre sonra Jimmy'nin söylediklerini dinlemedim. Aklımdan geçen, onun nasıl bir ödev hazırladığı ve benim nasıl bir ödev hazırladığımdı. O anda anladım ki eğer Jimmy gerçekten bir düzenleyici olmak isteseydi, benimki gibi eleştirel bir ödev hazırlamalıydı. Ve eğer ben de gerçek bir

sentezci olacaksam, Jimmy'ninki gibi yaratıcı ödev hazırlamalıydım. Ama ikimiz de bunu yapmadık."

"Anladım," dedi Bay Mbele. "Sanırım haklısın."

Jimmy, "Ama ben düzenleyici olmak istiyorum," dedi.

"Sadece büyükbaban öyle olduğu için istiyorsun," dedim.

Bay Mbele neredeyse anında fikrimi onayladı, ama Jimmy kafasına düzenleyici olma fikrini o kadar uzun zamandır koymuştu ki kolayca değiştiremiyordu. Bunu anlaması biraz zaman aldı, çünkü eleştirel bir kafası olmadığı çok açıktı. Ben ise o anda düzenleyici olmak istediğimi ortaya koydum ve Bay Mbele de kabul etti. Değişmek benim için kolaydı çünkü geleceği düşündüğüm zamanlar aklımda sentezcilik vardı; ama yanındaki parantez ve soru işaretleriyle beraber. Bu yönelim değişimi benim için doğruydu ve şimdi düzenleyiciliği düşündüğümde aklıma hiçbir soru gelmiyordu, özellikle de Bay Mbele'nin bende bu konuda başarılı olabilecek cevher olduğunu söyledikten sonra.

Jimmy de bu fikre alıştıktan sonra yönelimini değiştirdi. Çünkü her şeye rağmen yaratıcı biriydi.

"Her zaman yapılacak çılgınca şeyler bulan sensin," dedim. "Bense onların neden işe yaramayacağını düşünürüm."

"Tamam," dedi Jimmy. "Sen düzenleyici olacaksın, ben de sentezci."

Çenesinden öptüm. "İyi. O zaman hâlâ ortak olabiliriz."

Yönelimimdeki değişim büyümemin bir parçası olabilirdi. Neredeyse her şey öyleydi ya da o günlerde öyle görünüyordu. Kesinlikle değişim için işaretlere ihtiyacım yoktu. Bir tanesi Helen Pak'la beraber Gemi Mağazası'nda elbise ararken geldi.

Gemi'de yaşamanın kaçınılmaz bir özendirme sorunu vardır – eğer hayat çok kolay olsaydı, hepimiz ot olabilirdik. Bunun cevabı, bazı şeyleri olabileceklerinden daha zorlaştırmaktı. Bu da şöyle söylenebilir, alışveriş kendi kendinize yapacağınız bir şeydi; ekrandan yapamazdınız.

Helen'le beraber Gemi Mağazası'nda olmamızın nedeni elbiselerimizin eskimiş olması değil, artık bize dar gelmeleriy-

di. Geçen yıldan beri sürekli büyüyordum, ama hiç kimseye yetişememiştim çünkü onlar da büyüyorlardı. Şimdi benim için yeni ve rahatsız edici bir şey olan sutyen giymeye başlamıştım, giysi zevkim de hafif gömlekler, kısa pantolonlar ve sandaletlerin ötesine geçmişti. Bunun çoğu Helen'in işiydi. Elbiselerden iyi anlıyordu ve o güne kadar olduğumdan daha güzel olabileceğimi iddia edip duruyordu.

"Sen oldukça güzelsin," diyordu, "ama böyle giyinirsen kim görür ki bunu?"

Benim hiç umurumda değildi –sadece doğal olarak yaşıyordum– ve dünyayı elde etmek için de büyük bir arzum yoktu. Bununla beraber çekici görünmek istediğim birkaç insan vardı, böylece kendimi Helen'in ellerine bıraktım ve Tanrı'nın da yardımıyla dışarı çıktığımda daha güzel görünüyordum. Her şey bir yana, Helen siyah saçımla çok iyi uyan pembe giymemi sağlamıştı. Bütün bunların hepsi hoş bir sürpriz gibi geldi bana.

Helen, "Bu senin en güzel yerlerine dikkat çekme yöntemi," dedi. Bu konuda oldukça alçakgönüllüydü fakat gurur duyabileceği bir nedeni vardı. Babam, hatta Jimmy bile farkına varmışlardı bendeki değişikliğin. Şüphesiz babamın bana söylediği beğeni sözlerinin hiçbirini Jimmy söylemedi.

Aşağıda Gemi Mağazası'nda, bir şeyler seçip onları deniyorduk, hepsini üst üste yığıp kıkır kıkır gülüyorduk, beğenmeyip bir kenara atıyor, sonra beğenip tekrar beğenmiyorduk. Hatta ben bile Helen'e giydiğinde güzel görünecek bir şey buldum – o sarı saçlara ve Asyalılar'a özgü çekik gözlere. O genelde giyinmeyi çok iyi biliyordu – ona beğeneceği bir şey bulmak hoştu.

Rafları karıştırırken tanıdığım birini gördüm, "Bir dakika," dedim ve sonra el salladım.

Artık eskisi kadar şişman olmayan Zena Andrus'tu bu. Oldukça heyecanlı görünüyor ve galiba birisini bulmaya çalışıyordu. Beni gördü ve el sallayıp yanıma geldi.

"Selam, Mia," dedi. "Annemi gördün mü?"

"Hayır," dedim. "Önemli bir şey mi var?"

"Oh, hayır," dedi. "Kötü bir şey yok. Sadece gelecek hafta Hayatta Kalma Dersleri'ne başladığımı öğrendim."

"Çok iyi," dedim.

O annesini aramaya gittikten sonra Helen ve ben birbirimize baktık. Zaman geçiyordu. Bizimki de sanki dünmüş gibiydi.

13

Hayatta Kalma Dersleri'nin tepe noktasına Birinci Sınıf'a geldiğimizde ulaştık ve Üçüncü Düzey'de kaplan avına gittik. Bu da, diğer bir yığın şey gibi, kendimize güven kazandırmak için hazırlanmıştı. Neredeyse boş bir elle kaplan avlamak kadar kendinize güven kazandıracak başka hiçbir şey yoktur. Tabii bu deneyimden canlı çıkarsanız.

Şöyle düşünün, hayatta kaldığımıza göre bunun belki de bir anlamı vardır.

O zaman Üçüncü Düzey'e sırt çantalarımızla gitmek sıradan bir şeydi. Jimmy'yle beraber Geo Çeyreği'nden mekikle aşağı indik. Neşem pek yerinde değildi çünkü daha önce hiç böyle bir şeye katılmamıştım ve oturmuş surat asarak kaval çalıyordum.

Jimmy, "Bunu yanında getirmeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

"Niye olmasın?"

"Şunu kabul etmeliyim ki artık oldukça iyi çalıyorsun, ama böyle çalarsan herkesi bunalıma sokmaktan başka bir işe yaramaz."

"Bu akşam Kamp Ateşi Eğlencesi'ni ben yapacağım," dedim. Bu ikinci yolculuğumuzdan sonra kamp akşamlarını canlandırmak için sırayla yaptığımız bir şeydi.

"Kaval çalmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Bir hikâye anlatacağım. Az kalsın fikrimi değiştirecektim."

"Korkuyor musun?" Kamp Ateşi Eğlencesi hakkında konuşmuyordu.

"Bir kaplana taş atmak düşüncesini beğendiğimi söyleyemem," dedim, "ama sanırım alışacağım. Sen nasılsın?"

"Ben her zaman önceden korkarım," dedi Jimmy. "Bu yüzden de konuşmak ya da satranç oynamak isterim."

Kapı 5'te indik ve sırtkopterlerini alan diğerlerine katıldık. Bay Marechal yanında birkaç köpekle oradaydı, fırça bıyıklarının yanına bir de sakal uzatmış olan Bay Pizarro gene ona yardımcılık yapıyordu. Biz geldiğimizde köpek ve yiyecekleri bir taşıyıcıya yüklüyorlardı. Yola çıkmadan önce Bay Marechal bizi sıraya soktu ve hepimizi inceledi.

"Anladınız değil mi?" dedi, "hiç kimse gelmek zorunda değil."

Hepimiz kafamızla onayladık, ama hiç kimse yerinden kımıldamadı.

"Bıçaklarınız yanınızda mı?"

"Evet," dedik. Tek silahımız buydu.

"Şunu anlamanızı istiyorum; en az biriniz yaralanabilir ya da ölebilir. Sınav'a bırakılacağınız herhangi bir yerde karşılaşmanız olası bir hayvan kadar tehlikeli ve güçlü bir kaplanı kovalayacaksınız. Umarım Sınav'da böyle bir şeyden kaçınacak kadar kafanız çalışır. Şimdi, bir tane seçeceğiz, izlerini takip edeceğiz ve ellerimizle öldüreceğiz. Bunu yapabilirsiniz çünkü ondan daha güçlü ve daha tehlikelisiniz – en azından grup olarak. İçinizden birinin yaralanacağına garanti verebilirim ama bu işi bitirdiğinizde o kaplan ölmüş olacak. Bunun ne kadar tatmin edici olduğunu gördüğünüzde kendiniz de şaşıracaksınız. Tamam mı?"

Üçüncü Düzey'in vahşi bölümleri, gezegenlerde karşılaşacaklarınız kadar rahatsız edicidir. Yer şekilleri gezegenlerdeki bölgeler kadar engebeli olmasa da vahşi hayat en az o kadar rahatsız edicidir, tabii ki bu da en önemli etken. Bu final gezisine Sınav'da taşımamıza izin verilen balon çadırlarımız ve sonik tabancalarımız olmadan gidecek ve bile bile Gemi'deki en tehlikeli hayvanı arayıp bulacaktık. Bu size sadece Sınav hak-

kında fikir veren bir şey değildi; eve döndüğünüzde gerçekle taklidini ayırt etmemizi; gerçek ölümle yüz yüze gelmemizi sağlayacak bir şeydi. Ciddi olmadığını düşünebilirsiniz, ama söylediğim gibi amacı güven vermekti.

Bir büyük kuş sürüsü gibi Eğitim Alanı'ndan yukarıdaki tavana doğru yükseldik ve uzaklaştık. Aşağıdaki ağaç ve gezinti yerlerine bakarak parkın üstünden uçtuk ve sonunda vahşi bölgeyi ayıran dikenli çitli duvarı geçtik. Burası ilk önce pek farklı görünmedi, ama biraz sonra bir çalıkuyruk sürüsünün üzerinden geçerken sesimiz ve gölgelerimiz onları korkutup otlaklara doğru kaçmalarına neden oldu.

Bay Marechal önden, Bay Pizarro da taşıyıcıyla beraber arkadan geliyordu. Biz tavana uygun olarak uçarken yer, altımızda yükselip alçalıyordu. Arkamız fundalık ve tek tük ağaçlarla örtülü küçük tepeli bir yere Bay Marechal'dan gelen işaretle indik.

Köpekler taşıyıcıdan çıkarıldıklarında havlayıp, kayışlarını zorla çekiştirmeye başlayınca, Bay Pizarro onları bağladı. Hemen etrafa nöbetçiler koyup kamp kurmaya başladık. Büyük tavan ışıkları sönüp, hava akımları kesilip, ısı düşmeden önce ancak odun toplayıp ateş yakacak kadar zamanımız vardı. Isı çok düşmüyordu, ama ateşin nedeni bu değildi – yemek pişirmek ve güvenlik içindi.

Yemekten sonra Bay Pizarro ve Bay Marechal da dahil olmak üzere herkes ateşin etrafında toplandı. Bu benim Kamp Ateşi Eğlencesi düzenleme sıramdı. Jimmy yüzünden pirinç kavalımı çalmaya çekinmiştim, onun yerine hazırladığım, anlatmaya niyetli olduğum hikâyeyi anlattım. "Carlisle Leydisi" isimli çok çok eski bir hikâyeydi.

Herkes susana kadar bekledim. Oturan insanların önünde ateşin dalgalanan ışıklarında anlatmaya başladım:

Bu hikâye, çok çok önce vahşi aslanların yaşadığı Carlisle denilen bir yerde geçmiş. Bildiğiniz gibi, kaplanlar yalnız yaşarlar, ama bu aslanlar toplu halde yaşayıp, ülkeye dehşet salıyorlarmış.

Carlisle'da tek başına yaşayan bir Leydi varmış; uzun süre

önce ölmüş olan annesini bir türlü aklından çıkaramıyormuş ve çok güzelmiş. Güzelliğinden ve zenginliğinden ötürü civardaki bütün bekârlar ona kur yaparlarmış. Bununla beraber annesi ona güzel olmanın özel olmak olduğunu ve bundan dolayı da karşısına çıkan ne ilk ne de ikinci erkeğe kendisini vermemesini öğretmişmiş. İyi bir aileden, zengin, namuslu ve cesur bir adamın karşısına çıkmasını bekleyecekmiş. Annesi ona, "Onları dene," demiş ölmeden önce.

Babasının bayat ekmek kırıntısı satarak kazandığı büyük servetinden...

"Aman Mia," dedi birisi. "Bayat ekmek kırıntısını kim alır?"

"Bak Stu," dedim. "Bunlar çocuklar ormana girdiklerinde arkalarından iz bırakıp tekrar yollarını bulabilsinler diyedir."

Her neyse, babası ona yıllarca oturup her pazar öğle vakti evlenme teklif etmeye gelen taliplerini bekleyecek kadar çok para bırakmış. Leydi, bütün taliplerini ya o ya bu şekilde hep reddetmiş. Böylece yıllarını misafir odasında oturup yaşlanarak, pazar öğlenleri gelen taliplerini geri çevirmekle eğlenerek geçirmiş. Zamanla, elli kilometre içinde en az bir defa "hayır" demediği bir tek bekâr bile kalmamış. İş sonunda öyle bir yere gelmiş ki kasabalı gençler pazar günü kasabaya gelen bir yabancı olursa onu da reddedilsin diye Leydi'ye yolluyorlarmış. Kasaba ufak olduğundan bu onlar için bir eğlence kaynağı olmuş.

Bir pazar günü iki genç adam kasabada içiyorlarmış. Biri tüylü şapkalı, üzerinde birçok parlak madalyası olan, süslü elbiseli bir teğmenmiş. Diğeri ise genç yaşına rağmen dünyayı en az üç kere dolaşmış bir gemi kaptanı. İkisi de iyi ailelerden gelen, cepleri dolu, namuslu adamlarmış ve cesaretlerini ortaya koyan madalyaları filan varmış – üstelik, ikisi de bekârmış. İşin gerçeği ikisi de makul sınırlar içinde Carlisle'a gelen adayların en uygunlarıymış. Oralılar ikisinden birini seçmeye kalkmamışlar bile. Durumu açıkça ortaya koymuşlar ve ikisi

de yeteri derecede sarhoş olduklarından bu fikrin aynı zamanda Ordu ve Donanma arasındaki ezeli rekabeti çözmek için iyi bir yol olduğuna karar vermişler. Böylece ikisi de Leydi'ye evlenme teklif etmeye gitmiş.

Leydi'yi evde onları kabul etmeye oldukça hazır bulmuşlar. Doğrusu bu durum Leydi'yi de oldukça telaşlandırmış ve bu çok gezmiş iki genç adamın her ikisinin de daha önce görmediği kadar güzel görünüşlü –geçen o kadar yıla rağmen– bir kadına dönüşmüş. O da kendi açısından ikisinin de tam annesinin beklemesini öğütlediği türden adamlar olduklarını görmüş ve ikisini de dikkatle sorgulamış. İkisi de aynı anda ortaya çıktıklarından ortada çözülmesi oldukça zor bir sorun varmış tabii; sonunda bu işi annesinin yöntemiyle çözmeyi kararlaştırmış. "İkinizi de bir teste tabi tutacağım," demiş, "ve testi geçenle evleneceğim."

Leydi'nin gezintilerinde kullandığı iki atlı bir faytonu varmış; hepsi bu faytona binmişler. Kasabanın gençleri avluda bekliyorlarmış ve faytonu dalga geçerek, iddialara girerek arkasından izlemişler. Fayton bir tepeyi aşıp insanlara saldıran aslanların bulunduğu mağaranın önüne geldiğinde güzel bayan atları durdurmuş. Bunun hemen ardından da kütük gibi yere düşmüş. Onu yerden kaldırıp, üzerini silkelemişler, ama on beş dakika boyunca hiç kimseye bir tek kelime bile etmemiş. İki genç adam bunu kasabanın çocuklarına sormuşlar ve onlar da Leydi'nin arada sırada yaptığı bir şey olduğunu söylemişler.

"İyi de ona ne olmuş?"

"Hikâye böyle," dedim. "Bu onun histerik olduğu anlamına geliyorsa hiç şaşırmam."

"Susun," dedi birisi, "bırakın da hikâyeye devam etsin."

Leydi tekrar kendine geldiğinde yelpazesini mağaraya, aslanların arasına atmış. Tahmin edebileceğiniz gibi bu onları ürküttüğünden aslanlar kükreyip gezinmeye başlamışlar. Genç Leydi kendinden oldukça memnun, "Haydi bakalım beyler," demiş, "hanginiz yelpazemi getirip beni kazanacak?"

Bu durum üzerine kasabalılar iddiaya girmeye başlamışlar. İki genç adam önce aslan mağarasına sonra Leydi'ye ve sonra bir öne bir arkaya bakıp, iyi ve doğru karar vermek için derin derin düşünmeye çalışmışlar. Sonunda, her bir madalyasını hakkıyla kazanmış ama annesinin öğütlerinden kalan bir sağduyusu olan teğmen, kafasını olumsuzca sallamış, kasabaya geri dönüp bir maşrapa bira daha içmeyi düşündüğünü söylemiş. Yoldan geri yürürken kendi kendine kadınlar ve onların aptalca düşünceleri hakkında söyleniyormuş.

Arkasından herkes ne yapacağını merak ederek kaptana bakmış. O da sonunda buruşmasın diye ceketini çıkarmış, resmi kıyafetini bozmasına rağmen iyi görünmek için yakasını düzeltmiş ve "Ben yapacağım," demiş. Ve aslan mağarasının girişine tırmanmış. Kimileri zekâdan çok cesareti var diyormuş, kimileri ise sadece çok içmiş olduğunu iddia ediyormuş. Her neyse, mağaraya dalıp gözden kaybolmuş. Dışardakiler onun bir daha geri gelmeyeceğini düşünüyorlarmış.

Dışarıdakiler içeriyi görebilmek için kendilerini zorlamışlar, ama mağara çok karanlıkmış. İçeriden aralarında homurdanan aslanlar duyuluyormuş. Ve biraz sonra kaptan, elinde yelpaze, üstü başı çok az buruşmuş olarak dışarı çıkmış.

Leydi onun geldiğini görünce, "İşte buradayım," deyip kendini onun kollarına atmaya hazırlanmış.

Kaptan, Leydi'nin gözüne bakıp, "Eğer yelpazeni istiyorsan, kendin alabilirsin," diyerek yelpazeyi gerisin geri aslanların yanına atmış.

Sonra da geri kasabaya dönüp, teğmenin yanında bir bira içmiş. Arkasından da ikisi de kendi yollarına gitmişler. Leydi'nin yelpazesini geri alıp almadığını bilmiyorum.

Jimmy benimle özel olarak konuşma şansı bulduğunda, "İyi ki bizim burada bulunma nedenimiz böyle saçma değil, değil mi?" diye sordu.

Sabahleyin, ateş sönmüş, ışıklar yanmış ve sırtkopterler koruyucu balon çadırlarına konulmuştu. Biz de kayışları bağ-

lı köpeklerin arkasında iz peşine düştük. Heyecanla köpeklerin ardından gidiyorduk...

Yürürken el büyüklüğünde bir kaya alıp atma çalışmaları yaptım. Att ve Jimmy eleştirilerini söylediler.

"Öyle değil," dedi Jimmy. "İşte böyle." Kayayı attı. Daha düz ve etkili gitmiş gibi göründü, ama farkın ne olduğunu göremedim.

"Tam nerede hata yaptığını anlamadım," dedi Att, "ama atarken bütün vücudun dönüyor."

"Sanırım ben gördüm," dedi Jimmy. "Kolunu kasıp daha çok omzunu kullanıyorsun. Kolunu ve bileğini daha çok kullanmalısın. Böyle, ileri fırlat."

Venie bize doğru uzandı ve "Gene sevimli ve çaresizsin galiba, Mia?" dedi.

Başka bir kaya alıp fırlattım.

"Bu daha iyi," dedi Jimmy.

Tam dönüp Venie'ye ters bir yorum yapmak üzereydim ki köpekler havlamaya başladı. Bu onların normal havlamaları değildi. Galiba bir şey bulduklarını belirtmek istiyorlardı..

Bay Pizarro, "Buraya gelin," dedi; etrafında toplandık.

Bay Marechal on santim eninde ve boyu on santimden de uzun bir hayvan ayak izinin yanına çömelmişti. Eliyle izi gösterdi.

"İşte bulduk," dedi. "İzdeki kum tanelerine bakın. İki saatten eski değil." Hafif rüzgârda bunu kontrol ederken, "Belki de daha da az," diye ekledi.

Bay Pizarro köpekleri getirip kayışlarını çözdü. İzleri kokladılar ve titrediler. Bir an için duraklayıp sonra havlayarak ileri fırladıklarında çok heyecanlıydı. Şimdi işlerinin başındaydılar, çıkardıkları gürültü de tam iş gürültüsü gibiydi. Biz de arkalarından kum tepelerinden bir aşağı bir yukarı koşarak yola koyulduk. Sandaletlerime kumun dolmasıyla boşalması bir oluyordu, bunları giydiğime memnundum.

Rüzgâr, ısı ve hepsinden de daha çok nemin hafif değişmesinin arazi ve bitkilerde ortaya çıkardığı farklar şaşılacak derecedeydi. Kum yamaçlarının arasındaki yağmur suyuyla açıl-

mış hendeklerden, fundalıkların içinden ya da etrafından koştukça otlaklardan uzaklaştık. Kaplan büyük ihtimalle avlanmak için otlağa gelmiş, sonra da yuvası olan fundalıklara dönmüştü.

Köpeklerimizin izini kaybettiğimiz zamanlar oldu, biz de onları seslerinden takip ettik. Köpekler bir kez izi kaybettiler ve bulmak için geri dönmek zorunda kaldılar. Koşmak zorlaşmaya başladı. Sonunda köpeklerin şesleri yükseldi. Kaplanı gördükleri belliydi. Arkalarındaki bir tepenin yanından yaklaşıp bir kaya parçasının arkasında gizlenmeye çalışan kaplanın mor arka ayaklarını gördük. Köpekler kayaların altında dolaşıp yukarı çıkmak için yol arıyorlardı.

Eğer iş Üçüncü Düzey'i yapmak için boş bir yeri kaya, taş ve toprakla doldurmak olsaydı bu işi yapmaya pek değmezdi. Bir hesap cetveli alın ve kaç izci-gemi dolusu taş toprağın gerekeceğini hesaplayın. Bu çaba çok saçma olurdu. Ama aslında Gemi çok büyük bir kayadan başka bir şey değil; kısmen bal peteğine benzer. Bu yüzden Üçüncü Düzey'i yapmak için gereken, gereksiz kayaların havaya uçurulması ve parça parça kırılması, sonra da istenen büyüklükte ezilmesiydi. Kaplanın arkasında kaybolduğu kaya, düştükleri yerde bırakılmış bir taş yığınından başka bir şey değildi. Kırmızı taştan bir kümbetti. Köpekler kaplanı bunun içine doğru takip ettiler.

Yamaçtan aşağı çığlıklar atarak koştuk ve köpeklerin gürültüsünü izledik. Kayalara giren bir yol vardı. Biraz sonra ikiye ayrıldı; biri büyük ihtimalle ilerdeki gürültüden uzaklaşıyordu, biri ise doğru gürültüye doğru gidiyordu.

Bay Marechal nefes nefese yukarı giden yolu gösterdi ve "Bir kısmını oradan götür," dedi.

Onu izledim. Bir anda kayaların arasındaki bir açıklığa geldik; kaplan ve hırlayıp saldıran köpekler oradaydı. Mor kaplanın geniş yapılı, siyah omuzları ve ürkütücü, kama şeklinde kafası vardı. Dişleri dar yüzüne göre çok büyük görünüyordu. Aslında profesyonel bir futbolcu kadar gereksiz, bir o kadar da sevimsizdi. Etrafında bir daire şeklinde açıldık. Köpekler kaplanın karnına doğru saldırıyor ve onlara vurmaya

kalktığında ok gibi geri kaçıyorlardı. Kayalar arasındaki açıklığın ilerisine kaçmaya çalışıyordu, ama köpekler ona hiç şans vermediler. Biz etrafını çevirirken, köpeklerden biri yeterince hızlı davranamadı ve hafifçe bir pençeyle parçalanmış, kanlı bir yığın olarak yere yıkıldı.

Arkasından kaplanın üstündeki kayalarda Bay Pizarro ve diğer dört çocuk belirdi. Aşağıdaki kan, toz ve gürültüye baktılar.

Yukarıdakilerden biri, en az Riggy Allen kadar zıpçıktı olan David Farmer'dı. Kızıl kayanın tepesinde poz veriyordu; tam yukarı bakmamız için bağırmak üzereydi ki birden dengesi bozuldu. Ayakları birbirine dolaştı ve kayanın üzerinden kayıp, ürkmüş kaplanın yanına düştü. Kaplan ileri atıldı ve korkan köpeklerden birine pençe attı.

Hırlayan kaplan etrafını çevreleyen insanlara saldırdı. Ne yazık ki saldırmak için beni seçti. Doğru bir atış mıydı bilmiyorum, ama hiç düşünmeden elimdeki kayayı kaldırıp hayvanı burnunun ucundan vurdum. Bu sanki bir kayalardan baraj ateşi için sinyal oldu ve zavallı şaşkın kaplan gerisin geri kayalık yüzeye döndü. Kayaları yukarıdakiler atıyorlardı.

Çember yavaş yavaş etrafında kapanmaya başladı. Neredeyse hiç kimse ileri atılıp onunla teke tek karşılaşmaya cüret edemiyordu ama herkes birbirinden cesaret aldığı için yavaş yavaş sokuluyorduk. Sonunda, köpeklerin vur-kaç taktiğini örnek alan Jimmy, bıçağını kaplanın yüzüne doğru salladı, o da hırlayıp bıçağa pençesiyle vurdu. Hayvanın dikkati diğer tarafa çekildiğinden, Att hiç beklemediğim bir cesaretle kaplanın sırtına atlayıp, bıçağını kaburgalarının arasına sapladı.

Kaplan omuzlarını kamburlaştırdı ve Att'ı sırtından fırlatıp acı acı kükredi. Arkasından da hepimiz elimizde bıçaklarımız, çığlıklar atarak üstüne üşüştük. Birkaç saniye içinde ölmüştü. Geri çekildiğimizde orada, mor çizgilerinden kanlar fışkıran, sıcak, yumuşak bir yığın olarak yatıyordu.

David Farmer bu olaydan kırık bir bacakla çıktı. Bill Nieman'ın bir pençe izi, bir de kırık omzu vardı; kaplan tam ölmeden bir an önce can havliyle ona vurmuştu. Bende küçük

bir sıyrık ve kargaşada başka birinin neden olduğu derince bir bıçak yarası vardı

Haklıymışlar. Bir kaplan kadar tehlikeli ve o kadar güzel ve bir o kadar da canlı bir şeyi öldürebileceğinizi bilmek size bir kuvvet hissi veriyor. Bu kuvvet hissi beş yüz metre uzaktan bir düğmeye basmakla da gelebilir, ama biz kaplanı onun tarzıyla öldürdük. Onu yaya kovaladık, yakaladık ve öldürdük. Bu, insana bir yeterlilik duygusu veriyor.

Aynı zamanda kendiniz hakkında da bir şeyler öğreniyorsunuz. Yüzünüzün önünde bir pençe görmeyi öğrenirsiniz. Kan hakkında bir şeyler öğrenirsiniz. Ve kaplan avının boğazınızı ağrıttığını öğrenirsiniz.

Kaplan avının size verdiği olumlu etkiler her ne olursa olsun, yine de kasım ayının gerilimi ve huzursuzluğu artıran bir zaman olduğu inkâr edilemez. En neşeli halimde değildim. Gene de, aklım aylardan beri olduğu gibi "Sınavdan kim korkar?" derken, mide ve bağırsaklarım ikna olmayı reddettiler. İnsanlara iyi davranmaya çalıştım, ama ayın sonuna doğru bırakın nazik olmayı, herhangi birisiyle bir tek kelime bile konuşamıyor ve çok kötü uyuyordum. Bir gece kendi çığlıklarımla uyandım; bu yıllardır yapmadığım bir şeydi.

Bu durumun en kötü tarafı beklemekti. Eğer seçme şansım olsaydı bir an önce kurtulmak için kasım ortasında gitmeyi tercih ederdim. Ama onun yerine gitgide daha aksileştim.

Hatta Jimmy ile aramı bozmayı bile başardım bu arada; bu kolay olmadı çünkü Jimmy hem iyi huyluydu hem de birbirimize çok yakındık. Sınav'a herkes tek tek bırakılsa da, aşağıda güçlerinizi birleştirebilirdiniz. Jimmy'yle ortak olmak niyetindeydim ve eminim ki onun da kafasında aynı düşünce vardı, ama kavgamız bunu engelledi.

Olay benim Çamuryiyenler hakkındaki uzlaşmaz sözlerimle başladı. Düşündüğümü söyledim, ama fikirlerimi kuvvetlendirmek adına abartmış olabilirim. Her neyse, Bay Mbele yorumunu yaptı.

"Bunu aştığını sanıyordum, Mia," dedi. "Bu benim için

önemli bir nokta. Fazla basit sınıflandırmadan hoşlanmam. Atalarımdan bir kısmı sadece derilerinin rengi koyu diye bir dönem boyunca ezildi ve ikinci sınıf insan kabul edildi."

Bu oldukça aptalcaydı çünkü benim derim Bay Mbele'den daha koyu olmasına rağmen kendimi hiç kimsenin yanında ikinci sınıf hissetmiyordum.

"Ama bu hakiki fark değil ki," dedim. "Bu, yani onlar sadece bizim kadar iyi değiller."

Eve dönerken Jimmy benimle tartışmaya başladı. "Geçen kış hazırladığımız ahlak ödevlerini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bana Kant'ın insanlara hem birer amaç hem de birer araç olarak davranılması gerekir, önerisini destekliyormuşsun gibi görünmüştü."

"Karşı çıkmamıştım."

"İyi de o zaman nasıl oluyor da Kolonistler hakkında böyle konuşuyorsun?"

"İyi de, sen Çamuryiyenler'in gerçekten insan olduğunu nereden biliyorsun?"

"Tıpkı baban gibi konuşuyorsun," dedi Jimmy.

İşte burada kavga başladı. Jimmy hiç kimseyle asla dövüşmezdi, en azından onu tanıdığımdan beri; ben de bir yıldan fazladır hiç kimseyle dalaşmamıştım, ama o anda neredeyse birbirimize girecektik. Kavga birbirimizle konuşmadan, ayrı yollara gitmemizle sonuçlandı. Ve ben Jimmy'ye "dağlar arasında" rozetini geri verdim. Doğum günümden bir önceki cuma akşamıydı.

Jimmy doğum günümde ortalarda görünmedi. On dördüme girdiğim o gün tamamıyla harap olmuştum. O gün pazardı. Pazartesi, Sınav için Gemi'den ayrıldık.

III
Evrensel Bir Eğitim

14

Sınav'la yüzleşmenin iki temel yolu vardır – kaplumbağa metodu ve kaplan metodu. Kaplumbağa metodu, kendinize bir çukur kazıp, bela ya da başka bir şey aramadan bir ay boyunca sadece orada oturmak demektir. Kaplan metodu ise dolaşmak, araştırmak, etrafta görülecek şeyleri görmek anlamına gelir. Kaplan metodunun çok daha tehlikeli olduğuna hiç şüphe yok. Ama diğer taraftan da şüphesiz çok daha hareketli ve neşeli. Öğretmenlerimizin hiçbiri, ikisinden birini önerecek kadar küstah değildi. Kaplumbağa olmaya karar verene resmi bir damga vurulmazdı, ama kaplan olmanın prestiji kesinlikle daha fazlaydı. Riggy kaplumbağa olmaya karar verdi.

"Sağ salim eve dönmek istiyorum," dedi, "kaplumbağa olursam daha fazla şansım olur." İşte bu size zıpçıktı bir çocuğun düşünmeye başladığında neye dönüştüğünü gösterir.

Att planları hakkında konuşmadı, fakat Jimmy onun bir kaplan olacağını söyledi. Jimmy'yle beraber olmayı planladığım zamanlar, ben de kaplan olmayı düşünüyordum. Ama kendi başıma gitmeye karar verdiğim zaman kaplanlık projem yüzde kırka düştü. Bana gönülsüz kaplan diyebilirsiniz.

1 Aralık'ta sabah erken kalktım ve kahvaltıya gittim. Babamı ve kahvaltıyı beni beklerken buldum. Sessiz bir yemek yedik.

Tam gitmeye hazır olduğumda, babam "Güle güle Mia!" dedi. "Geldiğinde seni karşılamak için annenle ben hangarda olacağız."

Onu öptüm ve "Hoşça kal baba!" dedim.

Sonra mekikle Üçüncü Düzey'deki Kapı 5'e gittim. Sağlam ayakkabılar, uzun pantolon, hafif ve sıkıcı bir gömlek giyiyordum. Yanımda bıçağım, tabancam, balon çadırım, uyku tulumum, bazı kişisel eşyalarım, yedek elbiseler, bir yeşil-sarı-kırmızı kumaş palto, yiyecek ve en önemlisi çağrı sinyalim vardı. Bu beşe sekizlik küçük kutu benim izci-gemiyle bağlantımdı. O olmadan ya da zamanında sinyal veremezsem, ölmüş olacaktım ya da Gemi beni ölü kabul edecekti. Ölü veya sinyalsiz – ikisinde de eve geri dönemeyeceksiniz.

Cesur-aptal midillim Ninc'i ve koşumlarımı alıp yük mekiğine bindirdim. Sonra aynısını yapması için Rachel Yung'a yardım ettim ve beraberce Birinci Düzey'deki izci-gemi hangarına gittik. Her şeyi gemiye yükledik ve dışarı çıkıp bekledik.

Etrafta çalan bir bando yoktu. Büyük kaya galeride sadece, tüplerinin üzerinde sessiz duran izci-gemiler, ciddi bir havada çalışan adamlar ve biz vardık. Kimse bizi umursamıyordu – geri gelmeme ihtimalimiz vardı tabii.

Çocuklar birer birer geldiler ve eşyalarını yükledikten sonra dışarı çıkıp etrafta bekleşen bizlere katıldılar. Bir fıkra anlatıp, kendi esprisine gülen Riggy'nin yankılanan sesi dışında pek gürültü yapmıyorduk. Başka hiç kimse de fıkraya gülmemişti.

Sekizde gidecektik. Sekize çeyrek kala Bay Marechal geldi, bize bol şans dileyip gitti. Yeni sınıfının ilk toplantısı öğleden sonraydı, büyük ihtimalle şimdiden isimleri ezberliyordu.

On altı kız ve on üç oğlandık. David Farmer ve Bill Nieman yoktular, kaplan avının yaraları hâlâ iyileşmemişti. Üç ay sonra şanslarını deneyeceklerdi, o kadar beklemelerini hiç de kıskanmadım. Çünkü geri geldikten sonra biz yetişkin olacaktık, onlar değil.

Saat tam sekize gelmeden önce, George Fuhonin ve Bay

Pizarro geldiler. George sabah erken olmasına rağmen coşkulu ve neşeliydi. Ben rampanın yanındaydım, George yanımda durdu.

"Sonunda büyük gün geldi," dedi. "Eğer ihtiyacın olsaydı sana şans dileyecektim Mia, ama seni merak etmem gerektiğini sanmıyorum."

Güvenine sevinip sevinemeyeceğime karar veremedim.

Bay Pizarro rampanın yarısına kadar çıktı, sonra dönüp çocukların dikkatini çekmek için elini salladı. "Tamam. Herkes gemiye!" diye bağırdı.

Yerlerimize oturduk. İçeri girmeden rampanın başında durakladım ve bu belki de son bakışımmış gibi uzun uzun Gemi'ye baktım. George, biz yerleştikten sonra rampayı kaldırdı.

"Şimdi gidiyoruz," dedi hoparlörden. "Düşmeye on saniye."

Tüplerdeki hava boşaltıldı, tutma kolları geri çekildi ve sonra sadece düştük. George'un bunu yapmaması lazımdı. Eğer babam gemide olsaydı bunu yapmaya asla kalkışmazdı. Midem biraz kalktı ve sonra tekrar düzeldi. George'un acayip bir espri anlayışı var ve sanırım fırsat bulduğunda hızlı pilot olmanın eğlenceli olduğunu düşünüyor.

Att yanımda oturuyordu ve sonunda zor bir şey söyleyecek cesareti bulmuş gibi bana döndü.

"Mia," dedi. "Merak ettim de – yanına arkadaş ister misin?"

Bir an bekleyip, "Özür dilerim Att," dedim, "ama galiba istemiyorum."

"Jimmy mi?"

"Hayır. Sanırım kendi başıma olacağım."

"Oh," dedi ve birkaç dakika sonra kalkıp gitti.

Sanırım bu benim popüler olma günümdü, çünkü biraz sonra Jimmy de geldi. Düşünmeye daldığımdan geldiğini görmedim. Öksürerek boğazını temizlediğinde, kafamı kaldırdım.

Neredeyse özür diler gibi, "Mia," dedi. "Her zaman yüze-

ye bırakıldıktan sonra buluşacağımızı düşündüm. Eğer istersen, ben de istiyorum."

Aklımda hâlâ onun snoblukla ilgili son sözleri olduğundan kısaca "Hayır," dedim. O da çekip gitti. Bu canımı sıktı. Eğer hakikaten isteseydi, tartışmaya çalışırdı ve eğer tartışsaydı fikrimi değiştirebilirdim.

O sözler içimi dağlamaya devam etti. Babamı işe karıştırmıştı, ama beni bu konuda ikna eden babam değildi. Gezegenlerde yaşayan insanlar, insan olamazlardı. Nasıl insan olacaklarını öğrenme şansları yoktu, bu yüzden de indiğim ilk gezegende tanıştığım tipler gibi büyüyüp yetişeceklerdi. Gemi'de başka bir yığın hikâye duymuştum. Eğer babanız ve siz gerçekler temelinde kaçınılmaz bir şekilde aynı sonuca ulaşırsanız, bu onun sizi ikna ettiği anlamına gelmez. Ben kendi fikirlerimi kendim oluşturdum. Söyleyin bana, insan olmayan insanlardan hoşlanmamak snobluk mudur?

Üzerine bırakılacağımız gezegenin adı Tintera'ydı. Babam bunu sabah kahvaltısında kuralları biraz zorlayarak söylemişti. Ama benim orasını daha önce hiç duymadığımı iyi bildiğinden pek bir şey anlatmış olmadı. Gezegenle son bağlantımız neredeyse yüz elli yıl önceydi ve son durumuyla ilgili hiçbir bilgimiz yoktu. Koloninin halen var olduğunu biliyorduk, hepsi buydu. Meclis her zaman Sınav'ın yapılacağı gezegeni Sınav'dan hemen önce tartışırdı; bu kadar uzun zamandır bağlantı kurulmamış bir gezegen Meclis'e konuşacak epey konu çıkarmıştır herhalde. Ama gezegen çok yakın olduğundan fazla tartışmadılar. Şüphesiz, babam itiraz etseydi fikirlerini değiştirirlerdi, ama o da benim yüzümden itiraz edemezdi.

Tintera'ya geldiğimizde, George bizi bırakmaya başladı. Bir denizin gündoğu tarafından gelip, gri-yeşil ormanlarla kaplı tepelerin üzerine alçaldık. George gözüne açık bir alan kestirip oraya doğru daldı. Durduğumuzda rampayı aşağı indirdi.

"Tamam," dedi, hoparlörden. "Birinci çıksın."

Gemiyi terk etme sırası kesinlikle serbestti. Birisi çıktığı

sürece, kim olduğunu umursamazlardı. Jimmy biz daha konmadan malzemelerini toplamıştı. Rampa iner inmez, Bay Pizarro'ya ben gidiyorum diye işaret etti ve atını rampadan aşağı sürdü. Tam Jimmy'den beklenecek bir hareket. Bay Pizarro onun gidişini kontrol etti ve bir dakika sonra gene havalandık.

Her şeyin yanımda olup olmadığından emin olmak için ben de malzememi kontrol ettim. Her şeyi daha önceden kontrol etmiştim ve eksik bir şey olsa bile artık bulma imkânım yoktu, ama kendime hâkim olamadım.

İkinci inişte Venie'nin önüne geçerek Bay Pizarro'ya "Şimdi ben gidiyorum," dedim. Venie yerine oturdu. Ninc' in yularını yakaladım. Malzemelerimi üstüne bağlamadım, sadece eyerin üstüne attım ve Ninc'le beraber rampadan aşağı indim. Bunun Jimmy'yle hiçbir bağlantısı yoktu. Sadece daha fazla beklemeden gitmek istemiştim.

Her şeyin yolunda olduğunu göstermek için George'a el salladım; o da rampayı kaldırırken elini salladı. Ben aptalca bir şey yapmasın diye Ninc'i sıkı sıkı tutarken, izci yükselip ruhsuzca uzaklaştı. Bir anda gözden kayboldu. Geminin grimavi rengi yukarıdaki gökyüzüyle aynı olduğundan onu en son ne zaman gördüğümden emin olamadım.

Eksiksiz Genç Kız, Cehennem Kraliçesi işe koyuluyordu işte. Bir ağaç kulübenin on beşte birini yapabilir, bir kaplanın otuz birde birini öldürebilir, öpüşebilir, gergef işleyebilir, tuzaklı bir parkuru geçebilir ve (teorik olarak) birisini çıplak elle öldürebilirdim. Canımı sıkacak ne olabilirdi ki?

Birinci günüme başladım – otuz günün ilki. Hava serindi, ilk yaptığım renkli paltomu giymek oldu. Sonra Ninc'in eyer torbalarını astım, uyku tulumumu üstüne bağladım ve atıma bindim. Ormanda işleri aceleye getirmeden, yavaşça ilerlerken ilk yapmam gereken şeylerin ve bunları hangi sırada yapacağımın listesini çıkardım. Listem şöyle sıralanıyordu:

Birincisi hayatta kalmaktı. Yanımdakilere ekleyeceğim yiyecekler aramalı ve balon çadırımdan daha iyi bir sığınak yeri bulmalı ya da gerekirse inşa etmeliydim.

İkincisi, civarı gözden geçirmek, etrafa ve insanlara bir göz atmaktı

Üçüncüsü, işler zorlaşırsa gidip diğer çocuklardan birini bulmaktı. En nihayet Jimmy'den çok uzağa bırakılmamıştım; Venie ya da başka biri de diğer yönde çok uzakta olamazdı.

Tintera'nın yerçekimsiz olduğundan hiç umurumda değildi. Her şeye rağmen adımlarınızı atarken hafif olmak, ağır olmaktan daha iyidir. Daha da kötüsü, ağrıyan ayakları olan bir atınız olmasıydı. Ormanlık tepenin aşağısındaki yerler engebeliydi. Zaman zaman ağaçlar arasında yolumu bulmak ya da bir kayalığı dolaşmak için attan inip yürüdüm.

O gün oldukça erken durdum. Geo Çeyreği'nin rahatlığı ve sıcaklığından, bu gri, soğuk orman dünyasına gelmiş olmak insana kendisini kimsesiz ve yalnız hissettiriyordu. Ateş yakıp, yemek yiyip, yatmaya hazırlandığım zaman vaktin eve kıyasla mantıksız derecede erken olduğunu fark ettim.

Yanında bir kaynak olan çukur bir yer buldum ve balon çadırımı kurdum. Yemeğimi karanlık bastığında bitirdim ve çadıra girdim, ama ışığı yakmadım. İçeride bile, genel korunma iğnemi yedikten sonraki bir hafta boyunca hissettiğim gibi anlaşılmaz derecede üşüyordum. Her tarafım ağrıyordu. Eğer ayın başka bir zamanı olsa regl olacağımı düşünecektim. Eğer imkânsız olmasaydı hasta olduğumu düşünecektim. Ama ne regl olmuştum, ne de hastaydım – sadece perişan bir haldeydim.

Uyku tulumumun içine sıkıştım ve kıvrılıp ağladım. Bu sefil gezegenden nefret ediyordum. Jimmy'ye beni böyle yalnız bıraktığı için çok kızıyordum, kendi başıma olmaktan hiç mutlu değildim. Sınav'ın böyle olmasını beklemiyordum. Çok yalnız, çok tuhaf. Öğlen atımla giderken bazı iri hayvanları korkutmuştum. Yamru yumru dizleri, köşeli, yamru yumru kafaları olan biçimsiz şeylerdi. Ninc ve beni fark ettiklerinde kafalarını uzatıp bizi izlediler. Yeni çıkmış filiz gibi dallı boynuzları vardı. Bir dakika sonra titreyen bacaklarıyla dörtnala kalkıp yıldırım gibi çalıların arasına daldılar ve göz-

den kayboldular. Bir yabancı gördüklerinde fark ediyorlardı, ben de oraya ait olmadığımı biliyordum. Kolay kolay uyuyamadım.

Sabahleyin güneş yükselmişti. Hava soğuk olmasına rağmen açıktı. Ben etrafta dolaşırken güneş daha da yükseldi ve hava neredeyse sıcak oldu; güneşin ısısıyla, rüzgârın soğuğu birbirini dengeliyordu.

Kendimi daha iyi hissetmiyordum ama bir şeylerle uğraşıp kafamı sorunlara takmamaya çalıştım. Böylece kaplumbağa olmanın önceden düşünmediğim bir dezavantajını fark ettim. Bu bana gezegenlerin genel kötülüğü ve bulunduğum belirli yerin kusurları üzerine düşünmek için fazlasıyla zaman veriyordu; ki bunların yanında yalnızlık ve terk edilmişliğin perişanlığını saymıyorum. Buna dayanamazdım. En azından kafamı meşgul etmek için kaplan olmalıydım.

Böylece sabah erkenden eşyaları topladım ve Ninc'le en etkili arama şekli olan gitgide büyüyen daireler çizerek yola çıktık. Arazi hep engebeliydi. Düz bir hat izliyor olsaydım çok zor olmayacaktı, ama daireler çizerek ilerlemeye çalışmak zordu. Birçok kez inip Ninc'i çekmek zorunda kaldım.

Bunların birinde ufak bir hayvan zıplayarak önümden geçti. Yerde başka ufak hayvanlar ve ağaçlarda bir-iki uçan kuş görmüştüm, ama hiç bu kadar yakından değil. Onu gördüğüm anda silahımı çektim. Sonik tabancamla ilk atışım ıskaydı, nişan alma ışını sola kaymıştı, çünkü Ninc aptal kahverengi kafasını oynatmak için o anı seçmişti. Tekrar ateş ettim ve bu kez onu mıhladım. Sonik tabanca iyi bir yakın mesafe silahıdır.

Ninc'i ona doğru yönlendirdim ve tam hayvanı almak için eğildiğimde çalıların içinde hareket eden bir şeyin gürültüsü geldi. Bakmak için döndüm. Hiç ürkmemiş gibi temkinlice duruyordu. İki ayaklıydı ve gri-yeşil kıllarla kaplıydı. Yüz yerine kare şeklinde, düz bir hayvan maskesi vardı. İçimde onun akşam yemeğini öldürmüşüm gibi bir his vardı.

Birbirimize bakıyorduk. Ninc kişneyip geri gitmeye başladı. Dizginlerini bıraktım ve içimden kaçıp gitmemesini dile-

dim. Hızlı çarpan kalbimi rahatlatmak için derin bir nefes aldım ve elimde tabancam ona doğru yürüdüm. "Kışt. Defol buradan!" diye bağırıp kollarımı salladım. Tekrar bağırdığımda bir an tereddüt etti, sonra da kafasını sallayarak kaçıp uzaklaştı.

Geri dönüp Ninc'i yakaladım, kendimi şaşılacak kadar iyi hissediyordum. Geneldeki sefil durumumu düşünürken kendimi birden aşı olmuş gibi hissettim. O anda eğer beni bir seçime zorlasalardı silah yerine bağışıklık aşısını tercih edeceğimi anladım. İddiaya girerim ki eski Dünya'daki kâşiflerin çoğunun ölüm nedeni hayvanlar, kazalar ve yerlilerin hepsinden daha çok belirsiz hastalıklardır.

Hava kararmaya başlayana kadar yoluma devam ettim. Vurduğum hayvan yenebilir bir şeymiş. Bu tamamiyle şans eseriydi. Hayatta Kalma Dersleri sırasında o kadar iğrenç şeyler yemek zorunda kaldım ki herhangi bir kişinin onları nasıl yiyeceğine şaşarım (tabii ki burada söz konusu olan, o iğrenç şeyin bile sizi hayatta tutmasıdır). Yenebilecek kadar tadı tuzu olan bir şey bulduğumdan dolayı hiç de başarısız değildim. Hayvanı yedikten sonra çok yorgun olduğumdan uyumakta hiç zorluk çekmedim.

Ertesi gün yolla karşılaştım. Ninc'in üstünde şarkı söyleyerek gidiyordum. Tek başlarınayken şarkı söylemeyen insanlardan hoşlanmam. Bana çok ciddi görünürler. En azından mırıldanın – bunu herkes yapabilir. Şarkı söyleyip ilerlerken bir tepenin üstüne çıktım. Aşağı baktığımda ağaçların arasından yolu gördüm.

Ninc'i tepeden aşağı sürdüm, yol bir süre ağaç ve kayaların arasında kayboldu ve sonra kahverengiler, griler ve yeşillerin arasından açıklığa çıkıp yolu gördüm. İki yöne doğru da düz değildi, araziyi kesmeden yer şekillerini takip ederek kıvrıla kıvrıla gelip gidiyordu. Üzerinde araba, at ve tanıyamadığım başka izler olan dar bir toprak yoldu. Yerde atlara ait olmayan hayvan pislikleri de vardı.

Batıdan, denizin üzerinden geçerek gelmiştik ve denizden çok uzak olmadığımızı biliyordum. Bu yolun sonlarından bi-

ri denizmiş gibi görünüyordu. Şüphesiz o yöne gitmeye niyetim yoktu çünkü daha önce bir deniz görmüştüm ve o kadarı bana yetmişti. Deniz kotam dolmuştu. Yollar mutlaka bir yere çıkar; böyle olduğuna göre kendimi hazırlayıp doğuya yöneldim – denizden uzaklara.

İlk yolcularla üç saat sonra karşılaştım. Ağaçlık bir dönemeci döndüm ve Ninc'in dizginlerini çekip durdurdum. Yolda önümde benimle aynı yöne giden ve hayatta karşılaştığım en çirkin yaratıklardan bir grubu güden at sırtında beş adam vardı. Yaratıklar dövülüp zorla yürütülürken sözsüz, ürpertici böğürme sesleri çıkartıyorlardı.

Arkalarından bakarken birden kalp atışlarım hızlandı. Kısa bir an için dönüp geldiğim yöne gitmek istedim. Ama eğer kaplan olacaksam zaman zaman buranın yerlileriyle karşılaşmam gerektiğini biliyordum, zaten alt tarafı bunlar sadece Çamuryiyen'di. Sadece Çamuryiyenler.

Mahmuzlamamla birlikte Ninc yola koyuldu. Yaklaştıkça yaratıklara daha yakından göz attım ve bana bir gün önce ormanda karşılaştığım şeyin kardeşleriymiş gibi göründüler. Hiç insansı değillerdi. Yeşildiler ve kısa boyları, kalın gövdeleri, yamru yumru eklemleri, uzun kol ve bacakları, dört köşe suratlarıyla gülünçtüler. Fakat iki ayak üzerinde yürümeleri, kavrayıp tutabilme yetisi olan pençeleri –eller– onlara insan izlenimi vermeye yeterliydi. Birer insan karikatürü gibiydiler.

At sırtındaki bütün adamların eyerlerinin yanında asılı silahları vardı ve yavrulu kediler kadar sinirli görünüyorlardı.

Arkalarından sırayla gelen, yük atlarına bağlı ipi tutan adam beni gördü ve liderleriymiş gibi görünen diğer bir adama seslendi. Diğer adam siyah atını çevirip bana doğru sürdü.

Orta yaşlı bir adamdı – buralarda orta yaş her ne demekse. İriyarıydı ve sert bir yüzü vardı. Normal, ama sert bir yüz. Aynı hizaya geldiğimizde durmak için dizginleri çekti, ama ben durmadım. Yoluma devam ettiğimden dönüp beni takip etmek zorunda kaldı.

Ben kendimce insanları yüzlerine göre değerlendirmeye

inanırım. İnsan yüzünü değiştiremez, ama yüz ifadesini değiştirebilir. Eğer bir insan kötü görünüyorsa fikrimi değiştirecek bir neden olmadıkça öyle olduğuna inanırım. Bu adam kötü görünüyordu, o yüzden durmayıp atımı sürmeye devam ettim. Kendimi gergin hissetmeme neden olmuştu.

"Burada ne ararsın oğlum?" dedi. "Aklından zorun mu vardır? Etraftaki ormanlarda kaçak Loseller vardır."

Saçım kısaydı ve havanın soğuğunu kesmesi için kumaş paltomu giyiyordum, ama gene de şaşırdım. Bu konuyu onunla tartışmak niyetinde değildim. Onunla uğraşmayı hiç istemiyordum. Hiçbir şey söylemedim. Sanırım daha önce tanımadığım kişilerle ve kalabalık karşısında kolay kolay konuşamadığımı söylemiştim.

"Neredensin?" diye sordu.

Elimle arkamızdaki yolu gösterdim.

"Peki nereye gidersin?"

İleriyi gösterdim. Önümüzde dağ bayıra sapmadığınız sürece başka yol yoktu. Öfkelenmiş gibiydi. Aynı şey bazen bana da olur.

Diğerlerine ve hayvanlara yetişmiştik; adam, "Belki buradan sonra bizimle gelsen daha iyi olur," dedi. "Güvenlik için."

Sesini tuhaf bir tarzda çarpıtıyordu, sanki ağzı çakıl taşı doluymuş gibi. Tam olmamasına rağmen onu yeteri kadar iyi anlayabiliyordum. İstemediğim bir şeyi yapmamı istiyordu.

Diğer atlardan biri ağır ağır yaklaştı. Sanırım başından beri izliyorlardı. Sert suratlı adama seslendi.

"O çok küçüktür Horst. Bir Losel bile onu fark etmez. En iyisi onu gerisin geri atalım gitsin."

Atlı bana baktı. Benim dehşetle titremediğimi görünce – korkmuştum, ama bunu göstermek durumunda değildim– omzunu silkti ve diğer adamlardan biri güldü.

Sert adam diğerlerine, "Bu oğlan güvenlik için Midland'a kadar bizimle gelir," diyerek gülümsedi; yüzündeki av arayan yırtıcı kedi ifadesi arttı.

Yanlarında zorla yürüttükleri mutsuz yaratıklara baktım.

İçlerinden biri duygusuz, ifadesiz, altın sarısı gözlerle bakışıma karşılık verdi. Ona bakmaya dayanamayacağımı hissettim.

Kafamı olumsuzca sallayıp, "Sanmam," dedim.

Bunun arkasından adam beni şaşırtan bir şey yaptı: "Ben sanırım," diyerek eyerinin yanında duran kılıftaki silahına uzandı.

Paltomun altından sonik tabancamı o kadar çabuk çıkardım ki o anda onun tüfeğinin ancak yarısı kılıfından çıkmıştı. Ağzı açık kaldı. Tabancamın ne olduğunu hemen anladı; pişirilmeye hiç niyeti yoktu.

"Silahlarınızı dikkatle çıkarın ve yavaşça yere bırakın," dedim.

Söylediklerimi yaparlarken ihtiyatlı bir ifadeyle beni izliyorlardı. Bütün tüfekler yere bırakıldığında, "Tamam, hadi gidelim," dedim.

Kımıldamak istemediler. Tüfekleri arkada bırakmak istemiyorlardı, bunu görebiliyordum. Horst hiçbir şey söylemedi. Tek yaptığı beni kısık gözlerle izlemekti, bense oradan hemen kaçıp kurtulmayı istedim.

Diğerlerinden biri elini kaldırdı ve yaltaklanır bir tonda, "Bak, ufaklık..."

"Kes sesini," dedim becerebildiğim kadar kaba bir sesle; o da sesini kesti. Bu beni biraz şaşırttı. O kadar sert söylediğimi sanmamıştım. Belki de üstüne varırsa çılgın ufaklığın ateş edeceğinden korkmuştu.

Atlılar için kolay, yürüyen yaratıklar için zor yirmi dakikadan sonra, "Eğer tüfeklerinizi istiyorsanız şimdi geri dönüp alabilirsiniz," dedim.

Ninc'i mahmuzlayıp, yola devam ettim. Bir sonraki kavşakta geriye baktığımda dördü yük atlarıyla yaratıkları tutuyorlar, sonuncusu ise tozu dumana katarak geri dönüyordu.

Bu bölümü kafamın "dosyala ve analiz için sakla" kısmına koydum. Yola koyulduğumda kendimi iyi hissediyordum. Galiba bir kere kıkırdadım bile.

15

Babam bana bir aile yadigârı verdiğinde dokuz yaşındaydım; bu büyük büyükannemin Dünya'dan getirdiği, içinde on bir ufak bebek daha bulunan boyalı, tahta bir bebekti. Onu ilk açışımda çok şaşırmıştım; bu bebeği ilk defa açanları izlemeyi çok severim. Yolda giderken yüzüm aynı öyle görünüyor olmalıydı.

Etrafta önce tarlalar belirdi. Yolda ilerleyip gün geçtikçe yer geniş bir vadiye dönüşüp düzleşti ve ağaçların yerini tarlalar aldı. Tarlalarda o yeşil yaratıklardan bazıları gözetim ve denetim altında çalışıyorlardı. Bu beni biraz şaşırttı, çünkü daha önce gördüklerim korkmuş ve mutsuzdular, bırakın onları yönlendiren birinin yardımıyla olsa bile çalışmayı, bire kadar sayabileceklerine dair en ufak bir ipucu yoktu. Bu kafamı biraz daha rahatlattı. Onların yenecek hayvan olabileceklerini düşünmüştüm, ama yemenin yakışık almayacağı kadar insansıydılar.

Yol vadinin içine girdikçe genişledi ve iki defa daha ufak yollar tarafından kesildi. Daha çok insanla karşılaştım; bir seferinde de iki atlı, hızlı bir binek arabası yanımdan geçti. Yük arabaları, atlar ve yaya insanlarla karşılaşıyordum. Yolda, tarlaların arasına kurulu kamp gibi görünen bir şeyin yanından geçtim. Orada bir araba, bir çadırın yanında çamaşır asan bir kadın, bir kuyu ve tahtadan, büyük, boş, çatısız bir yapı vardı. Yolda beni sorgulamaya kalkan kimse olmamıştı. Arkası örtülü balyalarla iyice yüklü, hayatımda gördüğüm en yaşlı adamın sürdüğü bir arabayla karşılaştım. Adamın beyaz saçları ve buruşuk, kırmızı bir yüzü vardı. Geçmek için Ninc'i tırısa kaldırdığımda kaba saba yaşlı elini kaldırıp salladı.

"Selam," dedi.

Ben de elimi salladım, "Selam," dedim. Gülümsedi.

Öğleden sonra bir kasabaya geldim. Önceleri belirsiz bir benek gibiydi fakat oraya vardığımda, sonuncu bebeğe ulaştı-

ğımı anladım. Kahverengi toprak bir yoldan gelip, taş, tuğla ve ahşaptan bir kasabaya girdim. Öbür tarafından çıktığımda kendimi adamakıllı sarsılmış hissettim. Bu kez ellerimi terleten sevinç değildi. Ellerim soğuk ve vıcık vıcık terliydi. Başım da dönüyordu.

Kasabanın girişinde MIDLAND yazan bir tabela vardı. Kasaba elle yapılıp birbirine yamalanmış gibi görünüyordu. Zamanın dışındaydı. Burası, basit makinelerden başka hiçbir şey bilinmiyormuşçasına, gerçekten çok eskiye aitti.

Caddede elim sende oynayan çocukların yanından geçtim ve binalardan birinin gazete binası olduğunu gördüm. Pencerede, üzerinde büyük harflerle İSTİLA! kelimesi yazan bir uzun kupür asılıydı. Kaba kılıklı bir adam dışarıda durmuş kelimeyi çözmeye çalışıyordu.

Kasabadan geçerken her şeye baktım; özellikle de insanlara. Oğlan çocukları oyun oynuyordu, ama yalnızca iki kız çocuğu gördüm; onlar da ailelerinin yanında baston yutmuş gibi yürüyorlardı.

Bildiğiniz gibi hoşuma gitmeyen bir yığın şey var. Pantolon giymek bunlardan bir tanesi. Şu anda üzerimde olmasından memnunum çünkü bacaklarımı koruyor ve ısıtıyor, ama mecbur olmasaydım giymezdim. Burada gördüğüm erkekler ve oğlanlar pantolon giyiyorlardı. Ama kadınlar ve kızlar giymiyordu. Onlar gözüme acayip ama havalı görünen elbiseler giymişlerdi. Bununla beraber ayağa takılabilecek olduklarından elbiselerle yüz metre yürümeyi bile göze alamazdım. Elbiseyle ata binmekse tamamen imkânsızdı. O halde pantolonların bazı farazi seçeneklere yeğ olduğuna karar verdim.

Etrafta inanılmaz sayıda çocuk vardı. Büyük böcek sürüleri gibiydiler. Sokakta takımlar ve küçük gruplar halinde oynuyorlardı. Ve bunların hepsi oğlandı.

Gördüğüm tek kız grubu, gardiyanlarının kontrolünde hoplaya zıplaya giden üniformalı bir bölüktü. Sanırım okullu kızlardı.

Gördüğüm insanların yarısından fazlası çocuktu – yarısından çok çok fazlası. Bir aileyi ilk kez bir arada gördüğümde

meseleyi çaktım. Baba, anne ve bir alay çocuk – sekiz tane. Birbirlerine ne kadar benzedikleri gözden kaçmıyordu.

Bu insanlar Özgür Çoğalanlar'dı. Bu durum beni çok kötü etkiledi. Çocukken ilk öğrendiğimiz şey Özgür Çoğalma politikasının sonuçlarıydı. Eğer hayvanlar gibi üreseydik bir nesil sonra yok olurduk. Bir gezegen bir Gemi'nin aynen büyütülmüşüdür ve bu insanlar da en az bizim kadar Özgür Çoğalma sonucu yok olan bir gezegenin mirasçılarıydı. Ders almış olmaları gerekirdi.

Bir gezegen ne de olsa bir Gemi'den farklıdır, bu yüzden bizimki kadar sıkı bir nüfus kısıtlaması bekleyemeyiz; fakat bir miktar planlama şarttır. Bir ailede sekiz çocuk olmasının hiçbir mazereti olamaz – üstelik bunlar da görebildiklerimdi. Kim bilir kaç tane daha büyük ve küçük çocukları vardır? Bu mide bulandırıcı bir ahlaksızlıktı.

Bu beni korkuttu ve kanımı beynime çıkardı. Çileden çıktım. Etrafta hoşlanmadığım ve anlamadığım bir yığın şey vardı. Ninc'i kasabanın diğer ucuna doğru sürdüm, tam oraya geldiğimde sıkıca mahmuzlayıp başıboş bıraktım.

Tekrar yürümesi için dizginleyene kadar uzun bir mesafe koşmasına izin verdim. Keşke Jimmy burada olsaydı da konuşsaydık diye düşünmekten kendimi alamadım. Bunun gibi acayip bir yerde neler döndüğünü nasıl keşfedebilirsiniz ki? Başkalarının konuşmalarını gizlice dinleyerek mi? Bu güvenilmez bir yöntemdir. Bir kere insanlar sizin duymak istediğiniz şeylere göre konuşmayabilirler. Diğer taraftan yakalanabilirsiniz. Birisine sormak mı? Kime? Bildiğiniz gibi, bunu da rastlantıya bırakmaya kalkışamazsınız. Horst gibi bir adama çatarsanız işiniz yaralı bir kafa ve boş bir ceple bitebilir. Düşünebildiğim en iyi şey bir kütüphaneye başvurmaktı, ama burada o kadar medeni bir şeye sahip olduklarından hiç de emin olamıyordum. Midland'de kütüphaneye benzer bir şey görmedim – sadece kapısının üstündeki kitabede "Kanunların Himayesinde Eşit Adalet" ya da "Gerçek Kalkanımız ve Adalet Kılıcımızdır" veya buna benzer şeyler yazılı taş bir bina vardı. Pek yardımcı olacak gibi değil.

Yol kenarında yerleşim birimleri arasındaki mesafeleri gösteren bir levha vardı. İsimlerden biri, Forton, diğerlerinden büyük harflerle yazılmıştı. Aniden gelen kaplumbağa olmak arzusuyla kaplan olarak devam etme düşüncesi arasında uzun bir zaman tereddütte kaldım. Bildiğiniz gibi kaplumbağalar eski Dünya'da bazen yüzyıldan fazla yaşarlar – kaplanlarsa bundan çok daha kısa. Ama sonra Ninc'i mahmuzlayıp yola devam ettim. Aradığım, dikkati çekmeden peşine düştüğüm cevapları bulabileceğim büyüklükte bir kasabaydı; burası gerekirse ortadan kaybolabileceğim kadar geniş olmalıydı. İçinde kaybolacağım yerler bilmekten mutlu olduğum günler olmuştu.

Akşama doğru, güneş batmaya başlayıp serin hava daha da soğurken son acayip şey de oldu. O anda tekrar tepelerdeydim, ama bunlar daha az engebeliydi ve açıklıklarla doluydu. Tam o anda gökyüzünde yükseklerde izci-gemiyi gördüm. Batan güneşin ışıklarıyla koyu kızıl bir renk almıştı. Tek düşünebildiğim şey, bir şeylerin ters gittiği ve bizi almak için geri geldikleriydi.

Eyer çantama uzandım ve bağlantı sinyalimi dışarı çıkardım. İzci-gemi gökyüzünde, içindekilerin, her kim olursa olsun, midesini ağzına getirecek bir dalış yaptı. Bu ya çok kötü bir pilottan ya da George Fuhonin gibi çok iyi bir pilottan beklenecek bir hareketti. Pek umurumda olmadan sinyali çalıştırdım.

Gemi neredeyse kafamın üzerinde sayılabilecek bir yere gelene kadar etrafta uçup durdu. Sonra kayıp o kadar hızlı sıçramaya başladı ki bunun kesinlikle hızlı bir pilotun değil de sadece basit bir salağın kontroller üzerinde titreyerek dolaşan parmaklarının işi olduğunu anladım. Üstüme geldiğinde, dikkatlice bakıp bizimkilerden biri olmadığını fark ettim. Aslıda çok farklı değildi, fakat üstündeki hatlar bizimkilerden biri olmadığını anlamama yetecek kadar değişikti.

Kalbim durup yavaş yavaş atmaya başladı ve tekrar bütün vücudumun ağrıdığını fark ettim. Belki de yerçekimi burada daha fazlaydı. Bunun George olduğunu sanmam saçmaydı;

ay bitmeden önce gelmeyeceklerini herkes gibi ben de biliyordum.

Ama ortaya bir soru daha çıkmıştı. Gemi nereden geliyordu? Kesinlikle buradan değildi. Çünkü yeterli bilginiz olsa bile –ve biz hiçbir Çamuryiyen'e böyle bir bilgiyi vermezdik– bir izci-gemisi yapmak için yüksek teknoloji gerekliydi.

Birkaç dakika sonra kafam hâlâ bu konuyla meşgulken, günün erken saatlerinde gördüğüm kamp yerinin, kuyusundan yüksek tahta duvarlı ağılına kadar aynısı olan bir yere rastladım. İçeride birtakım insanlar akşam için kamp hazırlıkları yapmakla meşguldüler. O kadar çezbedici görünüyordu ki ben de dayanamadım. Yamacın üzerinde aralarında yollar uzanan yerler vardı. Böylece anayoldan ayrıldım. Esasında kendime tahta yapının yanında bir yer seçmiştim, ama çok kötü koktuğundan başka bir yere geçtim.

Kampımı kurup akşam yemeğimi yedim. Daha bitirmeden, bana el sallayan yaşlı adamın arabası yoldan sapıp kampa daldı. Benden on metre kadar uzakta üç çocuklu bir ailenin çadırı vardı. Çocuklar bana ve balon çadırıma bakıp duruyorlardı, bir tanesi benimle konuşmaya hazır görünüyordu, ama babaları dışarı çıktı, orada oturmuş çorbamı içmekten başka bir şey yapmadığım halde, bana sıkı bir bakış attı ve çocukları çekip uzaklaştırdı.

Yemekten sonra ihtiyar adamın arabasının önünde büyük bir ateş yakıldı ve insanlar etrafında toplandılar. Şarkılar dikkatimi çekti. İyi olmamasına rağmen rahatlatıcı bir havaları vardı. Kamptaki herkes orada olduğundan, benim de oraya gitmemde bir sakınca olmadığını düşündüm. Yanımdaki kampın çocuklarına önde bir yer verilmişti, zavallı çaresiz annelerine de oturması için bir kütük. Ben ise geri planda kalıp, hiç dikkat çekmedim.

Kısa bir süre sonra çocukların babası annelerinin onları götürüp yatırma zamanının geldiğine karar verdi, fakat çocuklar gitmek istemediler. Beyaz saçlı yaşlı adam bir hikâye anlatayım, çocuklar ondan sonra anneleriyle giderler diye bir teklifte bulundu. Kamp ateşinin ışığında, daire oluşturmuş

insanların uzağında otururken, ihtiyar adamın tuhaf aksanla anlattığı hikâye çok yerinde görünüyordu.

"Bu hikâyeyi bana büyükannem anlattıydı, ona da büyükannesi anlatmışmış. Şimdi onu size anlatacağım, yaşlı olunca, belki siz de anlatırsınız," dedi.

Hikâye güzel, cici bir kız ve onun demir dişli, kötü niyetli üvey annesi hakkındaydı. Küçük kızın ölü annesinden kalan bir mendili, bir incisi, bir tarağı ve iyi bir kalbi varmış. Hikâye, bunların ona daha iyi bir yuva ve bir prens bulmaya yetmesi ve hepsinin, öğle yemeğini kaçıran üvey anne hariç, mutlu olmasıyla sona erdi.

Yaşlı adam hikâyeyi bitirip de çocuklar isteksizce yatağa götürülmeye rıza gösterdikleri sırada kampın kenarındaki yolda bir kargaşa duyuldu. Bakmak için döndüm, ama gözlerim ateşin ışığına alıştığından karanlıkta uzağı seçemedim.

Oradan bir ses, "Böyle bir gün daha geçirirsem ne olayım, Horst," dedi. "İki saat önce burada olmalıydık. Bu senin hatandır; onu bilir onu söylerim."

"Bu işi kabul ederken imzanı hem iyi hem kötü durumlar için attın," dedi Horst. "Eğer dişlerinin ağzında durmasını istersen sızlanmayı bırak ve sesini kes."

O anda ağılın ne işe yaradığını anladım. Ve kamp ateşini terk etme zamanımın geldiğine de karar verdim. Kalktım ve Horst'la adamları hayvanlarını sürüp ateşin yanından ağıla doğru giderlerken ağır ağır uzaklaştım. Gece için Ninc'i bıraktığım yere döndüm. Uyku tulumumu çadırdan çıkarıp çadırı söktüm.

Yapacak tek bir şey olduğu kesindi. Mümkün olduğu kadar çabuk buradan uzaklaşmak.

Ama o şansım olmadı.

Tam Ninc'in üstüne eyerimi yüklerken omzumda bir el hissettim ve hızla döndüm.

"Bak, bak. Horst bak bakalım burada kimler varmış?" diye bağırdı. Loseller'in benim farkıma varmayacağı esprisini yapan herifti. Tek başınaydı ama bağırmasına diğerleri hemen gelebilirlerdi.

Eyeri kapıp bütün gücümle çevirdim ve yukarı kaldırdım. Yere yuvarlandı. Tekrar ayağa kalktı galiba, ben de eyeri fırlattım ve paltomun altındaki tabancama uzandım. Eyer dengesini bozdu ve tekrar düştü, ama birisi bana arkamdan yaklaşıp kollarımı iki yanımdan kıpırdayamayacak bir şekilde tuttu.

Bağırmak için ağzımı açtım –iyi bağırırım– ama daha bir ciğer dolusu hava almadan kaba, pis kokulu bir el ağzımı kapadı. Çok kuvvetli ısırdım –iyi, sıkı bir ısırışla, santimetrekareye 400 kg'lık ya da yakın bir kuvvet– ama ağzımı bırakmadı. Tekmelemeye başladım, ama bu hiç de iyi olmadı. Bir kolu beni sarıyordu, öbürü ise ağzımı kapatıyordu; Horst, beni ayaklarımı sürüyerek çekip götürdü.

Ağılın arkasında, ateşten duyulamayacak mesafeye geldiğimizde, artık beni çekmeyi bıraktı ve yere attı. "Ses çıkarırsan," dedi, "canını yakarım."

Bu çok salakça bir cümleydi, ama bir şekilde kolunu ya da kafanı kırarımdan daha çok şey söyleyen bir tehditti. Ona, eğer isterse yapabileceklerinde serbestlik tanıyordu. Etrafta görmesine yardım edecek kadar ay ışığı vardı ve eline baktı.

"Her halükârda seni sopalamalıyım," dedi. "En azından kan çıkmaz."

Üstüne eyerimi attığım adam, kendine gelmek için kafasını sallayarak yaklaştı. İkinci seferde yere kötü düşüp canını acıtmıştı. Beni gördüğünde çizmeli ayağını bana vurmak için kaldırdı. Horst beni sırtımdan itip dümdüz yere uzattı ve diğerini tuttu.

"Hayır," dedi. "Gidip ufaklığın eşyalarına bak bakalım, işimize yarayacak bir şey bulabilecek misin, sonra hepsini ve atı buraya getir."

Diğeri yerinden kımıldamadı. Orada durmuş gözlerini dikmiş bakıyordu. Diğer üç adam hayvanları ağıla koyduklarından bu ikisinin arasındaki kişisel bir andı.

"Hadi git artık, Jack," dedi Horst tehditkâr bir tonda ve sonunda Jack dönüp gitti. Horst'un benim tekmelenmeme bir itirazı yoktu, fakat önemli olan hakkın kimde olduğuydu.

Ama daha her şey bitmemişti. Teorik eğitimime rağmen Horst'la başa çıkabileceğimden hiç de emin değildim, fakat tabancam hâlâ paltomun altındaydı ve Horst henüz beni onun ağırlığından kurtarmamıştı.

Bana dönünce "Bunu yapamazsınız. Bu yanınıza kalmaz," dedim.

Kabul ediyorum ki böyle bir şey söylemek aptalcaydı, ama bir şey söylemek zorundaydım.

"Bak evlat," dedi. "Belki bilmiyorsun ama başın büyük bir beladadır. İyisi mi işimi zorlaştırma."

Hâlâ oğlan olduğumu düşünüyordu. Şu an bunu düzeltme zamanı değildi, ama tam da insanların kadın olduğumu fark etmeye başladıkları bir zamanda bu hatayı yapması gururumu kırdı.

"Seni dava edeceğim," dedim.

Güldü. Bıyık altından olmayan gerçek bir kahkahaydı, o anda yanlış şey söylediğimi fark ettim.

"Evlat. Mahkemelerden bahsetme. Sana yaptığım iyiliktir. Eşyalarından ihtiyacım olanları alırım, sonra bırakırım gidersin. Mahkemeye gitsen, her şeyini alırlar ve bir de hapse tıkarlar seni. Seni serbest bırakıyorum ya!"

"Niçin? Niçin böyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordum. Bir taraftan da elimi paltomun içine yavaşça soktum. Sonik tabancamın sert kabzasını hissediyordum.

"Ağzını her açışında Gemi'den geldiğini bağırırsın," dedi Horst. "Bu yeterlidir. Zaten şimdiden sizin piç kurularından birini Forton'da içeri atmışlar."

Tam tabancamı çıkarmak üzereydim ki Jack yanında Ninc'le geldi. İçimden ona teşekkür ettim.

"Ufaklığın malzemeleri iyi. Ama bunun ne işe yaradığını bulamadım," deyip çağrı aletimi gösterdi.

Horst sinyali alıp baktı. "İşe yaramaz," diye buyurdu. "At gitsin," deyip geri verdi.

Silahımı onlara çevirdim. Cehennem Kraliçesi işbaşında! "Onu dikkatlice bana ver," dedim.

Bana baktılar ve Horst bir tiksinti sesi çıkardı.

"Kes sesini," dedim. "Şimdi, onu bana ver."

Jack sinyali elime verdi, ben de alıp ortadan kaldırdım. Arkasından bir elim eyerin çıkıntısında durakladım.

"Forton'daki hapis çocuğun ismi ne?"

"Bunu Midland'de duyduk," dedi Horst. "İsmi hatırlamıyorum."

"Düşün!" dedim.

"Dilimin ucunda. Dur."

Bekledim. Sonra aniden arkamdan kolumu uyuşturan bir darbe yedim ve silahım elimden uçtu. Arkasından Jack atıldı ve Horst arkamdakilere, "Çok iyi," dedi.

Kendimi bir aptal gibi hissettim.

Horst yanıma geldi ve Gemi'yle tek bağlantım ve alınmak için tek ümidim olan sinyalimi aldı. Sinyali yere atıp onun için doğal olan, benim asla çıkartamayacağım soğuk bir ses tonuyla, "Parçaları senin olsun," dedi.

Hızla yere vurmasına rağmen sinyal kırılmadı. Hatta çatlamadı bile. Hayal kırıklığına uğramışçasına, bir daha bir daha kuvvetlice yere vurdu. Ve sonra tekrar tekrar atıp durdu, ta ki parçalanana kadar. Böylece benim de işim bitmişti.

Sonra, "Bana iki defa silah çektin. İki defa!" dedi ve kulaklarımı çınlatan kuvvetli bir tokat attı. "Seni salak pislik!"

Kafamı kaldırıp ona baktım ve net, içine işleyen bir sesle, "Koca pezevenk!" dedim.

Bu tam çenemi kapalı tutmam gereken bir andı. Tek hatırlayabildiğim yüzümün yanına inen yumruğunun bir anlık acısıydı, sonrası yoktu.

Eğer kullanmazsanız beyin bir işe yaramaz.

16

Acı, bulantı ve hareketleri sisler içinde hatırlıyorum, fakat "Cehennem Kraliçesi"nin ilk net anısı, yabancı bir evdeki bir yatakta uyandığıydı. İçimde zamanın geçtiğini söyleyen belir-

siz bir his vardı, ama ne kadar olduğunu bilmiyordum. Fena halde ağrıyan bir başım, dokununca sızlayan bir yanağım vardı. Nerede olduğumu, niye orada olduğumu ya da niye her yanımın sızladığını bilmiyordum.

Sonra bu kopukluk anı patlayan bir köpük gibi yok oldu ve her şeyi hatırladım. Horst'u ve dayak yememi. Yataktan kalkmaya çalışırken hikâye anlatan yaşlı adam odaya girdi.

"Bu sabah kendinizi nasıl hissedersiniz genç bayan?" diye sordu. Yüzü kırmızı, saçları beyaz ve içerlek gözleri parlak maviydi. Bu iyi ve sağlam bir çehreydi.

"Pek iyi değil," dedim. "Ne kadar oldu?"

"İki gün," dedi. "Doktor çok yakında iyileşeceğini söyledi. Ben Daniel Kutsov'umdur. Ya sen?"

"Ben, Mia Havero'yum," dedim.

"Seni kampta Horst Fanger'in atıp bıraktığı yerde buldum."

"Onu tanıyor musun?"

"Onu tanırım. Herkes onu tanır. Çok çirkef birisidir – Losel ticareti yaptığına göre öyle olmak zorunda herhalde."

"Loseller şu yeşil şeyler mi? Onlardan niye korkuyorlar?"

"Gördüklerin uyuşturulmuş olanlardır. Başka türlü olsa itaat etmezler. Arada bir uyuşturucudan etkilenmeyecek kadar güçlü olanlar, ormana kaçarlar. Uyuşturucu çalışmalarına engel olmasın diye çok kuvvetli olamaz. Böylece güçlüleri kaçarlar. Bazı insanlar için tehlike oluştururlar, özellikle de Horst Fanger gibi onları sahile getiren gemilerden satın alanlar için büyük tehlikedirler. Avcılar sık sık gidip bulabildikleri kadarını öldürürler."

Yorgundum ve kafam yerinde değildi. Başım hâlâ ağrıyordu ve esnerken canım yanıyordu.

Uykulu uykulu, "Onları uyuşturmaları falan kölecilik gibi görünüyor," dedim.

Bay Kutsov nazikçe, "Sadece Tanrı böyle bir soruya cevap verebilir," dedi. "Atları benim için çalıştırmak kölecilik olabilir mi? Bunun öyle olduğunu söyleyecek hiç kimse tanımam. Bununla beraber insan farklı mesele. Burada soru bir Losel'in

bir at gibi mi yoksa bir insan gibi mi olduğu, ama işin gerçeği buna cevap veremem. Şimdi tekrar uyu, biraz sonra sana yiyecek bir şeyler getireceğim."

Bunu söyledikten sonra gitti, ağrılarımdan bitap düşmüş olmama rağmen uykuya dalamadım. Burada olmaktan hoşlanmıyordum. Yaşlı adam bir Çamuryiyen'di ve bu asabımı bozuyordu. İyi ve nazikti, buna nasıl dayanabilecektim ki? Bu sorunu çözecek bir yol aradım ama bulamadım. Kafam yeteri kadar dinlenmediğinden net düşünemiyordum. Sonunda rahatsız bir uykuya daldım.

Bay Kutsov günün ilerleyen bir saatinde yiyecek bir şeyler getirdi ve ellerim çok titrediğinden yememe yardımcı oldu. Elleri eğrilmiş ve kırış kırıştı.

Ağzımın boş olduğu bir anda, "Bana niçin yardım ediyorsun?" diye sordum.

"Hiç Merhametli Samiriyeli'nin hikâyesini duydun mu?" dedi.

"Evet," dedim. "Her zaman çok okurum."

"Hikâyenin ana fikri iyiniyetin aşağılık ve kötü insanlardan bile gelebildiğidir. Ama hikâyenin değiştirildiğini söyleyen kitaplar da vardır. Gerçek yorumda yoldaki adam Samiriyeli Adam'dı, o var olabilecek en kötü adamdı ve onu kurtaran adam böyle bir insana iyilik yapmıştı. Sen Gemi'den olabilirsin ama ben çocukların incitilmesini görmekten hoşlanmam. Bundan dolayı da sana Samiriyeli Adam'a davranıldığı gibi davrandım."

Tam ne diyeceğimi bilemedim. Ben kötü bir insan değilim. Onun bunu görebilmesi gerektiğini düşündüm. Bizim hakkımızda nasıl bu kadar kötü düşünebildiğini anlayamadım.

Şaşırdığımı görüp ekledi. "Özür dilerim. Gemiler hakkında pek çoğu kadar katı değilim. Gemiler olmasaydı biz de burada olmazdık. Bu kötü zamanlarda hatırlanması gereken bir şey. Emin ol Gemi'den geldiğini ve kız olduğunu kimseye söylemem, rahatça dinlen. Evim senin evin."

Ertesi gün kendi iyiliğim için yabancı olduğum fark edil-

meden konuşmayı öğrenmemi tavsiye etti. Bu mantıklıydı. Zihnim şimdi açılmıştı ve Gemi'yle bağlantı kurmak için bir yol bulmak gibi şeylere kafamı takmaya başladım. Bunu yapmak için oranın yerlisi gibi hareket etmeliydim. Eğer Gemi'ye dönemeyeceksem, o zaman kesinlikle bir yerli gibi hareket etmek zorunda kalacaktım. Allah kahretsin!

Bay Kutsov'u tamamen anlayamadım. İçimde, kafasında söylediklerinden daha fazla şeyler varmış gibi bir his vardı. Acaba yaptığı yalnızca hor görülen Samiriyeli'ye iyilik etmek miydi? Hayır, daha fazla bir şeyler vardı. Birtakım nedenlerden dolayı *benimle* ilgileniyordu.

O gün konuşmam üzerine birkaç saat çalıştık. Bazı değişiklikler oldukça düzenliydi –mesela şimdiki zaman yerine geniş zaman kullanmaları gibi– fakat bir kısmında ise sabit bir anlam yoktu; bir dilbilimci benim gibi düşünmeyebilir tabii. Bay Kutsov sadece "Niçin öyle olduğunu bilmem," diyordu. "Biz öyle söyleriz, o kadar."

Bunu bir kere söyledikten sonra vazgeçtim, ama tekrar denemem için beni tatlı sözlerle kandırdı. Beni tatlı sözlerle kandırması, kafasında başka ne olduğunu düşünmeme neden olan şeydi. Niye bu kadar ilgileniyordu?

Bir süre sonra becermeye başladım. Değişikliklerin neler olduğunu hemen söyleyemem –sanırım ritim bunun önemli bir parçasıydı– ama iyi bir kulağım var. Galiba ortada bir kalıp da var, ama bunu ancak bilinçaltında sezebiliyordum. Birkaç gün çalıştıktan sonra daha iyileştim.

Bay Kutsov bir keresinde, "Öyle değil," dedi. "Ağzın lapa dolu gibi ses çıkarırsın." Bana yedirdiği şey lapa olduğundan bu şaşırtıcı değildi, fakat her halükârda ben duyduğumu tekrar ediyordum.

Bu çalışma saatlerinde konuşuyorduk. Öğrenmek için düzeltilecek bir şeyiniz olmalıydı, elimizde kitap olmadığından günlük konuşmayı kullandık. Ben konuşurken hatalar yapıyordum, o da düzeltiyordu.

Konuşmalarımız sırasında kolonistlerin –artık birtakım nedenlerden dolayı Çamuryiyenler aklıma gelmeyen bir keli-

meydi, en azından çoğu zaman– Gemi insanlarından hoşlanmamalarının bütün nedenlerini öğrendim.

"Bu basit bir şey değil," dedi. "Bunlar kötü zamanlardır. Ara sıra, siz isteyip de burada durduğunuzda, ancak o zaman biz Gemi'deki insanları görürüz. Siz bizler gibi fakir ve geri değilsiniz. Biz buraya bırakıldığımızda aramızda bilim adamı ya da teknisyen yoktu. Bunu anlarım. Burası gibi, ne alet ne de fırsat olan bir yer uğruna ne diye bilgilerini kullanıp geliştirme şansını buldukları son yeri terk etsinler? Bizim burada hissettiğimiz Dünya'nın sonundan sağ kalan herkesin, insan bilgisinin ve yaptıklarının eşit mirasçısı olduğu. Ama işler öyle olmadı. Böylece iyi anlarda Gemiler'den nefret edilir ve küçümsenir. Kötü zamanlarda ise Gemiler'den olduğu bilinen insanlara sana olduğu gibi ya da daha kötü davranılır."

Ne söylediğini anladım, ama *gerçekten* ne demek istediğini anlamadım.

"Ama biz hiç kimseyi incitmeyiz. Biz sadece diğerleri gibi yaşarız," dedim.

"Seni suçlamam," dedi Bay Kutsov yavaşça, "ama bir hata yaptığınızı ve sonunda sizi inciteceğini hissetmekten alamam kendimi."

İyileştikçe Bay Kutsov'un evinin girdisini çıktısını öğrenmeye başladım. Burası Forton'a yakın, ağaçlarla çevrili, küçük bir bahçesi olan, sevimli, minik bir yerdi. Bay Kutsov yalnız yaşıyordu. Yağmur yağmadığında bahçesinde çalışırdı, yağdığında içerideki kitaplarının başına geçerdi. Arabasını iki haftada bir sahile düzenli bir yolculuk yapmakta kullanıyordu. Kârlı bir iş değildi, ama bu yaşta kâr etmenin artık pek önemli olmadığını söyledi. Bunu kastedip etmediğini gerçekten bilmiyorum.

Bir kıza uygun olmadığını söyleyerek elbiselerimi aldı ve onların yerine buralarda uygun kabul edilebilecek kıyafetler getirdi. Boyları tamamdı, ama benden daha yapılı birisi için yapılmışçasına kollarının altı boldu.

"İşte," dedi. "Bu daha iyi." Ama üzerime oturmaları için daraltılmaları lazımdı.

Evi tanımıştım, ama dışarı çıkmama izin verilmiyordu. Bir açıdan bu o kadar kötü değildi çünkü üç günün ikisinde yağmur yağıyordu, üçüncüsünde de yağacakmış gibi görünüyordu. Hep meşguldüm. Bay Kutsov dikkatli olduğum sürece kibar bir toplulukta yakayı ele vermeyebileceğime karar verene kadar bana öğretmenlik yaptı. Bay Kutsov dışarıdayken, evi dolaşıyordum.

Bay Kutsov'un kitaplarla dolu güzel bir kütüphanesi vardı. Kitaplara bakındım ve yavaş yavaş bir yığın, çok ilginç şey buldum. Tarih – Loseller'in anavatanı yüzyıl önce keşfedilmiş olan batıdaki bir kıtaydı. O zamandan beri gemilere doldurularak getirilip basit kol işçiliğinde kullanılıyorlardı. Daha önce bu kıtada Losel yokmuş. Şimdi ise satılıp çalıştırılanlara ek olarak, yerleşimlerden uzak yerlerde, az ama sayıları giderek artan Loseller vahşice yaşıyorlar. Okuduğum görüşlerin çoğu onların pek bir zekâları olmadığını farz ediyordu; kendi dilleri olmamasını, ateş kullanmamalarını ve basit işler dışında hiçbir şey yapamamalarını yetersizliklerinin delili olarak gösteriyorlardı. Bay Kutsov'un kaçmış, vahşi Loseller'in özel düşmanlarını tanıma yetenekleri hakkında söylediklerini hatırlayınca pek de aptal olmadıklarını düşündüm. Gerçekten de ikinci gün karşılaştığım Losel'le baş edebildiğime şükrediyordum.

Coğrafya – Bay Kutsov'un haritalarının yardımıyla konumumu saptadım ve onları kopya etmeye çalıştım.

Bir de, Bay Kutsov'un kendi yazdığı bir kitap buldum. Eski bir kitaptı, *Beyaz Yol* isimli bir roman. Tamamiyle başarılı bir yapıt değildi –bir hikâye anlatmaktan başka bir yığın şey anlatmaya çalışıyordu– ama ağabeyim Joe'nun kitabından çok çok iyiydi.

Kitabı bulduğumda Bay Kutsov'a gösterdim; kendisinin olduğunu kabul etti.

"Bunu yazmam kırk yılımı aldı; ondan sonraki kırk iki yılımı bunun politik sonuçlarına katlanarak geçirdim. İlginç yıllardı bunlar. Ama aynı şeyi tekrar yapar mıyım, bilmem. İlgini çekerse kitabı oku."

Kitapta politika vardı ve Bay Kutsov'un laf arasında söylediği bir şeyden anladığıma göre, şu anda yaptığı basit bedensel iş kısmen bunun bir sonucuydu. Politika tuhaf bir şey!

İki şey daha buldum: Bay Kutsov'un elbiselerimi sakladığı yeri ve gazetelerinden birinde Bay Kutsov'a sormadığım bir sorunun cevabını. Hikâyenin son cümlesi şöyleydi: "Karardan sonra Dentermount üç aylık cezasını çekmek için Fonton Bölge Cezaevi'ne gönderildi."

Suçlama başkasının arazisine izinsiz girmekti. Sanırım İsyana Kışkırtma daha iyi olurdu; ayrıca en azından soyadını doğru yazabilirlerdi. Sözü edilenin Jimmy olduğundan kesinlikle emindim.

Böylece ilk bulduğum fırsatta üzerime kendi elbiselerimi ve paltomu giyip kasabaya damladım. Eve döndüğümde hapishanenin yerini bulmuştum. Yolda Horst Fanger'in işyerinin yanından geçtim. Bir ev, bir ağıl, bir ahır, arabalar için bir sundurma ve bir müzayede platformundan oluşan işyeri kasabanın en kötü yerindeydi. Gördüğüm kadarıyla kasabanın en kötü yeri olmasının nedeni, Horst Fanger ve ona benzeyen insanların burada yaşamasıydı.

Geri döndüğümde Bay Kutsov bana çok kızmıştı. "Böyle giyinip sokaklarda dolaşmak doğru değil," dedi. "Kadınlara göre iş değil bu." Bunun arkasından birkaç gün boyunca söylediğini iyice anladığıma inanıncaya kadar beni yakın takibe aldı.

Cici kız olduğum ikinci gündü ki resmi buldum. Bay Kutsov, genç bir adam, genç bir kadın ve küçük bir kız vardı. Küçük kız benim boyumda ama daha tıknazdı. Saçları koyu kahverengiydi. Bir aile resmi olduğu ortadaydı; Bay Kutsov'a sordum.

Yüzü asıldı ve tek söylediği, "Hepsi öldü," oldu. Daha fazla bir şey söylemedi. Bu resmin beni yanına almasıyla ve bunun ötesinde hep gözünün önünde tutmak istemesiyle bir ilgisi olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Bay Kutsov yaşlı, zeki ve iyi biriydi, ama bana karşı davranışında ya açıklanamayan ya da mantıksız bir tavır vardı. Benden onun evin-

de kalmamı bekliyordu, ama kalmayacağımı, kalamayacağımı bilmesi gerekiyordu. Gittiğimde üzülmüştü, ama bana yeniden güvenmeye o kadar hazırdı ki durumu pek dokunaklı gelmişti bana. Sanırım kendine yalan söylüyor olmalıydı. Yine bir araba yolculuğu yapmaya hazırlanıyordu. Eski kafalı olduğu için beni yanında götüremezdi, bu yüzden o dönene kadar evde tek başına kalmam için planlar yaptı keyifle. Her şeyin nerede olduğunu ve tereyağıyla yumurtalar bittiğinde ne yapmam gerektiğini anlattı. Ben kafamı sallayınca da memnun oldu.

Bir öğlen arabasının yüklenmesini ayarlamak için gittiğinde ben de şehre indim. Hapishaneye ulaşmak için kasabanın neredeyse tamamını katetmem gerekiyordu. Burası Bölgesel Merkez olmasına rağmen benim anladığım anlamda bir şehir değil, bir kasabaydı. Gezegenlerden nefret etmeme neden olan soğuk, rutubetli ve nahoş bir gündü; hapishaneye vardığımda yağmur bastırmak üzereydi. Hapishane, sivri demirli bir çitle çevrili, kale şeklinde, büyük taş bloklarla yapılmış, üç katlı, sağlam bir binaydı. Zeminden en üst kata kadar bütün pencereler çifte parmaklıklıydı. Daha önce yaptığım gibi binanın etrafında dolaşıp tekrar dikkatle baktım. İçeri sızılamaz gibi görünüyordu. Bina ile demir çit arasında dolaşan iki iri, tüylü, saldırgan görünüşlü köpek vardı. Bir tanesi ben binayı dolaşırken hiç peşimi bırakmadı.

Tam bir tur daha atacaktım ki yağmur başladı. Bu beni harekete geçirdi ve ön kapıya gidip içeri daldım.

Orada durmuş, silkelenip üzerimdeki yağmur damlalarından kurtulmaya çalışırken, ilk kat koridorundaki bürolardan birinden yeşil üniformalı bir adam sessizce çıktı. Kalbim bir an için neredeyse durdu, ama adam göz ucuyla beni süzüp merdivenlerden ikinci kata çıkmaya başladı. Bu kendime güvenimi biraz sağladığından etrafa bakınmaya başladım.

İlan panosuna bir göz atarken koridordaki ofislerden birinden başka bir yeşilli adam koridora çıktı ve aynı Bayan Keithley gibi üstüme yürüdü. Ben de beklemeyip ona doğru yürüdüm.

Elimden geldiği kadar masum bir ses ve meraklı bir bakışla, "Bana yardım edebilir misiniz bayım?" diye sordum.

"Ee, bu ne çeşit bir yardım istediğine bağlı," dedi.

İri yarı, gömleğinin bir cebinin önünde kumaştan verev bir şerit bulunan ve diğer cebinin üstünde "Robards" yazan, ağır hareketli bir adamdı. Keithley'den farklı olarak iyi huylu birine benziyordu.

"Şey, Jerry'nin hükümet binası hakkında çalışması, Jimmy'nin kasaba yöneticisiyle ve benim de *sizinle* röportaj yapmam gerekir."

"Bir dakika. İsmin nedir?"

"Billy Davidow," dedim. Bu soyadına bir gazetede rastlamıştım. "Ne yazacağımı bilmem efendim, sizden birine danışmayı, bana etrafı gösterip bilgi verebileceğinizi düşündüm. İsterseniz tabii."

"Hobar Davidow'la bir akrabalığın var mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

"Bu iyi işte. Hobar Davidow'un kim olduğunu bilir misin?"

Kafamı olumsuzca salladım.

"Hayır, herhalde bilmezsin. Bu senden daha evveldi. Onu altı, hayır yedi yıl önce idam ettik. Yanlış politikaya karıştı." Sonra, "Kusura bakmayasın evlat," dedi. "Bugün işimiz çoktur. Hafta içinde bir öğleden sonra ya da akşam gelebilir misin?"

Yavaşça, "Ödevimi bu hafta vermem gerekir," deyip bekledim.

Bir an düşündü, sonra, "Tamam," dedi. "Sana etrafı göstereceğim. Fakat harcayacak fazla zamanım yoktur. Çabuk olmamız gerekir."

Ofisler birinci kattaydı, üçüncü katta bir iki ofis daha vardı. Silah deposu ve atış poligonu bodrum kattaydı. Hücrelerin çoğu ikinci kattaydı ve çok azılıların hücreleri üstteydi.

"Eğer hakim azami güvenlik isterse, üçüncü kata giderler, yer olduğu müddetçe diğer herkes ikincidedir. Şimdi yukarıda bir oğlan var."

Bir anda çöktüm.

"Gerçekten berbat biri. Şimdiden bir kişi öldürdü."

Rahatladım. Bu onun Jimmy olmadığını gösteriyordu.

Azılı suçlular bölümünde hücrelere ulaşmak için etraftaki bloku ve kapıları koruyan nöbetçiler dışında üç tane demir parmaklıklı kapı geçmek lazımdı. Koridorlar gaz lambalarıyla aydınlanmıştı, ışık sarı ve canlıydı. İlk kapıdan ileri gitmedik. Çavuş Robards sadece eliyle gösterip içeride işlerin nasıl yürüdüğünü anlattı.

"Önümüzdeki hafta bu saatlerde burası tamamen dolacak," dedi üzgün üzgün. "Tövbe Bilmezler gene azıttılar; onları sakinleştirmemiz gerekecek. Şey, bunu ödevine ekleme."

"Tabii eklemem," dedim ve yazdığımın üstünü çizdim.

İkinci kattaki normal hücreler çok daha basit yapılmıştı; rehberim bana bu katı tamamen gezdirdi. Çavuş Robards'ın tam yanında yürüyerek, koridorda yan yana dizili hücrelerdeki mahkûmların hepsine teker teker baktım. Jimmy Dentremont'un tam gözlerinin içine baktım, ama o benim farkıma bile varmamış gibi davrandı. O akıllı ve sevimli bir çocuktur.

Çavuş Robards eliyle hücreleri göstererek, "Bütün bunların hepsi kısa cezaları olanlardır," dedi. "Belki bir hafta ya da bir-iki aya mahkûmdurlar." Anahtarlarını salladı. "Çok yakında onları dışarı çıkaracağım."

"Hiç zorluk çıkarırlar mı?" diye sordum.

"Bunlar mı? Bunlar değil. Cezaları o kadar uzun değil. Hepsi iyi tavırlı. En azından çoğu zaman."

Tur bittiğinde içtenlikle Çavuş Robards'a teşekkür ettim. "Harika oldu, efendim."

Gülümsedi. "Önemli değil, oğlum," dedi. "Benim de hoşuma gitti. Eğer zamanın olursa, ben görevdeyken tekrar gel. Sıram ilan panosunda yazılıdır."

"Çok teşekkür ederim, efendim," dedim. "Belki gelirim."

Yağmurda koşarak eve döndüm, Bay Kutsov bir saat sonra eve geldiğinde, kurumuş, elbiselerimi değiştirmiş, bir kitap okuyordum.

17

Hapishaneyi incelemeden önce Jimmy'yi kurtarmak için ne yapabileceğimi tam olarak bilmiyordum. Mesela, bir saat kadar Bölge Valisi'ni Jimmy'yi serbest bıraktırmak için silahla tehdit etmek fikriyle eğlenmiştim. O kadar zamanı bununla harcamamın nedeni bunu düşünmenin eğlenceli olmasıydı, ama salakça olduğundan bu fikri bir kenara bıraktım.

Sonunda çok basit bir eyleme karar verdim. Kötü sonuçlanması da mümkündü gerçi, ama fazla günüm kalmadığından, bu işi kendi başıma çözmeliydim. Hapishaneyi terk etmeden önce Çavuş Robards'ın tavsiye ettiği gibi nöbet çizelgesine dikkatle bakmıştım.

Bay Kutsov iki gün sonra arabasını yükleyip gitti.

"Altı gün sonra geri geleceğim, Mia," dedi. "Şimdi tam olarak ne yapacağını bilirsin, değil mi?"

Ona güvence verdim ve giderken arka kapıda, o seviyor diye giydiğim pembe elbiselerle durup, el salladım. Sonra eve girdim. Oturup Bay Kutsov'a bir not yazdım. Üzülmesin diye ne yapacağımı ona söylemedim, ama benim için bütün yaptıklarından dolayı teşekkür ettim. Notu kütüphaneye bıraktım, orada mutlaka bulurdu. Ona bunu yaptığım için üzgündüm, çünkü mutsuz olacağını biliyordum, ama kalamazdım.

Sonra mutfağa gidip yiyecek hazırlamaya başladım. İhtiyacımız olacağını düşündüğüm kibrit, mum, bıçak, ufak bir balta buldum ve hepsini paket yaptım. En sonunda da kendi elbiselerimi giydim.

Karanlık basar basmaz dışarı çıktım. Hafif bir yağmur çiseliyordu; yüzüme düşen damlacıklar inanılmaz derecede iyi geldi. Daha önce yaptığım gibi güvenliğimi sağlayacak aksesuar olarak bir cebimde kalemle kâğıt taşıyordum. Paltomun diğer cebinde ise tek bir çorap, birkaç sağlam uzun ip parçası ve kibrit vardı.

Bulduğum yol şuydu: Hapishane sağlam bir yerdir – par-

maklıklar, köpekler, silahlar ve dikenli çitler. Bunlar esasında hapishanede bulunanları içeride tutmak için tasarlanmıştır; insanların içeri girmesini engellemek için değil.

Gemi'de okuduğum kovboy hikâyelerinde insanlar içeridekileri dışarı çıkarmak için hapishaneyi basıyorlardı. Bu, günlük hayatın sıradan bir parçasıydı. Fakat buradaki insanların hapishane basmak gibi bir deneyimi olduğunu hayal bile edemiyordum. Bunun beklenen bir şey olmaması sahip olduğum tek avantajdı. Karşımda kimin olduğunu biliyordum. Hapishanenin planını biliyordum. Ve hapishaneye girdiğimde hiç kimse içerideki mahkûmu kaçırmaya niyetli, korkunç bir tip görmeyecekti. Küçük, hevesli bir okul çocuğu göreceklerdi. Bu da benim en büyük avantajımdı. İnsanlar ne görmeyi bekliyorlarsa onu görürler.

Diğer taraftan, sahip olduğum tek şey, kendimdim; her zaman pek de başarılı olmayan bir Cehennem Kraliçesi.

Eğer yapmam gerekenleri tam anlamıyla yapamazsam ve şansım yaver gitmezse, Jimmy gibi hapishaneyi boylayacaktım, büyük ihtimalle de üçüncü katı.

Hapishaneye girmeden önce yere çöktüm ve çorabı çıkarıp yarısına kadar ıslak kumla doldurdum.

Ondan sonra hiç duraksamadım. Doğru hapishaneden içeri daldım. Giriş katındaki ofislerin sadece ikisinin önünde gaz lambalarının ışığı vardı. İlk ofise baktığımda Çavuş Robards oradaydı.

"Selam, Çavuş Robards," deyip içeri girdim. "Bu akşam nasılsınız?"

"Selam, Billy," dedi. "Bu akşam işler oldukça az. Ama birazdan öyle olmayacak."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu akşam Tövbe Bilmezler'i toplayacaklar. Çocuklar şimdi gitti. Uzun zaman kalamazsın."

"Ya?" dedim.

"Ödevine ne oldu?"

Bir an toparlamak için duraksadım ve sonra, "Bu öğleden sonra bitirdim. Yarın vereceğim," dedim.

"Öğrenmek istediğin her şeyi buldun mu?"

"Ya, evet," dedim. "Bu akşam sadece ziyarete geldim. Bana atış poligonunu gösterdiğinizi hatırlar mısınız? Fırsatınız olursa daha önce söylediğiniz gibi nasıl ateş ettiğinizi bana gösterebileceğinizi düşündüm."

Saate baktı ve sonra, "Tabii. Bilir misin, ben bölge şampiyonuyumdur."

"Vaay!" dedim, tam tanıdığım bazı salak oğlan çocuk!ar, gibi.

Aşağı indik, Çavuş Robards elinde bir lambayla yolu gösteriyordu. Atış poligonunun anahtarını seçmeye çalışırken, kum dolu çorabı çıkardım. Bir an duraksadım, çünkü bile bile birisinin canını yakmaya kalkmak kolay değildir, fakat tam o sırada bir şey söylemek için kafasını çevirmeye başladı. Ve ben de bütün gücümle kum dolu çorabı tam ense köküne vurdum. Sendeledi. Taşıyamayacağım kadar ağırdı, fakat onu duvara dayadım, arkasından da kafasını vurmadan yere uzatmayı başardım. Lambayı onun koyduğu yerde bıraktım.

Silahlık holün karşısındaydı. Anahtarları yerdeki Çavuş Robards'ın elinden aldım ve atış poligonu için seçtiği anahtarın her iki yanındaki anahtarları denemeye başladım. İkincisinde kapıyı açtım ve açık bırakıp yerde yatan Çavuş Robards'ın yanına gittim. Bir elimle yakasından bir elimle ceketinden yakalayıp çeke çeke ölü gibi hareketsiz vücudunu sonunda silahlığa getirdim. İpimi çıkarıp dirsekleriyle dizlerini bağladım. Çoraptaki kumu yere boşaltıp çorabı ağzına tıktım. Kalbim hızla atıyordu; nefes nefese gidip lambayı aldım.

Sonra tekrar silahlığa döndüm. Raflardaki silahlara acele bir göz attım. Şüphesiz modern hiçbir şey yoktu, sadece şu eski kitaplardaki barutlu ve kurşunlu antikalar. Daha önce hiç kullanmamıştım fakat ateş ettiğinizde düz durmadıklarını biliyordum –her etkinin eşit ve ters yönde bir tepkisi vardır, filan falan– bundan dolayı oradaki en ufak iki silahı aldım. Doğru cins mermileri bulana kadar, cephaneyi karıştırdım, sonunda bir yığın mermiyle silahları cebime yerleştirdim.

Çavuş Robards'ı içeride bırakıp kapıyı kapattım ve tekrar

kilitledim. Holde anahtarlar elimde bir an durdum. On anahtar vardı, tek tek bütün hücreleri açmaya yetmezdi bu; oysa Çavuş Robards anahtarlarını şıkırdatıp hücrelerin kilitlerini açabileceğini söylemişti. Belki de Bölge Valisi'ni rehin almak daha iyi fikirdi.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu, ışığı söndürüp merdivenlerden yukarı çıktım. Ağır ağır ilk kata daldım. Etrafta hiç kimse yoktu. Sonra tahta merdivenden dikkatle ikinci kata çıktım. Burası karanlıktı fakat üçüncü katla birinci kattan süzülen hafif bir ışık vardı. Üçüncü kattan sesler geliyordu; birisi güldü. Nefesimi tutup yavaşça Jimmy'nin hücresine gittim.

"Jimmy," diye fısıldadım; dikkat kesilip hücrenin kapısına yaklaştı.

"Seni gördüğüme sevindim," diye fısıldadı.

"Anahtarlar bende," dedim. "Hangisi uyuyor?"

"Üzerinde 'D' harfi olan. Köşedeki hücrelerin dördüne de uyuyor."

Burada iyi göremiyordum, kibrit yakmak da istemediğimden tekrar ışığın olduğu yere gittim. "D"li olanı bulana kadar desteyi karıştırdım. Elimden geldiği kadar az ses çıkararak hücre kapısını açtım.

"Hadi gel," dedim. "Buradan hemen çıkmamız gerekiyor."

Dışarı süzülüp arkasından kapıyı kapattı. Merdivenlere doğru ilerledik. Tam oraya geldiğimizde yukarı çıkan birisinin sesini duydum. Jimmy beni kolumdan yakalayıp geri çekti. Elimizden geldiğince görünmemeye çalıştık.

Polis karanlıkta etrafa bakınarak "Burada mısın Robards?" dedi. Derken bizi görünce "Neler oluyor..." diye lafa başladı.

Bir adım öne çıkıp tabancalardan birini ona doğrulttum. Silahı doldurmamıştım. Öylesine alıp cebime koymuştum.

"Sakin ol," dedim. "Seni öldürürsem kaybedecek hiçbir şeyim yok. Yaşamak istiyorsan ellerini kaldır."

Ellerini kaldırdı.

"Tamam. Buraya gel."

Jimmy hücrenin kapısını açtı, polis içeri girdi. Henüz arkası dönükken tabancayla ona vurdum. Büyük ihtimalle canını Çavuş Robards'tan fazla yaktım –tabanca, kum çorabından çok daha sert bir nesnedir– ama buna pek üzülmedim çünkü onu tanımıyordum. İnleyip yere yuvarlandı, düşmesini engellemek için hiçbir şey yapmadım.

Sonra diğer hücrelerin birinden alçak sesli konuşmalar duydum; biri bir başkasına gayet duyulur bir sesle, "Kes sesini," dedi.

Dönüp, "Gebermek ister misiniz?" diye sordum.

Ses güvenli çıkıyordu. "Hayır, hayır, sorun çıkartmayacağız."

"Kaçmak ister misin?"

Sesin sahibi ekledi. "Hayır. Ama gene de teşekkürler. Yarın zaten çıkacağım, beklesem daha iyi olur."

Jimmy, "Hadi, hadi, gidelim," dedi.

Merdivenlerde, "Sinyalin nerede?" dedim. "Onu almamız gerekiyor."

"Burada değil," dedi Jimmy. "Yakalandığımda askerler bütün malzememi aldılar. Burada sadece elbiselerim var."

"Başımız belada," dedim. "Benim sinyalim kırılıp kayboldu."

"Olamaz!" dedi Jimmy. "Ben de sana güveniyordum. O zaman, benimkini geri almayı deneyebiliriz."

Bu hiç de rahatlatıcı bir şey değildi. Jimmy'nin paltosunu ve elbiselerini alıp gecenin karanlığına daldık. Üç blok kadar uzaklaştığımızda yolun kenarında bir an durup kucaklaştık ve öpüştük. Sonra Jimmy'ye silahlardan biriyle cephanenin yarısını verdim. Anında silahını doldurdu.

Sonra bana sordu. "Söyle bana Mia, onu gerçekten vuracak mıydın?"

"Vuramazdım," dedim. "Çünkü silahım dolu değildi."

Güldü ve sonra farklı bir tonla, "Şimdi ne yapıyoruz?" dedi.

"At çalacağız," dedim. "Nereden bulacağımızı da biliyorum."

Jimmy, "Şart mı?" dedi.

"O adam Ninc'i ve sahip olduğum her şeyi çaldı. Sinyalimi kırdı ve beni dövdü."

"Seni dövdü mü?" dedi Jimmy ani bir ilgiyle.

"Şimdi iyiyim," dedim. "Sadece bir süre canım yandı."

Bütün bölgeyi saran iğrenç, kirli bir koku vardı; yağmur kokuyu dağıtmamıştı. Bunun yerine nemli, puslu ve pis kokulu ıslaklık etrafı sarıp kaplamıştı. Cadde boyunca Losel ağılları vardı. Fanger'in yerine geldiğimizde, ağıllardan içeri süzüldük. Loseller bizi duymuş olsalar da ses çıkartmadılar. Ahırın yerini daha önce belirlemiştim, doğruca oraya gidip içeri daldık. Jimmy arkamızdan kapıyı kapattı.

"Dışarıda durup nöbet bekle," dedim. "Bunlar kötü niyetli, iğrenç insanlar. Ben atları alırım."

Jimmy, "Tamam," deyip dışarı çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz bir kibrit çaktım. Bir lamba gördüm ve onu yaktım. Sonra da ahır bölmelerine bakmaya başladım. Ninc'i, benim güzel Nincompoop'umu ve eyerimi buldum. Ninc'i eyerledim. Sonra Jimmy için oldukça ufak siyah-beyaz bir at buldum, çabucak eyerledim ve eyer torbalarını astım.

Bunların hepsinden sonra etrafa acele bir göz attım. Silahımı bulamadım, ama bir köşeye atılmış balon çadırımı buldum – galiba nasıl kurulacağını çıkaramamışlardı. Uyku tulumumu da buldum. Eşyalarımın geri kalanından iz bile kalmamıştı. Jimmy'nin elbiselerini benimle paylaşmasına karar verdim.

Ani bir kararla kâğıt kalemimi çıkardım. "Ben bir kızım, Çamuryiyen," diye yazıp bir çiviye astım. Sonra da üfleyip lambayı söndürdüm.

Atları sokağa çıkardık ve binip uzaklaştık. Notu yazdığıma pişman olmadım, fakat Çamuryiyen'den daha iyi bir isim bulamadığıma üzüldüm. Yoldayken, Jimmy'ye nasıl yakalandığını sordum.

"Buranın kuzeyinde bir askeri üs var," dedi. "Orada diğer gemilerden birinden gelme bir izci-gemi var."

"Onu gördüm," dedim.

"İyi, oraya bakarken yakalandım," dedi Jimmy. "Eşyalarım da orada işte."

"Bir haritam var," dedim. Çektiğim kopya iyi olmadığından, istemeye istemeye Bay Kutsov'un haritalarından birini torbaya koymuştum. "Şu yoldan gideceğiz."

Jimmy'ye Bay Kutsov'u anlattım. "Bu öğlen gitti. O gittikten sonra ihtiyacımız olan şeyleri topladım. Tek yapacağımız oraya gidip hazırladıklarımı almak. Bu kasabadan ne kadar çabuk çıkıp gidersek o kadar iyi olacak."

Eve geldiğimizde, atları arkaya sürdük.

"Atları tut," dedim. "Hemen geri geleceğim."

İkimiz de atlarımızdan indik; Jimmy, Ninc'in dizginlerini benden aldı. Basamakları çıkıp içeri girdim.

"Selam, Mia," dedi Bay Kutsov tam içeri girdiğimde.

Kapıyı kapattım ve "Selam," dedim.

"Geri döndüm," dedi. "Notunu okudum."

"Niçin döndünüz?"

"Burada seni tek başına bırakmak hiç doğru görünmedi," dedi üzgün üzgün. "Özür dilerim. Anlaşılan seni hafife almışım. Dışarıda Gemi'den başka bir çocuk mu vardır?"

"Kızmadınız mı?"

Yavaşça kafasını salladı. "Hayır. Kızmadım. Sanırım anladım. Seni tutamam. Tutabileceğimi düşünmüştüm, ama ben aptal, yaşlı bir adamım."

Her nedense kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Yaşlar yüzümden aşağı akıyordu. "Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim."

"Görürsün ya," dedi. "Gene eskisi gibi konuşursun."

O sırada ön kapı vuruldu; Bay Kutsov kalkıp kapıya bakmaya gitti. Kapının girişinde yeşil üniformalı bir polis duruyordu, yüzü ön odada lambanın ışığında sarımsıydı.

"Daniel Kutsov mu?" diye sordu.

İçgüdüsel olarak geri çekildim. Ve kolumun yeniyle yüzümü sildim.

Polis evden içeri bir adım atıp kuru, düz bir sesle, "Seni tutuklama emrim var," dedi.

Korkuyla ikisini izledim. Bay Kutsov benim orada olduğumu unutmuş görünüyordu. Üniforması hariç Çavuş Robards'a benzemeyen polisin, katı ve genç bir yüzü vardı. Çavuş Robards iyi bir insandı fakat bunda iyilikten eser yoktu.

"Tekrar hapishaneye mi? Kitabım için mi?" Bay Kutsov kafasını olumsuzca salladı. "Hayır."

"Bunun kitabınızla hiçbir ilişkisi yoktur Kutsov. Bu Vali Moray'ın emriyle bütün muhaliflerin toplatılmasıdır. Senin Tövbe Bilmezler'den olduğun bilinir. Hadi benimle gel." Uzanıp Bay Kutsov'u kolundan yakaladı.

Bay Kutsov kurtulmak için silkelendi. "Hayır. Tekrar hapse girmek istemem. Salaklığa karşı olmak suç değildir. Gelmeyeceğim."

Polis, "İstesen de istemesen de gelirsin. Tutuklusundur," dedi.

Yaşça babamdan biraz küçük olmasına rağmen Bay Kutsov *yaşlıydı* ve sanırım aklı tamamen yerinde değildi. Şimdi de yaşı iyice ortaya çıkmıştı. Geri çekilip titrek bir sesle, "Evimden defol git," dedi.

Polis içeri bir adım daha attı. Etkilenip, kaskatı kesildim. Niye olduğunu bilmiyordum, ama ne kımıldayabiliyordum ne de konuşabiliyordum. Sadece izleyebildim. Bu hayatımda ilk defa yaşadığım bir şeydi ve ondan sonra Zena Andrus'la tutamaklardaki olayı daha iyi anladığımı hissettim. Ama bu konumda hissettiğim sadece korku değildi. Olaylar kontrolden çıkıp sizi aşabilir, tıpkı atlıkarıncanın hareketini seyredip binmek istemeniz ama asla bunu becerememeniz gibi.

Polis tabancasını kılıfından çekip, "Ya gelirsin ya ateş ederim," dedi.

Bay Kutsov polise vurdu; polis de Bay Kutsov'u gözümün önünde ölesiye dövdü. Polis vurduğunda Bay Kutsov yere düşseydi her şey bitecekti ama düşmemişti. Polis ona tekrar, tekrar vurdu, ta ki düşene kadar.

Çığlık atmış olmalıyım, ama bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Jimmy attığımı söylüyor; onu içeri çeken de bu olmuş. Her neyse, polis Bay Kutsov'u bırakıp bana baktı.

Gözlerini hatırlıyorum. Defalarca Bay Kutsov'a vurduğu silahı kaldırıp bana doğrulttu.

Ondan sonra yanımdan birbiri ardına üç el ateş edildi. Polis bir an durdu ve dengesini sağlamaya çalıştı, sonra onu ayakta tutan yaşam gücü yok oldu ve düşüp yere yığıldı. Silahını ateşleyemedi. Bir an hayatımı ellerinde tutuyordu, bir sonraki an ölmüştü.

Ona hiç bakmadan yanından geçip Bay Kutsov'un üzerine eğildim. Yanına eğilmemle gözlerini açıp bana baktı.

Gene ağlamaya başladım. Ona sarılarak ağladım. "Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim."

Gülümsedi ve zayıf ama açık bir sesle "Her şey yoluna girecek Natasha," dedi. Bir dakika sonra sanki çok yorgunmuş gibi gözlerini kapattı. Ve öldü.

Bir dakika daha geçtikten sonra Jimmy koluma dokundu. Dönüp baktım. Yüzü solgundu, hiç de iyi görünmüyordu.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Çok geç olmadan gidelim Mia."

Lambayı üfleyip söndürdü. Biz atlarımıza binmiş giderken yağmur yağmaya devam etti.

18

Geceleyin yağmur altında saatlerce kuzeye gittik; önce bir müddet yolu takip ettik, sonra arazi yükselip engebelileşmeye başlayınca yoldan ayrılıp orman ve tepelere doğru, kendi rotamızı çizip yavaşça ilerledik. Yorucu, tatsız bir yolculuktu. Yağmur içimizdekiler bile ıslanana kadar devam etti. Yolu terk ettikten sonra birçok kez atlarımızdan inip, bize çarpıp çizen ıslak çalıların arasından yürüdük. Ağaçların ve geri yatmış dalların arasından esen soğuk rüzgârın tiz bir sesi vardı. Bizi mutlu eden tek şey böyle bir yağmurda bizi izlemenin imkânsız olacağını bilmekti. Takip ettiğimiz yol düşünülürse, bizi izlemek iyi bir havada bile zor olacaktı.

Sonunda artık takip edilmediğimizi hissettiğimiz ve

Jimmy'nin eşyalarının bulunduğu askeri kampa daha bir günlük yolumuz olduğunu bildiğimiz için durmaya karar verdik. İkimiz de yorgunduk ve deneyimlerimizin yaralarını taşıyorduk. Jimmy'nin daha önce insan öldürme deneyimi yoktu ve midesi de bunu kaldırmıyordu. Okuduğum kitaplardan öldürmek eğlenceli gibi görünürdü ve cesetler sadece skoru tutmaya yarardı, ama ölüm öyle bir şey değildir, özellikle normal insanlar için. Bir silahı doğrultmak zevkli ve tetiği çekmek coşkulu görünebilir, ama sonuç hiçbir zaman değiştirilemezdir. Ne o polis ne de Bay Kutsov bir sonraki oyunu tekrar oynamak için geri gelemezler. Şu anda ikisi de ölü ve hep ölü kalacaklar. Bu durum Jimmy'yi de beni de sıkıyordu.

Her zaman başka birinin hikâyesinde mızrakçı olmanın ne demek olduğunu düşündüm. Bir mızrakçı, koridorda durup Sezar geçerken hazırola geçip mızrağını yere vuran kişidir. Mızrakçı tehdit altındaki dişi kahramanı kurtarmak için ilerleyen kahramanın doğradığı isimsiz karakterdir. Mızrakçı, hikâyeye atılabilecek bir kâğıt mendil gibi kullanılmak için konmuş bir karakterdir. Bir hikâyede bir mızrakçı, asla birden mızrağını bir kenara atıp, "İstifa ettim. Kullanılmak istemiyorum," demez. Onlar ya atmosfer ya da kahramanın yolundaki ufak engel olarak kullanılmak için oradadırlar. İşin kötüsü herkes bir mızrakçılar dünyasında yaşayan kendi kahramanıdır. Biz kullanılıp atılmaktan hiçbir zevk almayız. Ve böylece o ıslak, soğuk, mutsuz gecede diğer insanların kullanılıp atılmalarını görmekten hiç zevk almadığımı keşfettim. Bay Kutsov polise göre, kendini yanlış bir anda ortaya koyan ve sonra yok edilen bir mızrakçıydı. Arkasından polis kendisini kahramanlıktan merakçılığa inmiş buldu ve onun hikâyesi de bitti. Jimmy'yi hiç suçlamadım. Eğer kımıldayabilseydim tıpkı onun gibi hareket ederdim ve bu sadece hayatta kalmak için olurdu. Jimmy de polisi bir mızrakçı olarak görmemişti. Jimmy her zaman benden daha insancıl, açık ve sıcak bir kişidir ve adamı öldürmek ona çok ağır gelmişti. İtiraf edeyim ki polis benim gözümde sadece mızrakçıydı, ama her halükârda iki ölüm de canımı sıktı.

Elimde olsaydı, yalnızca birbirini iyi tanıyan insanlar birbirlerini öldürebilmeli diye bir öneri getirirdim. Hiçbir ölüm burun silmek gibi olmamalı. Ölüm ona neden olanı etkilemesi gerekecek kadar önemli bir şey.

Sonunda kampımızı kurduk. Atlara elimizden geldiği kadar dikkat ettik, onları rüzgâr almayan ağaçların altına yerleştirdik. Sonra düz bir yer bulup balon çadırımızı kurduk. Ben çadırı kurarken Jimmy de eyer torbalarını, eyerleri ve uyku tulumunu getirmek için gitti. Onları köşelere yığdığımızda ortada sadece uyku tulumunu yayacak kadar yer kaldı.

Sırılsıklamdık. Yağmur balonun üzerinde sabit küçük bir çukurcuk yapmıştı ve dışarıdaki rüzgârın tiz sesinin artıp azalmasını duyabiliyorduk. Bütün elbiselerimizi çıkarana kadar ışığı açık bıraktık. Yer darlığından soyunmak zordu ve soğuk eyer çıplak kıçınızı koymak için hiç de hoş bir yer değildi. Jimmy önceden tahmin ettiğimden çok daha kıllıydı. Sonunda kuruması için elbiselerimizi serdik, ışığı söndürdük ve tuluma girdik.

Tulum soğuktu, ben de kollarımı Jimmy'ye doladım. Soğuk tenine rağmen beni rahatlatacak kadar güçlüydü. Rahatlamaya ihtiyaç duyuyordum, sanırım o da.

Elimle çenesine dokundum. "Artık kızgın değilim, biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi. "Tahmin etmiştim. Her neyse, özür dilerim. Seni olduğun gibi kabul etmeliyim, salakça şeyler söylesen bile. Ne düşüneceğini kontrol edemezsin."

Beni yavaşça öptü. Ben de karşılık verdim.

"Gelip beni bulduğun için mutluyum," dedi Jimmy. Elini sırtım boyunca ve omuzlarımın arasında dolaştırdı. Bu beni titretti. "Üşüyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Geleceğimi düşündün mü?"

"Sanırım umuyordum. Geldiğine sevindim. Gelenin sen olmasına sevindim, Mia."

Elini getirip göğsümün üstüne koydu. Ben de elimi elinin üstüne koydum.

"Çok güzelsin," dedi.

"Bunu niçin daha önce söylemedin?" Öpüşüp başka şeyler de yapmıştık, farklı taraflarımız bir kenara konulduğunda, benden hoşlandığını tahmin etmiştim, fakat hiçbir zaman görünüşümden de hoşlandığını söylememişti. Elini göğsüme bastırdım, yanağını ve dudaklarını öptüm. Kendimi son günlerden daha emniyetli, daha huzurlu ve çok güvende hissettim. Ah, ona sarılmak güzeldi!

Elini serbest bıraktım ve o da beni okşamaya başladı. "Cesaret edememiştim," dedi. "Bunu bana karşı kullanırdın. Hey, biliyor musun, bu komik. Buna dokunduğumda kalp atışlarını duyabiliyorum, ama buna dokunduğumda duyamıyorum."

"Ben de seninkini duyabiliyorum," dedim. "Güm, güm, güm, güm."

Elimi öpüp yüzüne değdirdim. Sonra yanaklarını öptüm.

"Görünüşümden hoşlanıyor musun?"

"Tabii ki. Güzelsin. Görünüşünden hoşlanıyorum. Sesinden hoşlanıyorum – cırtlak değil. Tenine dokunmaktan hoşlanıyorum." Elini hareket ettirdi. "Kokundan hoşlanıyorum." Yüzü saçlarımın içinde dolaşmaya başladı.

"Bu tuhaf, değil mi?" dedim. "Eğer kokundan hoşlanmasaydım bundan hoşlanacağımı sanmıyorum ve bunu daha önce hiç düşünmedim. Bunu bana karşı kullanırdın, derken ne demek istiyordun?"

Yavaşça, "Ters bir şey söylerdin. Bu riski göze alamadım."

Daha önce, onun asla benim söyleyebileceğim bir şeyle yaralanabilecek kadar hassas olduğunu fark etmemiştim. "Bazen bir şeyler söylerim," dedim, "ama sen bunu söyledikten sonra asla."

Göğsümü öptü, dilini dener gibi ucunda dolaştırdı; göğüs ucum istemim dışında büyüdü. Kalbimin büyüyüp, yerinden fırlayıp çıkacakmış gibi olduğunu düşündüm. Birbirimize iyice sarıldık ve uzun uzun öpüştük. Jimmy'yi kendime çektim ve bacaklarımı araladım.

Gemi'de seks yetişkinler içindir. Yetişkin olduktan sonra kiminle yattığın pek önemli değildir. Hiç kimse bunu kont-

rol etmez. Ama her yerde olduğu gibi, insanlar biraz tutarlı ve seçici olmaya dikkat ederler – en azından benim arkadaş olacağım türden insanlar. Yatağının başucuna çentik atan kadınları, yapabileceği her yerde seks yapan erkekleri ve seksi hafife alan kişileri fazla tanımak isteyeceğimi sanmam. Bu tip şeylerin hiçbirini yapmam. Ben çok hassasım. Sevişmeyi ben de severim, fakat fiziksel çekiciliğin basit gerçekliğinin ötesinde; güven, ilgi ve saygı olmazsa sevişemem. Jimmy'yi neredeyse iki yıldır tanıyordum ve neredeyse o kadar zamandır bana çekici geliyordu, fakat onunla sevişmek daha önce yapabileceğim bir şey değildi.

Bir anlamda Jimmy ve ben birbirimiz için yaratılmıştık. Tanışmış olsak da olmasak da, birbirimizden hoşlansak da hoşlanmasak da en azından bir, muhtemelen de daha fazla çocuğumuz olacaktı. Fakat bu sevme ve beraber yaşamayla hiçbir ilgisi olmayan mekanik bir süreçti. Birbirimizi sevebileceğimizi bilmek güzeldi. On dört yaş aşkı bir son değildir fakat on dört yaş sonsuza kadar sürmez ve aşklar büyür.

Gemi'de seks yetişkinler içindir. Biz resmen yetişkin değildik, ama birbirimize ihtiyacımız vardı ve artık bir zamanlar olduğu kadar kurallara bağlı değildim. Birbirimize o kadar ihtiyacımız vardı ki bu doğru bir zamanlamaydı. Ya başaramayıp Gemi'ye dönemeseydik kimin umurunda olacaktı ki? Ve eğer tekrar Gemi'ye dönersek de resmen yetişkin olacağımızdan bu soru yersiz olacaktı.

Böylece, birbirimizin kollarında güvenle ve dışarıda yağan yağmurla, karanlıkta seviştik. Teorik bilgimiz dışında, ikimiz de ne yaptığımızı bilmiyorduk ve kedi yavruları kadar sakardık. Son derece hoş bir şekilde çuvalladık. Tam dorukta ulaşamadığımız bir şeyin ipucu gizliydi.

Sessizce yattık, birkaç dakika sonra Jimmy, "Nasıldı?" diye sordu.

Biraz uykuluca, "Sanırım biraz çalışmak lazım," dedim.

Tam uykuya dalmadan önce, "Buna rağmen rahatlatıcı," dedim.

Ertesi gece atlarımızı ağaçlara bağlı bıraktık. Bir önceki geceki kampımızdan kilometrelerce uzaktaydık. Akşama doğru tepenin kenarına vardık ve sonra askeri üsse yukarıdan bakmak için ağaçların arasından sürünerek ilerledik. Altımızda, altın ışıklar içinde, tepelerin arasına bir tas gibi yerleşmiş bir kasaba vardı. Kasabanın bize bakan tarafında etrafı sıkı parmaklıklarla çevrili bir askeri üs vardı. Bütün askeri üsler gibi nöbetçiler etrafında devriye geziyordu ve merasim alanı olması gereken bir yerde izci-gemi duruyordu.

"Bayağı merak ettim," dedi Jimmy. "Bir izci-gemileri olması bana oldukça tuhaf geldi. Bakmak için oraya sokuldum, dikkatsizlik edince de yakalandım."

Binalar merasim alanını üç yönden çevreliyordu. Kapalı kısa tarafı yukarıdan izlediğimiz yere en yakın olanıydı. Merasim alanının öbür ucundaki açık, kısa tarafı ise kasabaya yakındı. Binaların arasına serpiştirilmiş birkaç ağaç vardı. Parmaklık sivri demir uçlardan oluşuyordu ve bütün kampın etrafını çevreliyordu. En yakın binayla parmaklığın arası yaklaşık otuz metreydi.

Jimmy yaprakların arasından eliyle işaret etti. "Tam şurada, aşağıdaki iki katlı binayı görüyor musun? Orası karargâh. Kasabadan polis gelene kadar beni orada tuttular. Eşyalarım için bakmamız gereken yer orası."

Bina kırmızı tuğladan yapılmış, gri mermer çatılıydı ve merasim alanına hâkim bir konumdaydı. Kamptaki diğer binaların çoğu tek katlıydı –barakalar, ahırlar ve benzerleri– diğer iki katlı binalar ise bunun kadar büyük değildi.

Nöbetçinin devriye süresini ölçtük. Nöbetçinin zamanı geçirmek için güzergâhının bir ucundan öbür ucunu yavaş ve dikkatsiz yürüyüşü yirmi dakikaydı. Bazen bitişikteki nöbet yerinin nöbetçisiyle aynı köşede karşılaşıyordu, o zaman da durup konuşuyorlardı.

"Eğer nöbetçiyi vurursak, yirmi dakikadan fazla oyalanamayız," dedim.

"Hayır," dedi Jimmy. "En iyisi görünmeden içeri dalmak."

Her şeyi kontrol ettikten sonra dizlerimiz üzerinde sürünerek gözden kaybolduk ve sonra atlarımızın yanına gidip, soğuk bir yemek yedik. Jimmy'nin önceki hatası, insanlar etrafta ve nöbetçiler tetikte olduğu bir zamanda kampa erken girmesiydi. Bütün gün at sırtında olduğumuzdan ikimiz de yorgunduk ve hava kararana kadar uyuduk. Jimmy'nin beni sarsmasıyla uyandım.

"Haydi," dedi. "Gitme zamanı geldi."

Mümkün olan en az sesi çıkararak karanlık bayırdan aşağı inmemiz zaman aldı. Jimmy ile beraber olmaktan memnundum. Tam bir takım oluşturuyorduk ve Jimmy'yle beraberken tek başıma olduğumdan çok daha etkili bir Cehennem Kraliçesi olduğumu hissettim. Çalıların sonuna geldiğimizde parmaklıkla aramızda temizlenmiş altı metrelik bir mesafe vardı. Çalıların içinde parmaklığı görebilecek kadar saklandık ama ilerideki iki katlı karargâhın dış hatlarını güç bela çıkarabiliyorduk.

Jimmy, "Şşt," diye fısıldayıp, kolumu tuttu. "İşte nöbetçi."

Geçene kadar bekleyip, demir parmaklığa kadar eğilerek koştuk. Jimmy beni kaldırdı, demir çubukları yakaladım; sivri uçları parmaklarıma battı. Beni yukarı itti ve en üstteki yere, paralel demire, sivri çubukların arasına dizimi koydum. Kısa bir an durdum, sonra pantolonumu sivri çubuklardan birine takıp yırtmama rağmen atlayıp öbür tarafa geçtim. Yere düşerken çıkardığım sesin kimsenin dikkatini çekip çekmediğini anlamak için iki tarafa baktım ve sonra tekrar parmaklığa döndüm. Ellerimi demirlerin arasından uzatıp Jimmy'nin basması için birleştirdim. Ellerime bastı; ben de yukarı kaldırdım. Diğer ayağını üst demire koyup çubukların üzerinden atladı. Benden daha gürültülü, pat diye bir sesle yere düştü ve hiç duraksamadan en yakın ağaca koştuk. Orada bir an durup karargâh binasının gölgesine doğru fırladık.

Tam üstümüzde hareket eden küçük bir bulut kümesi vardı ve zaten ölgün olan ışık, bulutlar hareket ettikçe daha da kararıyordu. Binanın ucuna doğru ilerledik, Jimmy önden

gidiyordu; orada durduğumuzda Jimmy kafasını uzatıp etrafa bakındı. Sonra köşeyi döndük; sessiz, boş merasim alanında ve etrafındaki binalarda bir ya da iki ışık vardı. Yerde duran izci-gemiyi de güç bela görebiliyordum. Diğer köşede tekrar etrafı kontrol edip, hayalet gibi binanın ön tarafına süzüldük.

"İçeride gece çalışan bir kişi olması gerekir," dedi Jimmy. "Ofis, kapıdan girince tam sağda."

Üstümüzdeki bir pencereyi gösterdi. İçerideki ışığı ve tavandaki gölgeyi görebiliyordum. Merdivenlerden çıktık ve kapı eşiğinde durduğumuzda tabancalarımızı çıkardık. Kapıdan içeri girdik. Hol sessiz ve karanlıktı. Sağımızdaki odanın kapısı açıktı ve ışık dışarı vuruyordu.

Jimmy silah elinde kapıdan içeri girdi ve "Ellerini kaldır," dedi.

İçeride, masanın arkasında, kafası öne düşmüş uyuklayan bir adam vardı. Birden uyanıp kafasını kaldırdı ve bize baktı.

"Gene mi sen?" dedi.

Kırmızı işaretli yeşil üniformalı, omzundaki apoletlerde kırmızı şeritler olan, pek yetkili biriymiş gibi görünmeyen, ufak tefek, tombul bir adamdı. Oda büyüktü, içeride biri kapının bir tarafında, ikisi diğer tarafında olmak üzere üç masa vardı. Subayın masasındaki kısılmış lamba odadaki tek ışıktı.

"Sesini kes," dedi Jimmy. "Gerekirse seni gebertirim. Söyle şimdi, eşyalarım nerede?"

Subay, "Bilmem," dedi, ama sesi güvenilir değildi. Ürkmüş ve yarı uykuluydu.

Jimmy kafasıyla masanın arkasına gitmemi işaret etti. Bıçağımı çıkardım; adam gözleriyle beni izledi. İskemlesini kımıldatmaya çalıştı, fakat ayağa kalkmasın diye arkasından ittim.

"Dikkat et, oğlum," derken sesi yükseldi.

Bıçağın ucunu kulağına iğne gibi batırdım. Bir damla bile kan çıkmadı.

"Eşyalar nerede?" diye sordum.

Adam bir an için tıkandı ve öksürüp boğazını temizledi.

"Tek bir yerde değil. Her şeyin nerede olduğunu bilmem."

"Eyer torbalarım nerede?"

Çaresizce omzunu silkti. "Ahırda, sanırım."

"Peki ya içindeki eşyalar?"

Sabırsızlıkla, "Bizim çocuklar onlarla kantinde oynar."

"Bizi oraya götür."

"Sizi götüremem," dedi subay. "Burayı terk edemem."

Bıçağımı apoletine batırdım. "Terk etmek zorundasın."

"Dikkat et, onu kesme," dedi heyecanlı bir sesle.

"Haydi göster." Bıçağı kaldırdım.

"Peki, tamam," dedi çaresizce. "İkinci kattadır."

Masadaki lambayı aldım. Jimmy de onu dürtüp ayağa kaldırdı. Subay bizi koridora çıkarıp merdivenlere götürdü. İkinci kattaki başka bir koridorda yürüdük, ayak seslerimiz sessizlikte yankılanıyordu. Sonunda bir kapıya geldik ve tombul subay kapıyı açtı.

"Burası," dedi.

Lambanın ışığı, içinde uzun, beyaz bir örtüyle kaplı, iskemlelerle çevrili bir masa olan, sade bir odayı aydınlattı. İçeride büyük bir şömineyle bir dinlenme bölümü vardı.

"Nerede, göster bize," dedi Jimmy.

Subay bizi dinlenme bölümüne doğru götürdü. İçeride bir dart tahtası ve birinin üzerinde Jimmy'nin satranç tahtası, gazeteler ve oyunlar bulunan masalar vardı. Satranç tahtasını tanıdım. Ama Jimmy'nin kiminle oynamayı düşündüğünü bilmiyordum. Eşyalarından bazıları ise sağa sola atılmıştı.

"Jimmy," dedim korku dolu bir sesle. "Sinyali göremiyorum."

Jimmy de etrafa çabucak bir göz attı. "Hayır," dedi. Subaya döndü. "Biz ufak, kutu gibi bir şey arıyoruz. Hiç gördün mü?"

"Hayır," dedi subay. "Ben senin eşyalarınla oynamadım."

Bıçağımla onu dürttüm. "Emin misin?"

Sertçe, "Eminim!" dedi. "Öyle bir şey gördüğümü hatırlamam."

Jimmy'ye, "Ya şimdi ne yapacağız?" dedim.

"Bilmiyorum. Buralarda bir yerlerde olmalı, ama nereye bakacağımı bilmiyorum."

Artık gerçekten endişe etmeye başlamıştım. Burada yakalanmadan daha fazla vakit kaybedemezdik ve sinyali bulamazsak eve asla dönemeyecektik.

Tekrar aşağıdaki büroya indik. Tam o anda aklıma bir fikir geldi.

"Dışarıda bir izci-gemi var," dedim. "Onu alabiliriz. Eğer bu insanlar onu uçurabiliyorsa biz de uçurabiliriz."

Tombul subay, "Hayır, yapamazsınız," dedi. "Siz Gemi insanları her şeye sahip olduğunuzu düşünürsünüz, ama biz size göstereceğiz. Şimdi bizim kendi gemimiz var; biz sizden daha zorluyuz. O gemiyi alamayacaksınız."

"Gerek yok," dedi Jimmy ve masalardan birindeki kâğıt ağırlığını aldı. Bu onun kayıp sinyaliydi. Elinde onunla subaya döndü. "Herhalde bunu görmemiştin değil mi?"

"Haa... onu mu isterdiniz? Hiç de farkına varmamıştım."

Subayın arkası bana dönüktü. Tabancamı çıkarıp isteksizce kulağının arkasına vurdum.

"Haydi Jimmy," dedim. "Sinyali aldınsa gidelim."

Tekrar dışarı çıkıp geceye karıştık. Binanın köşesini dönüp arkasına geldiğimizde Jimmy beni çekip durdurdu. Ağzını kulağıma dayadı.

"Orada nöbetçi var. Gördün mü?" diyerek ileriyi gösterdi.

Nöbetçi binanın diğer ucundaki parmaklığa doğru yavaşça ilerlerken biz de binanın kuytu tarafında saklandık. Birden gece bir çığlıkla karıştı.

"Nöbetçiler! Nöbetçiler!"

Ses binanın önünden geliyordu. Devriyesindeki nöbetçi sese doğru döndü, ama iyi bir asker gibi nöbet yerini terk etmedi. Bu yaptığıyla bizim kaçışımızı engelledi.

"Gel," dedi Jimmy. Binalar ve parmaklıklara paralel yavaşça ilerledik. Çığlık devam etti. Jimmy meydanın köşesinde ayrık duran ufak bir binanın önünde durdu. Buradan parmaklığın iki tarafını da görebiliyorduk.

Jimmy, "Subaya daha kuvvetli vuramaz mıydın?" dedi.

"İnsanlara vurmaktan hoşlanmam."

Etrafta her çeşit harala gürele vardı. Görmememize rağmen duyabiliyorduk.

O arada, "Jimmy, bu binanın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

"Cephanelik. Tehlike levhasını görmüyor musun? Haydi bir oyalama taktiği yapalım. İzci-gemiyi havaya uçuralım."

Jimmy gülümsedi. Uzanıp bir an için saçlarımı okşadı.

Kapıyı bulduk ve Jimmy kilidi tabancasının kabzasıyla kırdı. Yaptığımız gürültü çok olsa da diğerlerine karıştı. İçeri daldık; Jimmy arkamızdan kapıyı kapattı. Binanın önünde ufak pencereler vardı ve merasim alanında yanan lamba ve fenerlerin ışığında koşuşan askerleri görebiliyorduk. Nöbetçiler parmaklıklar etrafındaki güvenliği artırmak için toplandılar. İçeride olmak iyi bir şeymiş gibi görünmeye başladı. Fenerlerin ışığında rampası inik durumundaki izci-gemi görünüyordu. Adamlar merasim alanının etrafında bir sıra oluşturdular. Sonra da biri emirler yağdırmaya başladı.

Jimmy, "Büyük ihtimalle yakında binaları aramaya başlarlar," dedi.

Küçük bir barut fıçısı buldum ve içine bir buçuk metrelik bir fitil yerleştirdim. Prensip yeteri kadar basitti. Emin olmadığım tek şey fitilin ne kadar sürede yanacağıydı. İşte bu da göze alacağımız şanstı.

Merasim alanının öbür ucundaki adamlara emir verilirken Jimmy'yle beraber ne yapacağımızı konuştuk. Bu aynı kâğıt, makas, kaya oyunu oynamak gibi bir şeydi, iki tarafın da aynı anda ne yapacaklarına karar verip söylemeleri gerekiyordu. Biz kendi planımızı, onlar da kendi planlarını yaptılar. Şimdi kimin kazanacağını görecektik. Jimmy'ye silahımı verdim. O da doldurdu. Tekrar arka kapıdan dışarı süzülürken arkamızdan uzun bir fitil bıraktık.

"Kırk saniye içinde ateşe başla," dedim.

Jimmy, "Tamam," dedi ve bina boyunca yavaşça ilerledi.

Sırtım parmaklığa dönük karanlıkta saklandım ve bir kib-

rit çıkardım. Dikkatle saklayıp yakmak için eczalı kısma sürttüm. Yanmadı, ben de bir daha sürttüm. Yandı ve fitilin ucunu tutuşturdum. Fitil yanmaya başladı, kibriti söndürdüm ve barut fıçısını alarak binanın köşesini döndüm.

O anda Jimmy adamların kafalarının üzerine ateş açtı. Hepsi yere atladılar ve karşı ateşe başladılar. Jimmy'nin kafasını eğeceğine güveniyordum.

Bir an bile duraksamadım. Doğru merasim alanına daldım. Barut fıçısı ağırdı ve kendimi sadece izci-geminin rampasına koşmaya odaklamıştım. Beni kimsenin görüp görmediğinin ya da bana ateş edilip edilmediğinin farkında değildim. Sadece koşmaya konsantre oldum. Tam rampaya ulaştığımda cephanelik büyük bir gürültü ve ışıkla patladı. Binanın parçaları havada uçuşuyordu. Sarsıntıdan dizlerimin üzerine çöktüm, ama anında tekrar kalkıp rampadan yukarı koştum.

İzci-geminin içinde bir an bile duraksamayıp hemen kontrol kabinine gittim. Fıçıyı ana panonun sağındaki pilot koltuğunun üstüne koydum. Cam kubbeden insanları ve etraftaki kargaşayı görebiliyordum. Cephanelikteki yangın barakalardan birine sıçramıştı ve insanlar su bulmak için koşuşturuyorlardı.

Bir kibrit daha yakıp fitili tutuşturdum. Sonra bütün hızımla merdivenlerden aşağı indim. Dışarı çıktığımda tekrar izci-gemiye baktım. Donuk metalin üzerine, oynayan büyük gölgeler ve titreşen ışıklar yansıyordu.

Birisi bana çarptı. "Dikkat et," dedi ve koşup uzaklaştı. Merasim alanı bir oraya bir buraya koşturan adamlarla doluydu, hiç kimse bana dikkat bile etmiyordu.

Tam geri dönüp fitili tekrar yakmalıyım diye düşünerek ümitsizliğe kapılmaya başladığımda büyük bir gümbürtü duydum. Bu insanlar, izci-gemiyi bir daha kullanmayacaklardı.

Binaların arasına dalıp, merasim alanından, ışıklardan ve gürültüden uzaklaştım. Parmaklıklarda hiç kimse yoktu. Üzerinden tırmanmam oldukça uzun zamanımı aldı ve çok zor oldu. Arkasından çalılar ve ağaçlarla dolu yamacı yavaşça tırmandım.

Jimmy'yle beraber öğleden sonraki gözlemi yaptığımız zirveye geldiğimde dönüp askeri üsse bir daha baktım. Alevler kinci bir binaya ulaşmıştı ve insanlar etrafta karıncalar gibi koşuyorlardı. Birkaç dakika izleyip yoluma devam ettim.

Oraya ulaştığımda Jimmy atların yanında bekliyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim, ama sinyali düşürdüm."

Nefesim kesildi.

"Şaka yapıyorum," dedi.

Bir kayanın üzerine oturdum ve yırtık pantolonlu ayağımı ızattım. Yavaşça ayağına dokundum.

"Ne oldu?"

"Parmaklıklardan ilk geçişimde takılıp kestim."

"Çok kötü," dedi Jimmy. Eğilip yakından baktı. "Ama o kadar kötü değil. Öpeyim de geçsin."

"Öper misin?"

Jimmy ayağa kalktı ve içinde ışık çizgileri yayılan gökyüzüne baktı. Eliyle işaret etti. "Sırf adama kıyıp da doğru dürüst vuramadın diye olanlara bak."

19

Tintera'daki son sabahımız çok güzeldi. Atlarımızla beraber deniz kenarındaki bir dağın yukarılarında, kayalarla çevrili bir yerdeydik. Etraf çimenlikti ve kayalarla doluydu. Bu son günde gökyüzünde dolaşan birkaç bulut vardı. Hava paltosuz dolaşaracak kadar sıcaktı. Kahvaltımızı yapmış, eşyalarımızı son defa toplamış, güneşin altında sakince oturmuş bekliyorduk.

Kayaların üzerinden bakıldığında kilometrelerce genişlikte bir alan görülüyordu. Bir tarafta aşağı doğru inen bir dağ ve ilerisinde kilometrelerce uzanan beyaz pırıltılı, gri bir deniz uzanıyordu. Sahil ve kıyının bir kısmını, kahverengi uçurumları, karanlık ıslak kayaları, dar bir plajı izleyebilir, rüz-

gârda dalgalanan deniz kuşlarını görebilir, seslerini hayal edebilirdiniz.

Sahilden içeri doğru, yerleri yeşil otlarla kaplı, tıpkı ilerideki gibi kıyı boyunca uzanan dağlar vardı. Daha içerilerde alçak tepeleı, kıvrılan vadiler birbirine karışıyordu: Hepsi de ağaçlarla kaplıydı. Denize yakın olan yerlerde renkler gri ve yeşil karışımıydı, ama daha ötelerde zeytin rengiydi.

Aşağılarda, ağaçların altında, vahşi Loseller ve bizi bulmaya çalışan insanlar vardı. Loselleri gördük, onlar da bizi gördüler; ama onlar kendi yollarına, biz de kendi yolumuza gittik. İnsanlar bizi yakalamaya çalışıyorlardı, ama dört gündür biz onları görmemize rağmen onlar bizi görmemişti. Aşağıda deniz kenarında Gemi'den başka çocuklar olabilirdi, ama hiçbirini görmemiştik.

Sabah erken saatlerde sinyali çalıştırdık. Gemi altı saat sonra geldi. Zamanı konuşarak ve çevremizi kollayarak geçirdik. Kayaların arasında hafif hafif zıplayıp atlayan ufak bir hayvan vardı, ona yiyecek bir şeyler attım.

İzci-gemi geldiğinde içeri girdik ve atlarımızı yerlerine bağladık. Bay Pizarro gemiye girişimize nezaret etti. Toplananlardan altıncı ve yedinciydik.

Jimmy'ye, "Ben yukarı gidip George'la konuşacağım," dedim.

"Tamam," dedi. "Ben de Bay Pizarro'ya başımıza gelenleri anlatacağım."

Neler olduğunu bilmeleri gerektiğini düşündük. Başımıza gelenler, kesinlikle Sınav'da olacağını beklediğimizden çok daha maceralıydı. Ben de George'u görmek için yukarı çıktım.

Beni gördüğünde, "Tebrikler, yetişkin," dedi. "Başaracağını biliyordum."

"Selam George," dedim. "Söylesene, diğerlerini toplarken sorun çıktı mı?"

"Hayır, hiç sorun çıkmadı," dedi, "ama endişeliyim. Bak." Eliyle toplama sinyallerini gösteren panoyu işaret etti. Işıkların sayısı yirmi dokuzdan çok daha azdı. Saydığımda sadece on iki çıktı.

"Son işaret iki saat önce geldi," dedi George. "Ne yazık ki çoğu alınamayacak."

Ona başımıza gelenleri kısaca anlattım. Venie Morlock ve ondan sonraki iki kişilik grubu almak için indiğimizde yukarıda kaldım. Daha sonra inip Jimmy ile oturdum.

"Sadece altı toplama sinyali daha var," dedim. "Görüyorsun, ne kadar azız."

"O kadar kötü mü?" dedi Jimmy. "Meclis'in ne diyeceğini çok merak ediyorum."

Gemi'de sadece onumuz vardı. Jimmy, ben ve Venie artık emniyetteydik, ama Helen, Att ve Riggy daha gelmemişlerdi.

Birden George hoparlörden ikaz anonsu yaptı. "Şimdi dikkat edin ufaklıklar – sesinizi kesin ve dinleyin. Aşağıda bizimkilerden biri var. Kim olduğunu görecek kadar yaklaşamadım fakat o her kimse ateş altında. Onu bu beladan kurtaracağız. Silahlarınızı hazırlamanız için size iki dakika veriyorum, sonra aşağı dalacağım ve onu kurtarmaya çalışacağız. Hepiniz dışarı çıkıp koruma ateşi açacaksınız."

Çocuklardan bazılarının silahları yanındaydı. Jimmy ve ben eşyalarımızın yanına fırlayıp tabancalarımızı aldık. Benimkini ilk defa doldurdum. Bay Pizarro'yu da sayarsak on bir kişiydik ve dışarıda dört rampa vardı. Jimmy, ben ve Jack Fernandez-Fragoso bir rampanın yanında durduk. Arkasından George dalışa geçti ve bir tüy gibi hafifçe konup dört rampayı da indirdi.

Rampadan aşağı koştuk. Jack sağdan, Jimmy ortadan, ben de soldan ilerledik. Ağaçlık bir yamacın tepesindeydik, hızım ve eğim beni tam istediğim yere kondurdu – yüzümün üstüne. Bir ağacın arkasına yuvarlandım ve bir çalıyla neredeyse tamamen saklanmış Jimmy'yi görmek için kafamı kaldırıp baktım.

Burası bizim alındığımız yerden yüzlerce kilometre uzaktaydı ve aynı tanıdık gri gökyüzünün altındaki sisler içindeydi. Gemi'nin diğer tarafından ve aşağıdan silah sesleri geliyordu. Bizim oğlan elli metre kadar aşağımızda, bugün beslediğim küçük hayvandan daha büyük hiçbir şeyi doğru dürüst

gizleyemeyecek bir kayalığın arasına kıstırılmıştı. Kayaların arasındaki çocuk Riggy Allen'dı ve ateşe karşılık veriyordu. Sonik tabancasının nişan ışığının hareketini gördüm. Yamaçta bize doğru yaklaşık on metre yükseklikte Riggy'nin atının cesedi yatıyordu. Riggy kafasını çevirip bize baktı.

Riggy'ye saldıranlardan o an için geminin diğer tarafına gitmemiş olanlar ağaç ve kayaların arkasına siper almışlardı. Riggy onlardan ne kadar saklanabilmişse onlar da o kadar gizlenmişti. Bizim bulunduğumuz yerden ise çok daha açık görülebiliyorlardı.

Bunları bir anda düşünüp tabancamı kaldırdım ve tüfeğiyle ateş eden bir adamı hedefleyip ateş ettim. Mesafe tahmin ettiğimden çok daha uzaktı; kurşun üç metre önünde toprağa saplandı, fakat adam geri sıçradı.

Bu benim tabancayla ilk ateş edişimdi. Tabanca elimde zıpladı ve büyük bir gürültü çıkardı. Ama bir şekilde kesin bir tatmin duygusu veriyordu. Sonik tabanca sessizdir ve eğer ıskalarsanız olsa olsa bir yaprak yakarsınız. Bu silah o kadar çok gürültü yapıp elinizi sarsıyordu ki gerçekten bir şey yaptığınızı hissediyordunuz; ıskalayınca da ya yerden toz kalkıyor ya da ağaçtan bir parça kopuyordu – bu da en sağlam adamın bile başını aşağıda tutması için yeterliydi.

Biraz daha yukarıya nişan alıp mermilerimi boşaltmaya başladım. Jimmy de aynı şeyi yapıyordu; çapraz ateşin etkisi Riggy'ye açılan ateşi durdurmaya yetti. Riggy anladı ve yukarı doğru bir koşu tutturdu. O sırada silahım boşaldı; Jimmy'nin ateşi de durdu. Jack ateş etmeye devam etti, fakat yanık bir kol dışında sonuç aşağıdakiler için pek korkutucu değildi; bizim ateşimizin durmasıyla beraber kafalar saklandıkları yerlerden tekrar çıkıp pozisyonlarını aldılar. Hemen ateşe başladılar. Riggy biraz yolunu değiştirip üzerinden atlayarak atının arkasına dümdüz uzandı.

Bütün hızımla tabancayı tekrar doldurdum ve ateşe başladım. Jimmy de başladı; Riggy kalkıp tekrar koştu. O anda daha dikkatli düşünmeye başladım ve Jimmy'nin silahı susana kadar ateş etmeyi kestim. Sustuğu anda, ben tekrar başladım,

kafaları aşağıda kaldığı sürece vurup vurmadığımı umursamadan tetiği ardı ardına çektim, çektim, çektim.

Ben durduğumda, Jimmy tekrar ateş açtı ve hemen arkasından Riggy aramızdan geçip rampadan yukarı çıktı. Kapının girişinde yere yatıp o da ateşe başladı. Ben rampadan içeri çekildim, sonra Jack ve daha sonra Jimmy geldi. Jimmy içeri girdiğinde George'a, "Rampayı kaldır," diye bağırdım. Ya beni duydu, ya izliyordu, rampa hızla kalkıp yerine kilitlendi.

Gemi'nin diğer tarafından hâlâ silah sesleri geliyordu, bağırarak Jimmy'ye sola gitmesini söyledim. Ben de ortadan koştum, neredeyse iskemlelerden birine takılıp boynumu kırıyordum.

Kapı girişinde, tekrar yüzüstü yere atladım ve hedeflere baktım. Sonra da ateşe başladım. Ateş desteği yaptığım üçlü kafalarını kullandı ve teker teker gemiye daldı. Tam ikinci gemiye çıktığında Jimmy'nin kendi rampasının kaldırılması için bağırdığını duydum. Benim taraftan gemiye son çıkan Venie Morlock'tu ve içeri doğru koşarken ona çelme takmaktan kendimi alamadım. George'a seslendim.

Venie gözlerini bana dikti ve rampa kalkarken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Vurulmayasın diye yaptım," diye yalan söyledim.

Bir an sonra Jack son rampanın kaldırılması için seslendi. Tintera'dan son görüntüm, yağmurla ıslanmış bir tepe eteği ve bizi öldürmek için elinden geleni yapan adamlardı. Bu da gezegene yakışıyordu.

Riggy baraj ateşiyle hiç yaralanmadan kurtulmuştu, ama kolunda yeni iyileşmeye başlamış büyük bir kesik vardı. Bu bir kaplumbağa tarzı için oldukça fazlaydı, en azından Tintera'da. Riggy bir gün ormanda kendi işine bakarken arkasındaki çalılıktan bir Loselin fırlayıp onu yaraladığını söyledi. Bu size mantıklı gelebilir, ama siz Riggy'yi tanımıyorsunuz. Bana göre de büyük ihtimalle tam tersiydi – Losel bir gün ormanda kendi işine bakarken Riggy bir çalının arkasından fırlayıp onu korkutmuştu. Riggy hep böyle şeyler yapar.

Riggy, "Bu silahı nereden buldun?" dedi. "Bakabilir miyim?"

Tabancayı ona verdim. Kısaca inceledikten sonra Riggy, "Onu bir şeyle değiştirmek ister misin, ne dersin?" diye sordu.

"Riggy istersen senin olsun," dedim. Onu artık kesinlikle istemiyordum. Bir daha hiç kullanmayacağımı biliyordum; benim için hiçbir çekiciliği de kalmamıştı.

Gemiye on yedimiz gelmişti. On ikimiz ya ölmüş ya da sinyallerini çalıştıramamıştı. Gemiye dönerken bunu düşündüm. Kaç defa ölüm tehlikesiyle karşılaştığımı saydım, en az beş çıktı. Bunlardan herhangi birini atlatma şansınıza onda dokuz derseniz, beşini atlatma şansınız onda altıdır. Aslına bakarsanız, yüzde elli dokuz. Eğer diğerlerinin başına da aynı şeyler gelmişse on ikimizin geri dönmemesi mantıksız değildi. İşin kötüsü Att da dönmeyen on ikinin içindeydi.

Gemi'ye vardığımızda atları bakıcılara teslim ettik. Çabucak sterilizasyondan geçtik ve bizi kabul odasına götürdüler. Duvarlar, Yıl Sonu için süslenmişti ve kafalarımızın üstünde hareketli heykelcikler parıldıyorlardı. İçeride yeni yetişkinlere hoşgeldiniz demek için resmi sıfatıyla babam ve bir bando vardı. Babam elimi sıktı.

İçeride bekleyen anne ve babalar vardı. Annem oradaydı, Jimmy'nin annesiyle kocasını, babasıyla karısını gördüm. Jimmy'yi gördüklerinde hepsi el salladılar. Att'ın annesi de oradaydı.

Jimmy'ye, "Sonra görüşürüz," dedim.

Att'ın annesinin yanına gittim ve "Çok üzgünüm, fakat Att aramızda değil," dedim. Başka türlü nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Keşke onu üzmeyecek bir şekilde söyleyebilseydim, fakat onun geri gelmeyeceğini bilmek ve bunu annesine söylemek beni üzüyordu. Onu bizim yanımızda görmeyince anlamış olmalıydı. Ağlamaya başladı, başını sallayıp omzuma dokundu, sonra da dönüp uzaklaştı.

Annemin yanına gittim. Gülümseyerek elimi tuttu. "Eve döndüğüne sevindim," dedi, sonra birden ağlamaya başlayarak kafasını çevirdi.

Babam tebriklerini bitirdikten sonra gelip beni kucakladı. Elini kafamın üzerine koyup ölçer gibi yaptı ve "Mia, biraz büyümüşsün galiba," dedi.

Kafamı sallayarak onayladım, çünkü ben de öyle düşünmüştüm. Evde olmak çok güzeldi.

Sonsöz
Ergenlik Ayini

20

Olgunluk kelimesine her zaman kızardım; her şeyden önce bir tehdit olarak kullanıldığı için. Birisinin hoşuna gitmeyen bir şey yaparsanız, hareketinizin gerçek anlamına önem verilmeden, olgun olmamakla suçlanırsınız. Bu da bana olgunluk denilen şeyin hayatla bağını koparmış olmaktan başka bir anlama gelmediğini düşündürüyor. Hayatla yüzleşmeyi göze alırsanız, pişman olursunuz, geri almayı ya da başka türlü söylemiş olmayı dileyeceğiniz sözler söylersiniz; kısacası, el yordamıyla ilerlersiniz. Bu "olgun" insanlar en ufak bir hata yapmadan yaşarlar, hiçbir beceriksizlik yapmazlar, özgün düşünce ve özgün eylemi feda etmek pahasına dümdüz hayatlar yaşar giderler. En az başarısızlık kadar başarıdan da uzak kalırlar. Bu da bana cazip görünmediğinden, bana sunulan genel olgunluk imajını asla kabul etmememin diğer bir nedeniydi.

Sınav'dan döndükten hemen sonraydı ki olgunluğun içeriğinin ne olduğu konusunda kendime ait bir fikrim oldu. Olgunluk, içinde büyüdüğünüz, kabul edilmiş yalanlar ve kendini kandırmalardan ortaya çıkan gerçeğin parçalarını sınıflandırma yeteneğidir. Şimdiden bakınca, geçmişteki din savaşlarının gereksizliğini görmek, kapitalizmin kendi içinde kötü olmadığını, şerefin çoğunlukla adam öldürmek için aptalca bir neden olduğunu görmek, XXI. Yüzyıl'da milliyetçiliğin hiçbir anlamı olmadığını ve iyi bağlanmış bir kravatın

gerçek sosyal değerle çok çok az bir ilgisi olduğunu görmek kolay. Yaşadığınız zamanın tehlikeli çılgınlıklarını değerlendirmek ise daha zordur, özellikle de hayatınız boyunca, kendinizi bildiniz bileli onları soru sormadan kabulleniyorsanız. Bunu denemeye bile kalmışmıyorsanız, her kim olursanız olun, olgun olamazsınız.

Bu karara, bizim Tintera deneyimlerimiz sonucu toplanan Gemi Genel Kurulu'ndan sonra vardım. Deneyimlerimiz Gemi'de şok yarattı ve Tintera, Cehennem'den bir sahne gibi göründü. Tinteralılar hiç şüphesiz Özgür Çoğalanlar'dı (şimdi bile bu fikirden hoşlanmıyorum). Belki köleci olabilirlerdi. Birtakım adi metotlarla buldukları bir izci-gemileri vardı ve bunu bize karşı kullanmaya niyetliydiler. En sonunda da sınav grubumuzdan daha önce görülmemiş sayıda çocuk öldürmüşlerdi. Sınav'da ölmek bir şeydi, Çamuryiyenler'in katlettikleri çocuklar başka bir şey.

Eve gelmemizle beraber söylentiler neredeyse anında yayılmaya başladı. Eve döndükten sonraki gün Gemi Meclisi Toplantısı yapıldı ve o andan itibaren gerçekte neler olduğu Gemi'de yayınlandı. Birçok insan için bu söylentilerden daha da kötüydü.

Meclis toplantısında oturup tanıklık ettim; Meclis'teki herkesin söyleyeceklerimizden endişelendiğini görebiliyordum. Meclis büyük bir karar verilmesi gerektiği sonucuna vardı, bu mantıki bir hızda yapılmalıydı; böylece Gemi Genel Kurulu iki gün sonra toplandı.

Anfitiyatroda olmayan yetişkinler sadece Gemi'deki hayatımızın devamı için işlerinin başında olmak zorunda olan birkaç yüz kişiydi. Hayatta kalan on yedimiz, Bay Pizarro ve George Fuhonin Meclis'le beraber salonun ortasında oturduk. Daha önce, oturduğumuz yerde oynanan tiyatro oyunları görmüştüm.

Babam zamanı gelince Genel Kurul'u sessizliğe davet etti ve önemli işlerden dolayı tatillerini kestiği için özür dileyerek söze başladı.

"Gerçi hepinizin," dedi, "Tintera tartışmalarını ekranları-

nızda dinlediğinizi ve problemin ciddiyetinin farkında olduğunuzu biliyorum. Bir ay önce bu gezegene bir Sınav Grubu bıraktık. Onlar gördükleri ve yaşadıkları hakkında Meclis'e tam olarak ne anlattılarsa size de anlatmak için buradalar. Söyleyecekleri bittiğinde toplantı soru ve tartışmalara açılacaktır."

Dinleyiciler daha önce olanları duymuşlardı. Şimdi de doğrudan bizden duydular. Ben Özgür Çoğalma hakkında tanıklık ettim. Gördüğüm her şeyi tamamiyle anlattım. Jack Fernandez-Fragoso Loseller hakkında tanıklık etti. Jimmy ele geçirilmiş izci-gemiyi anlattı. Teker teker babamın sorularının yönlendirmesiyle bildiklerimizi anlattık, sonra Bay Pizarro ve George kendi gördüklerini anlatıp bizimkilere eklediler. Anlatmamız bittiğinde sorgulama başladı. Bay Tubman soldaki sıraların üzerinde oturan ufak tefek bir adamın sinyalini görüp onu ekrana aldı. Galeri mikrofonları adamın sesini yükseltti.

"Loseller'i köle gibi kullandıklarını anladım, bu doğru mu?"

Bay Persson bunu adilce cevapladı. "Bunu bilmiyoruz. Kesinlikle zorla çalıştırılıyorlar. Buradaki soru, onlara köle denebilecek kadar zekâlarının olup olmadığı. Bay Fernandez-Fragoso'dan duyduğunuz gibi bazı belirtiler onların zekâları olduğunu gösteriyor, bazıları göstermiyor. Fakat sanırım bu olasılığı aklımızdan çıkarmamalıyız."

Ufak tefek adam kafasını sallayarak onayladı ve Bay Tubman fark edilmek için sinyal veren başka bir adama geçti.

"Doğru mu anladım? Gerçekten Gemi'mize saldırma niyetindeler mi?"

Bay Persson, "Bu da tam kesin değil," dedi. "Bu da başka bir olasılık ve izci-geminin işe yaramaz hale gelmesiyle de bu konu kapandı."

Adam, "Barbarca," diye söylendi. Sonra, "Bence bu genç insanlara bizim sorunlarımızı çözdükleri için teşekkür edilmesini oylamalıyız." Oturdu.

Sözü alan diğer adam bu fikri destekledi; ben kızardım.

Jimmy'ye bakınca onun da utandığını gördüm. İçimden bundan vazgeçmelerini diledim. Boynuma asılı bir taş gibi bir teşekkür oylaması istemiyordum.

Bay Persson, "Bu iyi bir teklif," dedi. "Bir oylama teklifi yapacağım."

Başka bir Meclis üyesi elini kaldırdı. "Sanırım bu Genel Kurul'un amacından uzak. Bu fikir başka bir zaman değerlendirilebilir, oylamayı o zaman yaparız."

Büyük bir gürültü koptu. Her şey yatıştığında babam kararı bildirdi.

"Sanırım artık devam etmeliyiz."

Babamın bu Genel Kurul'da yapmak istediğini bildiğimden bana teşekkür edilmemesinden memnundum.

Konuşan bir sonraki adam, "Sanırım asıl sorunu kaçırıyoruz," dedi. "Bu insanlar Özgür Çoğalanlar'dır. Asıl sorun bu. Hepimiz bunun nasıl bir sonuç vereceğini biliyoruz. Bu izcigemi sorunuyla –acaba onu elde etmek için kimi katlettiler– gençlerimizi hapse atmalarıyla ve diğer davranışlarıyla tekrar ispat ettiler. Onlar bizim için bir tehdit, işin gerçeği bu."

Bay Persson bunu da cevaplamaya hazırlandı. "Bu onların gezegeni, Bay Findlay. Onların izinsiz başkasının arazisine girmekle ilgili kanunlar koyma hakları olacağını inkâr etmek istemem. Ve bunun..."

Babam sözünü kesti. "Aynı görüşte değilim. Sanırım Bay Findlay önemli bir konuya değindi. Ciddi bir biçimde ele almalıyız."

Bunun üzerine oldukça büyük bir gürültü koptu, fakat kontrolörün dışında dışarıyla doğrudan bağlantılı mikrofonlar sadece Meclis üyelerinde olduğundan sadece babam ve Bay Persson net olarak duyabiliyordu. Bildiğim kadarıyla burada taraflar belirgindi. Babam nezaketle ve tarafsız bir görünümle, Bay Tubman'ın da yardımını alarak dosdoğru belirli bir amaca yönelirken, Bay Persson Genel Kurul'u başka bir yöne çevirmek için bütün gücüyle çalışıyordu.

Sesleri duyulabildiğinde Bay Persson, "Farkındayız," dedi. "Bu insanların oluşturduğu tehlikenin farkındayız. Farkında-

yız, fakat sorun şu an için yatışmıştır. Onlar belki Özgür Çoğalanlar, ama birkaç milyondan fazla değil. Onlar ilkel. Geri kalmışlar. Bize zarar verebilecek bir araçları yok. En kötü ihtimalle izole edilebilirler. Gelin bu zavallı şeytanları kendi başlarına bırakalım da kendi kaderlerini çizsinler."

Babam da aynı ısrarcılıkla, "Katılmıyorum," dedi.

Arkasından biri tartışalım diye bağırmaya başladı ve bu yayıldı, gitgide daha çok insan bağırıyordu –bu da Genel Kurul'ların eğlencesidir– ve en sonunda sükûnet sağlandı.

Kontrolörün seçtiği adam, "Orada oturup bunları bize anlatmak kolay Bay Persson," dedi, "ama ilk gemiyi her nasıl almışlarsa ikinci bir tane daha alamayacaklarını garanti edebilir misiniz? Bunu garanti edebilir misiniz?"

"Eğer diğer Gemiler uyarılırsa," dedi Bay Persson, "herhangi bir sorun olmaz. Fakat burada asıl konuyu kaçırdık. Asıl konu bu geri kalmış gezegenin bize vereceği zarar değil. Asıl konu bize verilebilecek herhangi bir zarar olasılığının nedeninin ne olduğudur. Ben bunun onların geri kalmışlığı olduğunu iddia ediyorum."

"Bu bizi ilgilendiren bir sorun değil," dedi babam. "Biz belli bir konuyla ilgileniyoruz, genel sorunlarla değil. Konumuz bu değil. Kararım budur."

"Konu bu," dedi Bay Persson. "Konu başka ne olabilir? Bu kabul etmek istemediğiniz kadar büyük bir sorun, Bay Havero. Siz Gemi'nin ana politikası sorununu gündeme getirmekten kaçınıyorsunuz. Ben şimdi bunun tam zamanıdır diyorum."

"Kurallara aykırı konuşuyorsun."

"Ben kurallara aykırı konuşmuyorum. Ben Gemi'nin genel politikası konusunu konuşmamız gerektiğini söylüyorum. Ve hemen şimdi bunu konuşup konuşmamayı oylamayı öneriyorum. Bir oylama öneriyorum Bay Havero."

Genel Kurul'daki insanlar tekrar bağırmaya başladılar, bazıları oylama için, bazıları da oylamaya karşı. Sonunda oylama için bağıranlar daha yüksek ses çıkardılar ve babam elini kaldırdı.

Etraf sesi duyulabilecek kadar sakinleştiğinde, "Tamam," dedi. "Önerge yapılıp desteklendi ve gezegenler arası politikamızın oylanması kabul edildi. Kontrolör oyları kaydedin."

Bay Persson, "Teşekkür ederim," dedi ve oy düğmesine bastı.

Babamın hayır oyu istediğini biliyordum ama, ben evet oyu verdim.

Herkes oyunu verince ana pano "Evet"leri yeşil, "Hayır"ları kırmızı gösterdi. Oylamanın sonucu 20.283 "Evet"e, 6.614 "Hayır"dı. Böylece sorunu konuştuk.

Bay Persson, "Hepinizin bildiği gibi," dedi, "geçmişteki politikamız gezegenlere mümkün olduğu kadar az teknik bilgi vermekti, o da ancak malzeme karşılığında. Bunun bir hata olduğunu söylüyorum. Bunu daha önce Meclis toplantılarında da söyledim ve daha önceki Genel Kurul'larda da ortaya koymaya çalıştım. Mia Havero Meclis önünde yaptığı beyanda Tintera'nın o bölümündekilerin, en az bizim kadar hakları olan mirastan mahrum edilmelerinden ötürü bizden nefret ettiklerini ifade etti. Onları gerçekten suçladığımı söyleyemem. Bizim onlara hiç ihtiyacımız yok –çünkü ihtiyacımız olan hiçbir şeyi sağlayamıyorlar– bu yüzden sefil yaşıyorlar. Bu duruma ekleyeceğimiz tek şey varsa bu da onların Serbest Çoğalanlar olmalarıydı; bence bu bizim iyi bildiğimiz tarihin nahoş gerçekleriyle bağlantıyı kaybetmelerine izin vermemizden ötürü. Sorumluluk bizimdi ve bunu yerine getirmedik. Kendi başarısızlığımızdan dolayı onları cezalandırmamız gerektiğine inanmıyorum."

Konuşmasını bitirdiğinde, Genel Kurul'da bir alkış koptu. Sonra da babam konuşmaya başladı.

"Hepinizin Bay Persson'la her açıdan farklı düşündüğümü bildiğinizden eminim. İlk olarak bu insanların ne olduğu onların kendi sorumluluğu –Serbest Çoğalma, kölecilik ve taammüden cinayet– bizim sorumluluğumuz değil. Onlar da bizimle aynı geçmişin ürünü ve eğer geçmişi unutmuşlarsa onlara bunu öğretmek bizim işimiz değil. Onları ne olmaları gerektiği ya da ne olacakları konusunda yargılamak bizim işi-

miz değil. Onları ne oldukları ya da ne yapmak istedikleri konusunda değerlendirmemiz gerekiyor. Onlar bizim için ve diğer insanlar için bir tehdit oluşturuyorlar. Ben kesinlikle onların yok edilmesi gerektiğine inanıyorum. Eğer bunu yapmazsak tek yapacağımız kendimizi suçlamaktır. Biz Gemi'dekiler her an zarar görebilecek bir durumdayız, her an bozulabilecek bir dengede yaşıyoruz, en ufak bir hata sonumuz olabilir. Tintera, bugün geri kalmış olabilir, fakat izole edilse bile yarın bundan kurtulabilir. Bu hatırlanması gereken ana konu. Kanser izole edilemez ve doğum kontrolünü sağlayamayan bir gezegen kanserdir. Kanserli yer yok edilmelidir, yoksa yayılır, yayılır, kendini ve bulunduğu vücudu yok eder. Tintera kanserdir. Bu yüzden yok edilmelidir.

"Gezegenlerarası politikamızı yeniden haklı çıkarmaya gerek olduğuna inanmıyorum. Bunun nedenleri yeterince açık ve bu nedenler değişmedi. Biz güvenilmez bir dengede yaşıyoruz fakat böyle yaşamamızın bir nedeni var. Eğer Gemi'leri terk edip bir ya da daha fazla koloni gezegeninde bir yaşantıya başlarsak bugüne kadar koruyup geliştirdiğimiz bilginin çoğunun kaybolması ya da bozulması kaçınılmaz olacaktır. Eğer kolonilerden birinde yaşantıya başlarsak, bizden defalarca kalabalık bir nüfusun içinde küçük bir ses olacağız ve yutulup kaybolacağız. İlkel koşullarda –en ileri gitmiş koloniler bile hâlâ ilkeller– yaşamaya çalışırken sanat, bilim ve matematiğe ne kadar zaman kalacak ki? Bu şeyler için zaman gerekir ve zaman kolonilerde bedava olmayan bir şey. Eğer Gemi geride bırakılırsa, etrafımızdaki şeylerin çoğu bir gezegene taşınıp, orada korunamaz. Herhangi bir gezegen üzerinde tekrar üretilemez. Bunları terk etmemiz gerekir.

"Bir dengede yaşıyoruz. Biz kullanırız, sonra tekrar kullanırız, fakat bir kere kullanıp sonra tekrar kullandığımızda kendi kendimize tekrar yerine koyamayacağımız bir şeyler kaybederiz. Hayatta kalmamız için gezegenlere bağımlıyız. Acı gerçek bu. Hayatta kalabilmek için sahip olmamız gerekenleri alabilmek için karşılığında bir şeyler vermek zorundayız. Alışveriş karşılığında harcayabileceğimiz tek şey bilgi –

Bay Persson'un geçmişte önerdiği gibi onu bedava veremeyiz. Onu hediye edemeyiz. O, var olmaya devam etmek için takas edebileceğimiz tek şey. Şu andaki politikamızın tek seçeneği –tek seçenek– Gemi'yi terk etmektir. Ve ben bunu istemiyorum – ya siz?"

Babam sözünü bitirince Genel Kurul tekrar alkışladı. Bay Persson'u alkışlayanlarla aynı kişiler miydi, merak ettim. Sustuklarında Bay Persson tekrar konuştu.

"Bunu reddediyorum. Reddediyorum. Reddediyorum! Bu tek seçenek değil. Bir dengede yaşadığımızı kabul ediyorum. Yapılması gereken bir iş yaptığımızı ve onu bırakamayacağımızı da kabul ediyorum. Fakat hâlâ kolonilerin, bizimle eş mirasçıların, aldıklarından daha fazla şeyi hak ettiklerine inanıyorum. Bugün Tintera hakkında karar verilen şey her ne olursa olsun, bugün ortada duran bir trajedidir. Bu bizim politikamızın vahim bir sonucudur. Bu politikadan başka seçeneklerimiz de var. Uzun süre düşünmeden şu andaki konumumuza uyabilecek iki seçenek söyleyebilirim. Kolonilere bağımlılığımız suni bir şeydir. İspat edilmiş hayatta kalma yeteneğimizle övünüyoruz. Kendimizi akli ve bedeni olarak sağlam tutmakla övünürüz. Fakat bu sağlamlık neyi ispat eder ki? Çok şey ispat ettiğini düşünürüz – ama gerçekten öyle mi? Hayır. Hayır çünkü tamamı boşa harcanmıştır. Kuvvetimizi nasıl ispat ederiz? Kendimize bir gezegen bulur ve bize gereken maden cevherini kendimiz için çıkarırız. Ya da başka bir seçenek, açıkça ilan ettiğimiz bilimsel üstünlüğümüze gerçekten başvurmaya kalkabiliriz ve herhangi bir gezegen ya da koloniye maden cevheri bağımlılığımızı yok edecek bir yöntem geliştirebiliriz. Gemi'nin gerçekten kendi kendine yeteceği bir yöntem yaratabiliriz. Bu yöntemlerle de baştan beri yapmış olmamız gerekenleri yapmak bize hiçbir şey kaybettirmez – insan ırkının bir bütün olması için bilgiyi paylaşmak, öğretmek ve yardım etmek gibi.

"Ben kendimizi suçluyorum. Ben kendimizi tembel olmakla suçluyorum. Bize meydan okuyabilecek hiçbir şeyle karşılaşmıyoruz. Bunun yerine tembelce, yavaş yavaş hiçbir

yere bağlı olmadan, gezegenden gezegene hiçbir meydan okumayla karşılaşmadan, potansiyelimizi hiçbir icraata sokmadan ve olabileceğimizden daha düşük bir yerde durarak sürüklenip duruyoruz. Bana göre bu bir günahtır. Bu Tanrı'ya hakarettir, ama bundan daha da çok kendimize hakarettir. Daha iyi olabilecekken buna ulaşma çabasını göstermemek kadar acı bir şey düşünemiyorum. İnsan kardeşlerimizi saptıkları sefalet ve bunalım yolundan kurtarabiliriz. Bunu istemez misiniz? Ya da şimdiki her işe karışan, himayeci ve baskıcı yolumuzdan ayrılıp onları kendi hallerine bırakmamızın dahi iyi olacağını söyleyebilirim. Yıldızları keşfedecek gücümüz var. Eğer bu şansı denemek istersek Galaksi'nin sonuna kadar gidebiliriz. Bu elimizde ve bu ilgilendiğimizi iddia ettiğimiz bilgiye kesinlikle daha fazla şeyler ekleyecektir. Fakat şu andaki yaşantımız asalakça. Her şeyi olduğu gibi sürdürebilir miyiz?"

Tartışma iki saat daha devam etti. Bay Persson ve babam konuştuktan sonra konu Genel Kurul'a getirildi. Çok tatsız anlar oldu. Hele bir keresinde birisi, biz Gemi'dekilerin sanattan anlamamasının hayatımızın kısırlığının bir işareti olduğunu söyledi.

Bay Lemuel Carpentier bunu tartışmak için ayağa kalktı. İşte tam o anda Bay Mbele ilk defa söz aldı. "Yanılıyorsunuz, bayım," dedi kısaca ve tekrar yerine oturdu.

En sonunda taraflar o kadar kesinleşmişti ki herkes nerede duracağını biliyordu. İkinci saatin sonunda babam kalktı ve tartışmayı durdurdu.

"Her şey oldukça açık görünüyor," dedi. "Daha fazla tartışma sadece içeriği tekrarlama olacaktır, böyle olunca da uzatmanın anlamı yok. Ben oylama yapılmasını öneriyorum. Anladığım kadarıyla ana sorun, Tintera'ya ne yapılacağı. Bu Genel Kurul'un amacı budur. Bay Persson'un izolasyon politikasına, ya da nasıl desek, yeniden eğitim politikasına katılanlar, aynı zamanda Bay Persson'un önerdiği çizgide temel hayat politikamızı değiştirmemiz yönünde de oy kullanmış olacaklar. Benimle beraber Tintera'nın yok edilmesini oyla-

yanlar da 160 yıldır yaşadığımız politikanın devamına oy vermiş olacaklardır. Sorunu doğru ifade ettim mi, Bay Persson?"

Bay Persson başıyla onayladı. "Önergeyi destekliyorum."

"Önerge kabul edildi mi?"

Genel Kurul'dan şiddetli bir onay geldi.

"Önerge kabul edildi. Oylama 'Tintera yok edilsin mi?' olacaktır. İsteyenler 'Evet,' istemeyenler 'Hayır' diye oylayacaktır. Kontrolör, oyları kaydet."

Kendi düğmeme bastım. Ana pano tekrar "Evet"i yeşil, "Hayır"ı kırmızıyla gösterdi. Sonuç 16.408'e 10.489'du – ve Tintera havaya uçurulup ortadan kaldırılacaktı.

Toplantının sona erdirilmesi sadece birkaç dakika aldı. Anfitiyatro boşalmaya başladı, fakat ben de Jimmy de hemen gitmedik. Bay Mbele'nin bize doğru geldiğini gördüm. Masaya yaklaşıp uzun bir an, hiçbir şey söylemeden babama baktı. Babam kâğıtlarını topluyordu.

Bay Mbele, "Böylece 'ahlaki disiplin'li günlere geri döndük," dedi. "Bunları çok geride bıraktığımızı düşünmüştüm."

Babam, "İşte bu konuya parmak basabilirdin Joseph," dedi. "Bu olayda 'ahlaki disiplin'in... eğer hâlâ bu modası geçmiş ifadeyi kullanmak istersen..."

"Edebiyat bu."

"Peki. Edebiyat olsun. Şartlardan dolayı haklı olduğumu düşünüyorum."

"Biliyorum."

"Senin de konuşman gerekirdi. Niçin konuşmadın?"

Bay Mbele gülümsedi ve kafasını salladı. "Bugün için bir şey fark ettirmeyecekti," dedi. "Değişim kolay oluşmaz. Sadece bir nesil daha bekleyeceğim." Başıyla Jimmy'yi gösterdi. "Ona nasıl oy kullandığını sor."

Bay Mbele Jimmy'yi tanıyordu ve hiç şüphesi yoktu.

Babam, "Sormam gerekmiyor," dedi. "İkisinin de nasıl oy kullandıklarını biliyorum. Mia'yla ben bu konuyu son üç gündür konuşuyoruz –tartışıyoruz– ve uyuşmadığımızı biliyorum. Onu senin ellerine teslim etmek hata mıydı acaba?"

Bay Mbele şaşırdı. Bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Benim yüzümden olduğunu sanmıyorum. Eğer öyle olsaydı, sen de kendi önergenin aleyhinde oy kullanırdın," dedi. "Sanırım değişen zaman. Ve umarım öyledir."

Sonra dönüp uzaklaştı.

Babama, "Jimmy toplanmama yardımcı olacak," dedim.

"Tamam," dedi babam. "Sonra görüşürüz."

Dairemizden ayrılıyordum. Bu, hafta içinde önceden kararlaştırılmıştı. Sorun, sadece babamla benim uyuşamamamızdan kaynaklanmıyordu. Babam öyle olup olmadığını sormuştu bana.

Ben, "Hayır," demiştim. "Sadece gidersem daha iyi olacağını düşündüm. Ayrıca, annem de tekrar buraya taşınacak."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Gülümsemiştim. "Biliyorum işte."

Annemin dönmesiyle, benim gitme zamanımın geleceğini biliyordum. Her neyse, ben artık bir yetişkindim ve artık babamın elini tutmayı bırakma zamanıydı.

Ona karşı tamamen açık değildim, bununla beraber, bunu fark ettiğini de seziyordum. Artık dünyaya aynı gözlerle bakmıyorduk –babamın yaptığından hoşlanmıyordum– ve aynı evde yaşamak işleri değiştirecekti. Ben değişmiştim, ama beni değiştiren sadece Bay Mbele değildi. Deneyimler ve insanlar, babam da dahil birçok şeydi. Eğer bizim Geo Çeyreği'ne taşınmamızı sağlamasaydı ve eğer Sınav'ı ancak mucize eseri geçseydim, hiç şüphesiz böyle oy kullanmazdım.

Jimmy'yle beraber anfitiyatroyu terk ederken, babam dönüp George'a seslendi. "Benimle gel. Gitmeden önce Meclis seninle konuşmak istiyor."

Jimmy'ye, "Sen George'un yanında oturuyordun. Oyunu nasıl kullandı?" diye sordum.

"Yok edilsin diye."

"Bunu yapmak için onu yollayacaklar, biliyorsun."

Jimmy kafasıyla onayladı.

Anlamadığım şey, babam ve George kadar iyi, nazik insanların bir dünya dolusu insanı yok etmek için nasıl olup da

olumlu oy kullandıklarıydı. Anlamama nedenim sadece geçmiş birkaç haftada dünyamın Çamuryiyenler'i ve adiliği apaçık olanları da içine alacak kadar genişlemiş olmasıydı ve onların ölümünden acı duymayı öğrenmiştim. Kesinlikle Tintera'nın yok edilmesini istemiyordum. Babam yanılıyordu. Ahlaki bir körlüğüm vardı, ama şimdi iyileşmişti. Geçmişteki beni anlayamıyordum, babamı ve George'u da.

O zamandan beri beş yıl geçti ve hâlâ tamamen anlamış değilim.On ikimdeyken öğrendiğim bir ders vardı – dünya bir çeyreğin sınırında bitmez. Dışarıda da insanlar var. Dünya Dördüncü Düzey'le bitmez. Başka yerlerde de insanlar var. Bu dersi hayata geçirmek iki yılımı aldı – Dünya Gemi'yle de bitmiyordu. Yaşamı kabul etmek isterseniz, bütün bu lanet evreni kabul etmek zorundasınızdır. Evren insanlarla doludur ve aralarından hiçbiri yalnız bir mızrakçı değildir.

Jimmy gibi bunları baştan beri bildiği için, öğrenmek zorunda kalmayan insanları kıskanırım. Jimmy kendisinin de öğrenmek zorunda kaldığını, sadece benim bunu fark etmediğimi söylüyor, ama ona inanmıyorum.

Babam, George ve diğer 16.000 kişinin Tintera'yı yok etmeye hakkı yok. Şöyle de denebilir; kişisel olarak tanımadığınız milyonlarca insanı öldürmek asla doğru değildir. Çok çok önce, bir şeyi yapmaya gücünüz olmasının, ille de onu yapma hakkını size vermediğini entelektüel olarak anlamıştım – bu eski güç felsefesiydi ve ondan hiç hoşlanmazdım. Tintera'yı cezalandırma yeteneğine sahip olabiliriz, ama bu işi yapmaya bizi kim tayin etti? Gene de yapıyorduk işte, çünkü bizi durduracak kimse yoktu, ama hatalıydık.

Yılbaşı, Yıl Sonu tatilinin son gecesi ve en büyük kutlama gecesiydi. Yerleşim Düzeyleri'nin her köşesinde bir parti vardı ve saatleri yeni yıla ayarlamak içindi. Helen Pak'ın verdiği partide Jimmy'yle buluşacaktım, ama gitmedim.

George izci-gemisiyle dışarıda bir yerde Tintera'yı imha ediyordu ve ben hiç de parti havasında değildim. Herkese mutlu 2200'ler.

Üçüncü Düzey'e indim. Lev Çeyreği'ni geçip Giriş Kapısı

5'e ulaştım. Bir süre parkta yürüdüm; yağmura tutulunca bir saçak altına koştum. Tanıdık bir yere gelmiştim; evrendeki bütün kötü insanları ahlaki açıdan cezalandırma kararlarını paylaşacağım daha yüksek bir mevkiye terfi etmemden önce, bir buçuk yıl boyunca malzemelerimi sakladığım binaya.

Giriş kapısından gelen ışık hariç etraf karanlıktı. Hava serin ve hoştu, saçaktan sürekli yağmur damlıyordu. Hayatta olmak için iyi bir akşamdı işte. Sonunda Jimmy beni burada bulduğunda, kendi kendime anlamsız bir şekilde mırıldanıyordum. Giriş kapısından içeri girdiğini gördüm, etrafa bakındı ve yağmurda bana doğru koştu, o anda ne kadar büyümüş olduğunun farkına vardım; bu beni çok etkiledi.

Yanıma oturdu. "Sonunda burada olabileceğini tahmin ettim. Bunaldın mı?"

"Biraz."

"Yarın, bir ara gidip Bay Mbele'yi görelim. Biliyorsun, bizi görmek istiyor. Uzmanlık eğitimimizi planlamaya başlamamız gerekiyor."

"Tamam," dedim. Sonra da, "Att'ın hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyorum," dedim.

Jimmy, "Hayır," dedi. "Bunu kafana takma."

"Sana bir şey söyleyeceğim..." diye öfkeyle başladım.

"Biliyorum. Birçok şeyi değiştireceğiz."

Başımla onayladım. "Umarım çok uzun sürmez," dedim. "Ya uzun sürerse ne yapacağız?" Ve bu düşüncenin korkutucu olduğunu fark ettim.

Jimmy ayağa kalkıp "Hadi gel," dedi. "Eve gidip yatalım."

Yağmurda su birikintilerine basarak giriş kapısındaki ışığa doğru koştuk.

Metis Yayınları
İpek Sokak No.9, 80060 Beyoğlu, İstanbul